

СТАРОТО ОТМИНА

УТРИННИ СЛОВА

Том II.



СОФИЯ

1947

Печатница „Житно зърно“ — Изгрев, София.

Старото отмина

Ще прочета 14 глава от Евангелието на Йоана, от 1—21 ст.

Божие Слово трябва да се изучава. Има много методи за неговото изучаване. Едни от тях методи с бременяват съзнанието, а други го обезсилват. В това отношение, религиозният човек прилича на светския, който работи чрезмерно на физическото поле. Както физичният работник пресилва мускулите си, така религиозният пресилва своето духовно тело. И единият, и другият развалят живота си, без да постигнат нещо. В турско време българите имали обичай да връзват големи снопи на нивите си. Когато дохождали турците да взимат данък от тях, трябвало сами българите да товарят сноповете си на големите турски коли. Понеже сноповете били много тежки, българите често се изсипвали. Първи страдали те от своите снопове. И донес още българите не се освободили от навика да връзват големи снопове. В каквата област на живота и да се проявяват, все големи снопове връзват.

Сега, като слиза на земята, човек се запитва, как ще прекара живота си. Всеки минава през три фази: първата фаза е животът на детето в утробата на майка си — несъзнателен

живот. Съзнанието на детето е обхванато от съзнанието на майката. Щом се яви най-малкото пробуждане на съзнанието му, детето излиза от утробата на майка си. То гледа на тоя живот като товар, от който се освобождава и започва полусъзнателен живот. То мисли, че е самостоятелно. Детето върви по пътя на родителите си, които някога са напуснали майчината утроба, за да станат самостоятелни. Това е втората фаза на живота. Третата фаза на човешкия живот е съзнателен. Тогава човек върши всичко съзнателно. Докато дойде до третата фаза, човек минава през елементарните работи. Как ще научиш граматиката на езика, ако не минеш през елементарните неща? Как ще дойдеш до високия духовен живот, ако не минеш през елементарните правила? Ще минеш първо през звуковете — гласни и съгласни. След това ще ги съчетаваш в срички, а сричките в думи: едносрични, двусрични, трисрични и многосрични. Нисшите животни си служат само с отделни звукове; някъде се срещат и срички. Човек, като най-развито същество, си служи с прости и сложни думи, които съчетава в цели изречения.

Мнозина започват живота си с нереални, несъществени неща, поради което се обезсърчават. Отделете същественото от несъщественото. Съществените неща следват човека и в другия свят, а несъществените са само за земята. Какво ще стане с вашите дрехи, обувки и шапки? Колкото да са хубави, ще останат на земята, нищо няма да вземете със себе си. На

оня свят ще вземете само онова, което е реално и съществено. То никога не се губи. Като не разбирате това, вие се плашите от живота. Не се страхувайте, красив е животът. Колкото по-навътре влизате, животът става по-дълбок и по-приятен, по-красив и по-уреден. Какво е положението на едно малко микроскопично същество, което се вижда само под микроскоп? Малко същество е, но и то знае нещо от физика и химия, и то знае да яде и пие, макар че се занимава с елементарни работи. Вие не можете да слезете до неговия уровень, да разберете, как живее, но казвате: Един ден ти ще излезеш от тая форма, ще се издигнеш. Колкото да му се говори, то не може да си представи по-високо положение от това, в което се намира, и пита: Друго нещо ли ще бъда? — Друго нещо, по-красиво и по-съзнателно.

И вие се запитвате: Като умрем, ще се изменим ли, или ще останем, каквито сме сега? Нещастие за човека е да остане в същото положение, в което е днес. — Ще се познаем ли в другия свят? — Там, именно, ще се познавате по-добре, отколкото на земята. Тук хората още не се познават напълно. Детето расте и се изменя. Като порасне, отива да учи в странство. След няколко години се връща при родителите си. Първото нещо, по което те го познават, е неговият глас. Значи, гласът на човека е нещо съществено, което не се изменя.

Четири неща има в човека, които не се изменят. По тях, именно, се познава той. Те са:

духът, душата, умът и сърцето му. Това са четирите свята, чрез които човек познава Бога в себе си. Обаче, не искам да ви заставям, насилва да се занимавате с духа, понеже това е отвличена област. Колкото и да мислите за духа, не може да го разберете. В бъдеще ще го разберете. Духът е висок, непристъпен връх за вас. И да не се качите на върха, поне може да вдигнете главата си към него. Според мене, раят се намира в подножието на тоя връх. Тука живее душата. Духът е високият, непристъпен връх, а душата — долина в полите на тоя връх. В тая долина се втичат чисти планински потоци и изворчета; в нея растат най-хубавите плодни дървета. В тая долина се крият всички добри условия за красив живот. Това е външната страна на духа и душата. И човек има свои външни и вътрешни качества. Външно се познава по ръста, по хода, по очите, ръцете и краката. Колкото повече познаваш човека отвън, толкова по-голям интерес изпитваш към него, искаш да го познаеш и вътрешно. Външно той е красив, снажен, приятно ти е да го гледаш, но вътрешността му не отговаря на външната красота. Достатъчно е да отвори устата си, за да не го потърсиш вече: езикът му реже като бръснач. Казваш: Красив е тоя човек, но да не попаднеш на езика му.

Това са неща, които стават често в живота. Ако питате пострадалия, защо страда, той казва, че не знае причината. Другият, който си служи с острия език, казва: Набодох тоя

човек добре за неговото невежество и простота. Да бодеш човеска с езика си, това мнозина знаят. Те са специалисти в тоя занаят. Това е наука, която аз изучавам направо от вас. И домакинята знае да кълца. Като вземе ножа, тя накълцава месото добре и прави от него котлети за своя възлюбен. Красива е домакинята, но знае да кълца. Агнето се оплаква от нея, че го накълцала, турила му отгоре сол и пипер и го опекла на огъня. Хората намират, че всичко това е необходимо. Агнето и хората са образи, зад които се крият известни идеи. С тях, именно, ние искаме да се запознаем. Например, някой иска да бъде красив. — Защо? — Много просто, да обръща по-голямо внимание на хората. Гой иска да бъде силен, по същата причина. Той иска да бъде щастлив, пак по същата причина.

Няма щастие на земята. Добре е да имаш дарби, защото без тях животът няма смисъл. — Не искам да бъда красив. — Ако си грозен, ще се натъкнеш на друго противоречие. От духовно гледище, грозотата представя мъчни и неносни условия за човешкия дух. Грозотата представя невежество, безсилие, ограничение, беднотия. Грехът, злото, завистта, безверието, безнадеждието са също ограничения, от които човек трябва постепенно да се освобождава. Въпреки това, сиромашията се препоръчва. Има една сиромашия, от която трябва да се освободим, но има сиромашия, която е желателна. Добре е да бъдеш беден от пороци,

а богат с добродетели. За богатите с пороци е казано: „Богатите няма да влезат в Царството Божие.“ Кой ще наследи Царството Божие? Като четете блаженствата, ще видите, кой ще наследи Царството Божие.

Какво представят блаженствата? Те са методи, чрез които се влиза в Царството Божие. Затова казвам: Който обича Бога и върши Неговата воля, той ще влезе в Царството Божие. Който служи на духа и на душата, той ще влезе в Царството Божие. Който служи на правата мисъл и на чистите желания, той ще наследи Царството Божие. Да искаш нещо и да правиш нещо, това е импулс, който иде от Бога. Като не разбират това, някои цитират източната философска мисъл, която казва: „Убий всяко желание в себе си!“ Това е крив превод, отрицателна сянка на живота, която няма съдържание.

Като не разбират смисъла на целокупния живот, мнозина отделят духовния живот от земния. Не можеш да имаш физически живот, ако нямаш духовен; не можеш да имаш духовен живот, ако нямаш умствен. С други думи казано: Не можеш да имаш живот, ако нямаш знание; не можеш да имаш знание, ако нямаш разбиране и усет към нещата. В широк смисъл, казвам: Не можеш да имаш живот, ако не си придобил истината, мъдростта и любовта. Те са потици на живота. В тях потици се крие същественото в живота. Несъществените неща представят подготовка към живота. Малкото

дете не може да рисува, то драска на хартията, готви се за художник. Когато порасне, стане 15—20 годишен, пак рисува, но рисунките му коренно се отличават от детските. И на 120 години човек пак може да рисува. На коя от неговите картини можем да спрем вниманието си: на тая, която е рисувана на шестгодишната му възраст, на тая, рисувана на 20 годишна възраст, или на последната картина, рисувана на 120 годишна възраст? Ще кажете, че 120 години представят дълъг живот. Да живееш на земята 120 години, това е дълъг живот, но, ако със своите 120 години отидеш на слънцето, ще бъдеш на възраст едва на няколко минути. Една слънчева година се равнява на 20 милиона земни години.

Каква част представят 120 години в сравнение с годините на един слънчев жител? Какво ще бъде вашето разбиране в сравнение с това на слънчевия човек? Каква опитност има човек на земята в сравнение със слънчевия човек? Аз мога да изчисля на всеки човек, колко пъти през живота си е ял, колко пъти е пил вода, колко дрехи, обувки и шапки е скъсал. Това се поддава на изчисление, защото боравим с един кратък земен живот. Духовните хора, обаче, подържат, че човек се е раждал и прераждал, откак земята съществува. В тоя смисъл, човек е на 18 милиона години. Това е времето, откак съществува земята. Значи, и 18 милиона години да си живял на земята, пак нямаш една слънчева година. Още два милиона години ти

са нужни, за да бъдеш едногодишно слънчево дете. В това отношение, сегашните хора са едва девет-десетмесечни деца. Тия малки деца искат да знаят, какво става на небето! Могат ли те да разберат знанието на небесните жители, някои от които са на милиарди човешки години. Тяхното съзнание е толкова будно, че те знаят всичко, което става на земята. Животът на земята се включва в тяхното съзнание. Небесните жители гледат на земята така, както ние гледаме на черешата. В техните ръце земята става малка и голяма, според желанието им. Те могат да носят земята под мишката си, както ние носим диня.

Животът на възвишените същества, по отношение на човешкия, представя такова нещо, каквото човешкият живот по отношение на микробата. Човек гледа на нея, като на крайно малко същество, което, турено на неговия пръст, не представя никаква тежест. Ако микробага започне да говори за своя свят, като за голям свят, човек би се смял. Така и възвишените същества се смеят на човека, който горди за големината на земята, за нейния диаметър, за изчисленията, които човек прави. Ако нашите учени биха могли да си представят, с какви въпроси се занимават възвишените същества, те биха се побъркали. Необятна е мисълта на ангелите, на възвишените същества. Има задачи във висшата математика, които объркват умовете на нашите учени. Не е лесно да намери човек основа, на която да стъпи. Сегашният човек

едва е дошъл до първия лъч на светлината, да види чрез нея, какво има вън от неговата къща. Едва сега неговата майка го събужда, да види външния свят. Той надзърта вече през прозореца, иска да види широката земя, да се запознае с нея. Има учени хора на земята, както има видни певци и музиканти. Приятно е да слушаш един добър певец! Особено приятно е това, след като някой ви нагруби и каже обидни думи. След това ти слушаш певеца. Той пее тихо, спокойно. Всяка негова дума, всеки тон е балсам за твоето огорчено сърце.

Казвате: Искаме да знаем нещо за бъдещия живот. — Красив е животът, който ви очаква. Това е животът на оня свят. Като отидете там, ще чувате само благи думи, ще живеете в света на свежите и възвишени мисли и чувства. Приятно е да чуеш една блага дума, да възприемеш една сестла мисъл от едно възвишено същество. Влезеш ли в тоя свят, няма да помислиш за земята. Един светия се молил на Господа да му даде възможност само да надникне в оня свят, да види, как живеят жителите там. Бог чул молитвата му и пратил един ангел при него с думите: Пратен съм от Господа да те заведе на оня свят. Пригответи се, дава ти се една минута. Светията се приготвил и започнал да гледа. Вдигнала се една занеса пред очите му, и той надзърнал в оня свят. Докато гледал, ангелът отишъл да си решава задачите. По едно време се сетил, че трябвало да спусне завесата пред светията и да го върне

на земята. Обаче, колко изненадан останал, като видял, че светията прекарал цели 250 години в рая! Ангелът казал на светията да се приготови за връщането си на земята. — Много бързаш, казал спокойно светията. Още не се е свършила минутата, която Бог ми определи да прекарам в рая. Светията прекарал 250 години в рая, а му се сторило по-малко от една минута.

Сега, аз ви обръщам внимание на ония богатства, които са вложени във вас. Като не съзнават богатството, вложено в тях, мнозина умират в пълно разочарование, че нищо не са постигнали. Защо трябва да се разочаровате? Бог ви е направил по образ и подобие свое, дал ви е велики блага, велики дарби, за развитието на които трябва да се вглъбявате в своя дух и в своята душа, да благодарите за своя ум и за своето сърце. — Кално е сърцето ми. — Не се безпокой. Трябва ли да се срамува оня, който отива на нивата да работи? Като оре и копае цял ден, все ще изцапа дрехата си. Бог казва: „Сине мой, дай ми сърцето си.“ Така казва и майката на сина си, който се върнал от нивата: Сине мой, дай си дрехата да я изпера. Тя ще изпере, ще изглади дрехата и ще я даде на сина си да я облече, чиста и изпрана. И Бог казва на човека: Дай нечистата си дреха да я изпера. Нечистата дреха е сърцето на човека. Като го очисти, Бог го туря на мястото му. Казват за някого: Тоя човек има нечисто, грешно сърце. — Оставете

тоя въпрос настрана. Това е старо разбиране. Така не се говори.

Казвам: Човек греши, защото е добър и умен. Той не греши от глупост, но от много ум, от голяма доброта. — Защо ревнува човек? — Защото обича. — От голяма обич към едного, той се озлобява против друг някой. Които не обича, не може да се озлобява. Като обичаш някого, ти се интересуваш от него и отваряш очите си на четири, да не го вземе друг. Ако не го обичаш, не се интересуваш от него. В това отношение, в човешката любов ревността е на мястото си. Според мене, всичко, което става в света, е на мястото си. Няма излишни неща в живота. Злото и доброто са на мястото си. Вярата и надеждата са на мястото си. Когато доброто не се проявява, злото се ражда; когато вярата не се проявява, безверието се ражда; когато надеждата не се проявява, безнадеждието се ражда; когато любовта не се проявява, безлюбието се ражда. Когато безлюбието действува, любовта се ражда. Безлюбието е сянка на любовта. Това е новото разбиране на живота.

Стремете се към новото разбиране. Ако се държите за старото разбиране, във вас ще се явят различни противоречия. Когато се казва, че човек не трябва да греши, разбирам, възрастният да не повтаря грешките на малкото дете. Майката прощава грешките на детето, но на възрастния никой не прощава. Ако възрастният прави грешките на малкото дете, ще

създаде излишна работа на майка си. Така не се постъпва. И без това родителите са работили толкова много за детето си. Трябва ли без време да се обременяват? Ако синът и дъщерята обичат родителите си, не трябва да легнат на гърба им, а те да се разхождат и да не работят. Синът трябва да каже на баща си: Татко, отсега нататък аз искам да взема половината от твоята работа. И дъщерята трябва да вземе половината от работата на майка си, да я облекчи.

Сега, аз не искам да ги морализирам. Аз съм против това. И вие не трябва да се морализирате. Не казвайте, че този човек не живее добре, че оня не мисли право. Какво значи, да мислиш право? Кой човек мисли право? Представете си, че срещате един жаден човек, който ви казва: Жаден съм, гърлото ми засъхна. Имате ли малко вода? — Нямам, но почакай, ще се намери. — Докога ще чакам? Жаден съм! Върви по-нататък, търси вода. Вижда, че един човек носи вода в шише. Той му казва: Моля те, дай ми да пия вода, жаден съм! — Не давам, аз нося водата за себе си. Жадният се хвърля върху пътника с шишето, сграбчва го и жадно изпива всичката вода, а шишето захвърля настрана. Оня, на когото принадлежи шишето, се разсърдва, но в замяна на това получава по-голямо и по-хубаво шише. След това и двамата отиват на близкия извор да се напият с чиста, планинска вода и се примиряват. В случая, и двамата сгрешили. Причи-

ната за грешката им се крие в техния егоизъм. И двамата мислят повече за себе си, отколкото да проявят човещина. Права мисъл е тая, която има пред вид нуждите на ближния си, както сионите.

Да оставим настрана големите грешки на хората. По-опасни са малките грешки, които не се виждат. Такива грешки има и в духовния живот. С тях често изпитват светиите. Един светия прекарал цели 20 години в пустинята, дето постигнал голямо съвършенство. Преди да слезе в града, между хората, трябвало да мине през последното посвещение. Един ден, като размишлявал, дълбоко вгълъбен в себе си, погледнал се, въздъхнал и казал: Господи, както съм окъсан и оглалнял, не съм за пред хората. Дрехите ми са съвсем окъсани, а лицето ми е мършаво и жълто. Какво да правя? Отде да взема дрехи и храна, да се облека и нахраня? След няколко часа при него дошъл един човск с голям подарък: пари, нови, хубави дрехи и богато ядене, добре и вкусно сготвено. Като видял това, светията си казал: Господи, благодаря Ти, че прие молитвата ми. Сега вече ще се облека, нахраня, свободно ще се явя между хората. Тъкмо разглеждал дрехите и им се радвал, дошла при него една млада мома, паднала пред нозете му и започнала да плаче и да се моли: Обичам един млад, беден момък. Трябва да се оженим, а той няма дрехи за сватбата. Моля ти се, помогни ни да си доставим дрехи. Тя погледнала към новите

дрехи на светията. И той погледнал към тях, въздъхнал и казал: Ето, вземи тия дрехи и си иди с радост. Тя благодарила, целунала му и двете ръце и си отишла. Светията си казал: Отидоха новите дрехи, но поне да седна и да се нахраня, умирам от глад. В това време се задал един просяк, който се обърнал към светията с думите: Моля ти се, четири-пет деня не съм ял. Дай ми твоето ядене, да задоволя глада си. Светията въздъхнал, погледнал към яденето, но го дал на просяка. Последният задоволил глада си, целунал ръцете на светията и си отишъл. Светията погледнал към парите и си казал: Какво мога да направя с тия пари? В това време дошъл един роб от Римската империя и, със сълзи на очи, казал: Моля ти се, помогни ми да се откупя. Трябва ми една сума за откуп, но не мога да я намеря. И в тоя случай, светията услужил и се лишил и от парите. Най-после дошла при него една мишка и го помолила да ѝ даде малко хляб. Светията видял, че останало едно малко парче хляб, което дал на мишката. Като не останало нищо от подаръка, светията въздъхнал облекчено и почувствувал в ума си голямо просветление. Това било последното му посвещение. След това той прогледнал вътрешно и разбрал дълбокия смисъл на живота. Така той разбрал, че всичкото богатство, хубавите дрехи и вкусното ядене са в самия него.

Днес всички хора се намират в положението на светията. Всички искат да постигнат

нещо, заради което ще пожертвуват и богатството си, и дрехите си, и яденето. Най-после ще дойде мишката, на която ще дадат и последната си хапка. Само така вие ще спрежете вниманието си на малките величини, на същественото в живота. Това значи, да има човек дълбоко вътрешно съзнание на своя дух, на своята душа, на своя ум и на своето сърце. Жертвата е доброволен акт, който има отношение към закона на любовта, а не към закона на насилието. Някой се жертвува от страх, да не отиде в ада, на вечно мъчение. Бог изисква от нас друго нещо, а не жертва чрез насилие. Бог не съди никого, нито хвали. Той гледа, кой какво прави, и мълчи. Христос казва: „Отец ми никого не съди. Той е оставил съдбата в ръцете на други.“

Казвам: Съдбата не е нищо друго, освен гласът на съвестта, чрез която говорят напредналите същества. Ти сгрешиш и чуваш тихия глас на едно от тия същества да ти говори: Не постъпи добре. Изправи грешката си. Кажеш на ближния си една обидна дума. Пак чуваш да ти се казва: Не говори обидни думи. Възвишените същества само посочват на човека, кога не постъпва добре. Как трябва да постъпи, това не казват. Човек трябва да отиде при Господа, да чуе от Него, как да постъпва. Той сам дава пример, как да се постъпва. Когато грешката ти се заглажда, ще знаеш, че Бог действа. Той ти дава пример, как да постъпваш със своя ближен. Кой баща съди сина си?

Кой рак съди сина си, че ходи криво? Да съдиш сина си, това значи, да съдиш себе си. Грешката на хората се заключава в това, че те не постъпват като Господа. Те не проявяват доброто, което носят в себе си. Какво ти коштува да кажеш една блага дума на ближния си? Някой се е обезсърчил. Кажи му: Не се страхувай, твоята работа ще се нареди. Жената на твоя съсед умряла. Кажи му: Не плачи, жена ти ще оживее и ще се върне вкъщи. Синът му умрял. Пак кажи: Скоро ще си дойде син ти. Като умре някой, ще знаете, че той е отишъл някъде на разходка. Така е поставен въпросът за смъртта в Божествения свят.

Какво представя смъртта? — Напущане на земята, и заминаване на човешката душа в оня свят, да срещне своя възлюбен. С други думи казано: Смъртта не е нищо друго, освен оженване за друг някой. Следователно, всички, които заминават за другия свят, са влюбени хора. Някой казва, че не иска да умре. Това означава: Аз не искам другите да знаят, че съм влюбен. Така и момата крие от близките си, че обича някой момък. Ако я питат, обича ли го, тя казва, че не го обича. Сега вие се чудите, как е възможно да се говори за влюбване и в другия свят. И на оня свят има и влюбване, и женитби. Под „женитба“ в оня свят разбираме взаимопомощ между двама души. Срещнеш един човек, който носи 50 кгр. товар на гърба си. Ако пожелаеш да вземеш 25 кгр. на своя гръб, за да му помогнеш, ти се жениш за него.

Не искаш ли да му помогнеш, ти си свободен. Това е женитба в широк смисъл на думата. Това наричаме още и приятелство. Ако искаш да имаш син или дъщеря, и те трябва да вземат половината товар от гърба ти. Ако имаш приятел, и той трябва да вземе половината товар. Който пожелае да стане господар или учител, също трябва да вземе половината товар. Такъв е законът в Божествения свят. При всички условия на живота ти трябва да вземеш половината товар от гърба на своя ближен.

Тоя закон има приложение във всички случаи на човешкия живот. Ако срещнеш човек с много любов, вяра и надежда, ще вземеш половината от неговата любов, вяра и надежда. Срещаш беден, болен човек, ще вземеш половината от неговата беднотия и болест. Пазете свещено тоя закон. Това изисква Бог от всички. Аз не говоря за човешките закони. Хората изпълняват своите закони чрез насилие. Важно е да се изпълняват Божиите закони, и то доброволно и с любов. Това са законите, вложени в самите вас. Ще ме питате, как мисля аз по тоя въпрос. Не е важно, как мисля аз; важно е, как живея и как постъпвам. Не е лесно да разбереш човека.

Следователно, всеки трябва да постъпва според законите, които Бог е написал в него. Аз нямам право, като дойда в дома ви, да кажа, как трябва да ме приемете. Обаче, ще ми бъде приятно, ако ме присметете добре. Това показва вашето благородство. Ще кажа:

Ето един благороден човек и по ум, и по сърце. Когато аз постъпвам добре, казвам: Така постъпвам заради Бога, Който живее в мене. Аз не правя това насила, но доброволно, от любов към Него. Ако не изпълня Божията воля, пръв аз зная, че не постъпвам добре. Казано е в Писанието: „Когато нашите пътища са благоуходни на Бога, Той ни примирява със света, с негодите на живота.“ Ако не вършим волята на Бога, Той не ни съди, но ни оставя сами да уреждаме работите си. Той само ни наблюдава и мълчи. Ако вършим Неговата воля, Той ни съдействува във всичко.

И тъй, вършете Божията воля от любов, а не от страх. Вършете волята Му неуморно. — Възможно ли е това? — В Бога всичко е възможно. — Кога? — Когато Го любите. Казано е: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди.“ Сега вие очаквате Христа да дойде между вас. — Аз не вярвам Христос да дойде втори път на земята. Той ще дойде между хората, но по вътрешен начин, като светла мисъл, като възвишено и благородно чувство. Вие очаквате Христа по физичен начин, както очаквате изгряването на слънцето. Обаче, някога облаците са толкова дебели, че слънцето не може да изгрее. Следователно, когато се махнат облаците на вашето небе, проблесъците на светлината ще се увеличат. Понеже не сте готови за голямата светлина, за предпочитане е небето ви да бъде покрито с облаци, мъгли и изпарения. За предпочитане е някога тъмното небе

пред ясното. Често растенията изсъхват при ясното небе, а при облачното и мрачно небе растат и добре се развиват. И за човека е същото. Като знаете това, не се обезсърчавайте. Ще дойде ден, когато небето ще се изясни. — Кога ще стане това? — Може още днес, може и в бъдеще. Още не сте минали през последния изпит, да пожертвувате дрехите, яденето, парите си. Не сте дали още последната си хапка. Вие се стремите към богатство, към охотен живот, далеч сте от последния изпит.

Христос казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени.“ Казвам: Себе си може да съдите, но не и другите. Себе си съдете, а другите извинявайте. Значи, може да извинявате, но не и да оправдавате. Казано е: „Няма да ви обвиня, но няма и да ви обезвиня.“ — Нали трябва да прощаваме? — Прощавайте на хората, за да не влезете и вие в същата примка. Ако не простиш, ще носиш човека в ума си заедно с греха му, който ще те зарази. Ако му простиш, и той, и грехът му ще бъдат вън от тебе. От хигиенично гледище, казвам: Прости на човека. Не дръж в ума си нито грешника, нито дрехата му. Прости му, за да бъдеш свободен от неговата дреха.

Сега искам да се освободите от старата година. Желая ви да приключите със стария живот. — Да станем светии! — Добро нещо е светийството, но има светии, които са станали такива преждевременно. Светията има големи изпитания. Как ще се справите с тях? Обикно-

веният човек се изпитва с малки изпитания, а светията — с големи. На светията не се прощава и най-малката грешка. За нея говорят и вековете. Ето, цар Давид направи една грешка, за която и хилядилетието не му прости. Той уби Урия и взе жена му, но и донес всички четат неговата история. Давид се пита: Докога ще продължи това? Докога ще се чете и говори за моя грях? Такъв голям цар, толкова псалми писал, и да говорят за неговия грях всички хора — млади и стари, учени и прости! Давид ще дохожда много пъти на земята, с друго име, при други условия. И той ще чете за Давида и ще го критикува.

„Ако ме любите, ще бъдете възлюбени.“ Турете любовта като основен закон в живота си и прилагайте я с духа, с душата, с ума и със сърцето си. Само така ще имате благоволенieto на Господа, горе на небето и долу на земята. Не казвай, че животът ти е дотегнал, но да ти е приятно да живееш и като богат, и като беден. Един ден ще се върнеш на небето и ще имаш, каквото пожелаеш. Затова, молете се и не се обезсърчавайте! Мъчнотните и лишенията, през които минавате сега, са временни. Бъдете доволни от всичко. Ако нямаш дрехи, радвай се, че друг има. Все някой ще бъде в лишения. Един ден положението ще се смени: ти ще бъдеш задоволен, а друг някой ще бъде в лишения.

Разправяха ми следния случай. Трина бедни студенти — българи, отишли в Русия да за-

вършат образованието си. Те имали само един нов костюм, едни нови обувки, нова шапка. Когато трябвало да се явяват на изпит, или да отидат някъде на гости, те се редували: първата неделя отивал един от тях, двамата оставали вкъщи. Следната неделя отивал вторият, третата неделя — третият. Така свършили те университет, така се явявали в обществото, между познати, и се върнали в България, дето били назначени на добра служба.

Разумност се иска от всички. Прилагайте закона на любовта. Само така ще разрешите противоречията на своя живот. Проповедникът би ви казал: Бог да ви благослови! Аз ще ви кажа: Понеже благословението ви е дадено, Бог да ви даде здраве! Но и здраве имате. Тогава, пожелавам ви да използвате разумно Божиите блага, които ви са дадени.

Отче наш.

— В Божията любов е благо то на човека.

*

16. Утринно Слово от Учителя, държано на 21 март, 1937 г. София. — Изгрев.

Примирителната постъпка

Размишление.

— Красотата ще спаси света.

Има неща в човешкия живот, които трябва да се спазват. Всеки има свобода, едни неща да пази, а други да не пази. Потребните неща всеки пази, а непотребните — малцина пазят. Например, някой пази старата дреха на дядо си или на баща си, защото ги обича. Тая дреха не го ползува, но той я пази за спомен. Имаш доста хляб, който не можеш да изядеш наведнъж, затова го пазиш да не се развали. В случая, хлябът е реално нещо, а старата дреха — нереално. Старата дреха представя миналото. Някога тя е била хубава. Може би, с нея се е венчал дядо ви или баща ви. Обаче, днес тая дреха е безпредметна. Човек трябва да бъде разумен, да знае, кои неща са разумни, и кои не са. Всяка дума, всяка мисъл трябва да се употребява на своето място. Не се ли турят на място, те създават несъответствие.

Един американски проповедник, след свършване на проповедта си, съобщил на събранието, че един от богатите членове на църквата умрял. След това казал: Да станем, братя, да изпеем песента „Слава на Господа.“ Това може да се

изтълкува двояко: да благодарим на Господа, че се освободихме от този брат. Всъщност, проповедникът нямал намерение да каже това. От друга страна, може да се тълкуват думите му „да славим Господа.“ Някога човек говори сериозни работи и изведнъж започва да се смее. — Коя е причината за смеха? — Големият контраст. Например, не можеш да не се смееш, ако видиш, че някой сблякъл палтото си наопаки и върви спокойно, без да подозира това. Понеже контрастът е силен, той произвежда смях. Ако се смееш постоянно, мислиш ли, че това е естествено? Ако животът е пълен с контрасти, които произвеждат смях, в какво се заключава развитието на човека? Срещаш човек, който бързо мига — ти се смееш; срещаш друг, който си криви устата — смееш се; трети си навива мустаци: ту десния, ту левия — смееш се; четвърти тегли брадата си надолу — пак се смееш. Обикновено, източните народи имат обичай да дърпат мустаци и брадата си. Като отидете в Англия или в Америка, няма да срещнете човек с брада или с мустаци. Там и младите, и старите се бръснат.

Казват, че момците трябва да имат мустаци, а старите хора — брада. По това се познавало тяхното благородство. Това са обичаи. Ако е въпрос за благородството на мъжа, тогава по какво се познава благородството на жената? Ако и жената имаше мустаци и брада, нямаше да се различава от мъжа. Природата е създала това разнообразие. Закон е: Еднаквите неща в при-

родата се отблъскват, а различните се привличат. Момченцата нямат брада и мустаци, приличат на момиченца. После им изникват мустаци и брада. Като се раждат, децата нямат навици: те отпосле ги придобиват. С някои навици те се срастват толкова много, че мъчно се отказват от тях.

Когато се говори за духовния живот на човека, имаме пред вид една велика наука, която трябва да се изучава. Чрез тая наука той може да се справя с всичко, което му е дадено. Човек е пратен на земята да свърши три важни работи: една работа за Бога, една работа за себе си и една — за своя ближен. За тия три работи той носи отговорност. Ако работи добре за себе си, той ще има здраво тело; ако работи добре за ближния си, ще има неговото добро мнение; ако работи добре за Бога, ще има Неговото разположение. Ако е работил добре за себе си и за ближния си, а не е работил за Бога, неговата работа не е завършена. Сегашният човек не знае, кои работи са негови, кои на ближния му и кои на Бога. Те още не са разпределени в неговото съзнание. Даже идеята за Бога в неговото съзнание е още смътна. В миналото се е говорило много за Бога, и днес много се говори, но тая идея още не е ясна на хората. В Свещената книга е казано: „Не споменавай името Божие напразно!“ Неговото име се споменава, дето трябва и не трябва. Рядко трябва да се произнася това име. То

трябва да се държи свето в ума и в сърцето на човека.

Какво представя Бог? — Същество, което от незапомнени времена седи и наблюдава всички живи същества, които дефилират пред Него, като войници. Той има представа за броя на хората, които минават пред Него, за техния ход, движения, обхода. Той има представа за техните лица, за изражението им. Всичко, което става, се отпечатва в Неговото съзнание. Човекът, който дефилира, е подобен на цвят, който съществува само няколко десетки години и в един ден изчезва. Неговото съзнание се пробужда само за 30 — 40 години и отново загасва. Виждате, колко е голяма разликата между Бога и човека. Първият вечно живее, а вторият от време на време се пробужда за живот. Милиони и милиарди години Бог наблюдава всички слънца и планети, как дефилират пред Него, и изправя най-малките грешки в движението им. Той изправя и най-малките грешки на хората. Всяко тяхно действие, движение, мисъл и чувство са под Неговия контрол. Човек не подозира, че всеки момент дефилира пред Господа.

Сега, и вие, като седите в стаята си, каквато мисъл мине през ума ви, каквото чувство мине през сърцето ви, вие се проявявате външно или вътрешно. Казвате, че някои ваши прояви са добри, а други — лоши. Лошите работи вие наричате престъпления. Ще ви дам пример от едно престъпление и начин за неговото изправяне. В дома на един богат чо-

век влиза апаш, с намерение да открадне нещо. Той вижда две големи торби: едната пълна с жито, а другата — с просо. Апашът иска да вземе и житото, и просото. За тая цел изсипва просото в торбата с житото, смесва ги и ги туря на гърба си. В този момент, богатият го хваща и предава на полицията. Питат го, защо смесил житото с просото. Той отговорил: Исках да нося само една торба. Ако носех две торби, щях да ги разсипя по пътя. Съдията разглежда престъплението и налага следното наказание на апаша: да отдели внимателно житото от просото и да ги върне на човека, от когото ги откраднал.

Какво представят човешките престъпления? — Смесване на житото с просото. Като разглежда престъпленията на хората, Бог издава следната присъда: отделете житото от просото, турете ги в отделни торби и ги върнете на богатия. И днес Бог стои и наблюдава, какво правят хората. Той вижда, как някой влиза в дома на богатия, смесва житото с просото и задига торбата, но нищо не казва, а дава следното наказание: Както си смесил житото с просото, така ще ги отделиш едно от друго и ще ги занесеш там, отдето си ги взел.

Житото престава доброто, а просото — злото. Не смесвайте доброто със злото. Богатият има две торби: едната е за житото, другата — за просото. Някой отива и ги смесва в една торба. Бог му казва: Ще отидеш да ги отделиш. Просото е дребно, мъчно ще го отделиш

от житото, но ще изпълниш наказанието. Знаете ли, колко зрънца има в един килограм просо? Аз съм броил, колко зърна има в един килограм жито и съм намерил, че съдържа 16 хиляди зърна. Сега оставям на вас, да преброите, колко зърна съдържа един килограм просо. За да не губите много време, ще ви дам следния метод: Вземете един грам просо и пребройте, колко зърна се съдържат в него. Полученото число умножете на хиляда и ще получите броя на зрънцата в един килограм просо.

Казвам: Вие трябва да имате ясна представа за всичко, което правите. Не мислете, че никой не вижда, какво правите. Ако отвѣи никой не ви вижда, вие сами се виждате. Не мислете, че можете да правите, каквото искате. Ще правите само това, което е право, макар че някога вършите неща, които не са прави. Едно младо момиче, попска дъщеря, ми разправяше една своя опитност. Тя била любимка на майка си и на баща си. Един ден майката сварила петмез с парчета от тиква. Дъщерята много обичала тиква и често отваряла гърнето да си вземе по две-три парченца. Един ден бащата казал на дъщеря си: Марийке, вземи една чиния да извадиш малко от петмеза. Марийка взела чинията, отишла в склада, отворила гърнето ѝ, какво да види? Всичките тиквички били изядени, останало само петмез. Тя седнала при гърнето и не знаела, какво да каже на баща си. Той извикал жена си и я запигал: Защо се бави Марийка, че не донася петмеза?

Майката отишла да види, защо се бави Марийка и я намерила пред гърнето — седи и мисли нещо. — Какво правиш, Марийке? — Гледам, че в гърнето няма тиквички. Майката казала на бащата, защо се бави Марийка. По-неже бил умен и разбран човек, бащата се сетил, че дъщерята изяла тиквичките, и казал: Няма нищо, ще нарежем още една тиква и ще я сварим с петмеза. Същото става и с вас. Често тиквичките във вашия живот изчезват, и вие се чудите, кой ги изял. Дойде ви гост, няма с какво да го нагостите. Работата е проста: ще вземете друга тиква и ще я нарежете на парченца в петмеза. Така ще се оправят обърканите ви работи.

Сега вие се връщате към Евангелието, искате да живеете като Христа и като светиите. Обаче, вие нямате ясна представа, как са живели светиите. Вие познавате отчасти техния живот. Какъв е бил техният интимен живот, през какви борби и страдания, през какви падания и ставания са минали, не знаете. Вътрешният живот на светиите не е такъв, какъвто го виждате отвън. Вие ги виждате в хубавите им, светли, празнични дрехи. Животът им има своя скрита, вътрешна страна. Четете Библията, да видите, как са живели пророците. Там е описано всичко, както е било в действителност. Вижте, как е описан животът и характерът на Давида — няма нищо скрито-покрито. Описано е и доброто, и лошото на Давида. Вижте, как е описан животът на Соломона. Та-

ка са го предали, че не са мислили, какво ще се каже за еврейския народ и неговите царе. Казва се за Соломона, че имал 300 жени и 900 наложници. Днес мъжът едва се справя с една жена, а Соломон имал 300 жени! Ако това би ставало днес, между тях щяха да се явят интриги, съревнование, борби! И светия да си, ще станеш голям грешник. Соломон, на когото се даде голяма мъдрост, не можа да издържи на тоя изпит — провали се. Сега такъв живот е невъзможен и от практична гледна точка. Представете си, че всяка жена и всяка наложница имат по две деца. Това е цяла казарма от деца. Как ще се хранят и обличат тия деца? В това отношение, природата е правила хиляди опити. И доднес тя прави опити да дойде до най-правилния живот. В сравнение с другите царе на същата епоха, Соломон минава за един от трезвите царе. Преди него са живели царе, които имали още повече жени. И той се е очудвал на техния живот. В негово време е съществувало многоженството. След Соломона, обаче, многоженството постепенно е взимало други форми, докато дошло до сегашната форма — едноженството.

Учените, като изучават размножаването на животните, спират вниманието си върху рибите, които имат силен стремеж към размножаване. Въпреки това, от техните яйца, наречени хайвер, се развиват незначително число риби. За един вид риба, наречена треска, се казва, че тя изхвърля около девет милиона яйца, от които

малка част дохожда до своето пълно развитие. Каква грамадна енергия се изразходва, за да се осигури живота на тия същества! И тук природата търси начин да пести енергията. Обаче, тая риба хвърля яйцата си и не иска да знае, колко от тях ще се развият, и кой ще ги отхрани.

Трябва ли ние да приличаме на рибите, безразборно да раждаме мисли, чувства и постъпки и да ги изпращаме в пространството, без никаква отговорност за тях? Малко от мислите и желанията, които раждаме, се развиват напълно. Следователно, не можем да наречем наши мисли и желания тия, които само са родени. Те трябва да се отхранят! Не е мъчно раждането на децата, мъчно е гяхното отглеждане. Ако ги раждате само, без да носите отговорност за тях, вие си създавате готемни нещастия. Какъв смисъл има да родиш едно дете на омразата? Отглеждаш го 20 години, за да те измъчва. Мразиш някого — мъж, или жена. Ти вече си родил дете на омразата. Защо мъжът е намразил жената, или жената е намразила своя мъж? Причината за омразата се крие в материалния живот на хората. Жената не обича мъжа си. — Защо? — Не е доволна от него, не задоволява желанията ѝ. Той носи хляб, месо, дрехи, но тя иска повече от това, което носи. Тя готви с недоволство, затова яденето, хлябът не са приготвени, както трябва. При това положение, и мъжът започва да става недоволен; той търси друга жена, да готви добре. За да се

справят с омразата, мъжът и жената трябва да се повдигнат над материалния живот, да влезат в духовния, а оттам в умствения или Божествения живот.

Често слушам, какво си говорят хората. Някои искат да отидат направо в Божествения свят, при Господа. — Те и сега са при Господа. Как живеят с Него? Той стои и отдалеч наблюдава, какво мислят и как постъпват. Ще кажете, че имам пред вид вашия живот. Аз не се занимавам с живота на хората и с техните грешки. Те сами знаят грешките си. За мене е по-важно, човск да предотврати една грешка, а не да мисли, защо я направил. Някой счупил стомната. Питат го, защо я счупил. Според мене, това не е важно. Стомната е счупена вече. Важно е да се намери някой, да те предпази от счупване на стомната. — Ще купя нова стомна. — Това не изправя грешката. Ще купиш нова стомна, може би, по-лоша от първата. Същата стомна не можеш да намериш. Трябваше да дойде някой да те предупреди, да не счупиш стомната.

И тъй, по-добре е да предотвратявате грешките, отколкото да ги правите и после изправяте. Една стара пословица казва: „Една предотвратена грешка струва повече от сто изправени.“ Значи, сто изправени грешки не струват колкото една предотвратена грешка. Някой казва: Можем да грешим, но важно е да изправяме грешките си. — Не трябва да грешим! — Гладен е човекът. — Сготви му нещо, да

задоволи глада си. Не мисли, как ще задоволиш вкуса му. Мисли, как да задоволиш глада му. Човек има интуиция, която му подсказва, дали храната, която яде, е добра, или не. Следователно, обърни се към интуицията си. Аз никога не съм се лъгал в своята интуиция. Отдалеч още познавам, прясна ли е храната, или не е. Ще кажете, че обонянieto ми помага. Не е външното обоняние, което помага на човека да различава храните. Помощта не се крие и във външния език, който опитва вкуса на храните. Интуицията е друго нещо. Тя определя качеството на мислите и чувствата. Чрез нея човек опитва, коя мисъл е права и коя — крива. Правата мисъл е светла, а кривата мисъл — тъмна. Чистото желание е топло, а нечистото — студено. Добрата постъпка е мека, а лошата — твърда, остра. Следователно, ако една мисъл е светла, тя е добра; ако е тъмна, тя е лоша, крива. Ако едно желание е топло, то е чисто; ако е студено, то е нечисто. Ако една постъпка е мека, тя е добра; ако е остра, тя е лоша.

Сега, като говоря за права и крива мисъл, сама по себе си, мисълта не е права, нито крива. Важно е, какво си вложил в нея и как си я пипнал. Например, мисълта за кражбата не е нечиста, желанието да крадеш е нечисто. Искаш да крадеш злато. Обаче, златото е чисто, откъдето не може да го изцапа. Грешката е в желанието да крадеш. Ти си пипнал вече златото с нечисти ръце. То казва: Ще те дам под

съд, дето оцапа върхната ми дреха. Съдията веднага издава присъда: Ще вземеш златото, ще го занесеш при най-чистия извор да го измиеш и ще го върнеш, отдето си го взел. Кажеш на някого една обидна дума. Не трябваше да я казваш. Сама по себе си, думата не е лоша, съдържанието ѝ е лошо. Ще те съдят за съдържанието, което си вложил в нея. — Как? — Като те накарат да отидеш при най-чистия извор, там да я измиеш. Всяка дума крие в себе си известна идея, която трябва да се пази в чистота. Казваш на някого: Не те обичам. Ти нарушаваш чистотата на тая идея. Ще отидеш на извора да я измиеш, да вложиш в нея любов. — Искам да ме обичаш. Това значи: искам да ме измиеш с вода, с еликсира на любовта. — Нямам вода, стомната ми е празна. — Защо? — Преди тебе дойде друг човек, на когото полях да се измие, и водата се свърши. Изворът е далеч, не мога веднага да отида. — Трябваше да бъдеш готов, на всяко време да имаш вода. — Сега ще отида. — Бързам, нямам време за чакане. — И аз бързам. Бързането не разрешава въпросите. Бързането е стар метод на миналото.

Сегашният живот носи нови условия. Следователно, невъзможно е да живеем днес, както в миналото. Въпреки това, и досега срещате хора да питат, какви са били в миналото. Според мене, важно е, какъв съм днес, а не какъв съм бил в миналото. Ако в миналото си живял нечисто, следва ли, че и днес ще живееш

така? В миналото си бил мътен порой, спущал си се от планината. През течение на вековете ти си слизал долу, в земните пластове, дето си се филтрирал. Днес излизаш на повърхността на земята, като чиста, хубава вода. Благодарете на миналите животи, които са ви послужили като филтри, да се очистите. В миналото имало доста кал, но и сега още има. За да се филтрира, мисълта също трябва да мине през нови филтри. Колко пъти човек носи тежки мисли и желаня в себе си! Колко пъти се намира той под тягостното впечатление на своите постъпки! От всичко това трябва той да се освободи. Седиш някъде и, като дойде човек при тебе, казваш: Махни се оттук! Той се обижда. — Защо? — Не си му казал меко. Защо го пъдиш? Той ти закрива слънцето, не можеш да се грееш на него. Какво трябва да направиш? Отстрани се малко наляво, или надясно. Така ще бъде по-добре и за тебе, и за него. Обидата подразбира смесване на житото с просото и поставянето им в една торба. Не казвай на човека да се махне, но кажи: Моля ти се, отстрани се малко надясно, или наляво, да не ми засенчваш слънцето. Можеш да кажеш още по-меко: Моля ти се, бъди тъй добър, да отвориш малко място, да виждам слънцето и да се погреея.

И тъй, като човек, ти можеш да кажеш на ближния си да се махне. Ангелът, обаче, не може да изговори тия думи. Само оня, който е на ниско стъпало на развитие, може да каже на ближния си да се махне. Когато затуляш

слънцето на ангела, той няма да ти каже да се махнеш, но веднага ще се повдигне по-високо от тебе и ще махне пречката на пътя си. Обикновеният човек, обаче, не може да се повдигне. Тази е причината, дето обикновените хора си служат с обидни думи. Казваш, че не можеш повече да живееш с даден човек. — Много просто, не си свободен. Ако беше свободен, щеше да отидеш, дето искаш. Ангелът е свободно същество, свободен дух. Той може да отиде, дето пожелае.

Осъждат един човек и го затварят. Ако той знае закона на смаяването, могат ли да го задържат в затвора? Той ще се превърне на малко бръмбарче и ще излезе вън от затвора. С тая форма той може да излезе и през най-малкия отвор. На другия ден отново го затварят, но той пак излиза от затвора. Може ли такъв човек да бъде затворен? Казвате: Учителят ни учи, как да ставаме малки бръмбарчета, да се смаяваме. Под „бръмбар“ разбирам математична и окултна формула, в която се крие начин за освобождаване от гъстата материя. За да живее правилно, човек се нуждае от нови методи. Ти искаш, хората да бъдат учтиви към тебе. И те искат от тебе същото. Значи, от човека се иска нещо повече от учтивост. За да бъдеш учтив, да живееш добре, нужни са съответни условия. При сегашните условия се живее мъчно, особено, като окултен ученик. Ето, салонът, в който седиш, трябва да бъде няколко пъти по-голям от

сегашния. Като сядате, между вас трябва да има поне един метър разстояние, да не влизате един друг в аурата си. Сега сте толкова близо един до друг, че всеки усеща някакво теглене, като че излиза нещо от него. Достатъчно е да излезе духовното ви тело два-три милиметра вън от вас, за да не можете да се търпите. То е чувствително и усеща противоположните вибрации на своя съсед.

Права мисъл е нужна на човека! Тогава, като седнеш до някого, и на тебе, и на него да е приятно. Трябва ли да го безпокоиш със своите мисли, чувства и постъпки? И той не трябва да те безпокои. Ако безпокоиш ближния си, колко повече безпокоиш Господа, Великия в света. Той е крайно чувствителен. Със своите груби действия, вие постоянно Го наранявате. Той чувства всяко страдание, което причинявате на другите. Хващаш грубо едно цвете и го изтръгваш от земята. Болката, която цветето усеща, се предава и на Бога. Обиждаш някого, и Бога обиждаш. Той е навсякъде, всичко чува. Казваш на едного: Мразя те. Бог е при него и те пита: Знаеш ли, че аз направих тоя човек? Щом мразиш него, и мене мразиш. — Какво да се прави тогава? — Да мислиш, какво говориш. Не е достатъчно само да разклатиш въздуха със своите думи, но така да го разклатиш, че да удовлетвориш всички. Помни, че Бог слуша, какво говориш. — Как да изправя злото в себе си? — Лесно ще го изправиш. Например, искаш да кажеш на някого, че го мразиш. За-

върти езика си в обратна посока и кажи: Обичам те. Не мислете, че е мъчно да се примири-
те с хората. Направи едно завъртване на езика
в обратна посока, и сам ще чуеш думите „оби-
чам те.“ Какво ти коштува да кажеш на човека,
че го обичаш, че си готов на всякаква жертва
за него? Това не е нищо друго, освен раздвиж-
ване на въздуха по обратен път. Нов, чист въз-
дух трябва да излезе от твоите дробове. Щом
направиш това, ще светне пред очите ти.

Сега вие очаквате да дойде Христос на зе-
мята, да ви примири. Не, вие сами ще се прими-
рите. — Как ще стане това? — Като раздвижите
въздуха по нов начин. Не ровете толкова дъл-
боко, защо тоя или оня ви осъжда. Криво си
казал, криво те разбрали. Криво те разбрали,
криво те осъдили. Ти си съдия. Накарай обви-
няемия да отдели житото от просото и кажи:
Не те обичам — това е просото. Обичам те — това
е житото. Тури житото в едната торба, просото
в другата, върни ги на богатия и му кажи: Мо-
ля ти се, дай ми няколко зрънца да ги посея
на своята нива. Като ги посееш, след четири - пет
години ще имаш пълен хамбар с жито. — На
оня, когото мразя, не мога да кажа, че го обичам.
— Щом не можеш, ще чуеш присъдата си. —
Мъчно се превръща омразата в любов. — Това
е най-лесната работа. Ти си направил лесните
работи мъчни, а мъчните — лесни. Мъчно е да
мразиш някого. Лесно е да го обичаш.

Христос казва: „Ако ме любите, ще опа-
зите моя закон.“ Като знаете това, започнете с

лесните работи — с обичта и любовта. Кое е по-добре: да кряскаш, или да пееш? — Да пееш. Ако бяхте певци, щяхте да разбирате, кое е добро и кое — зло. Ако имахте любов в себе си, каквото и да кажете на човека, няма да го обидите. Мома и момък се разговарят. Момата казва на момъка, че не го обича. Той не се обижда и казва: Колкото пъти да повтаряш тия думи, аз знам, че ме обичаш. Той чува, какво му казва тя, и му става приятно. — Защо? — Тя казва, че не го обича, но погледът, усмивката ѝ говорят друго нещо. Когато се усмихва, момата не мрази. Момъкът е научил това и не се страхува. Друг е въпросът, ако момата е строга, сериозна и каже на момъка, че го обича. Той ще се замисли и ще разбере, че в думите ѝ се крие нещо друго — не го обича момата.

Следователно, който проявява любовта, трябва да има чист, ясен поглед, засмяно лице и красиви движения. Не давай на лицето си сърдит и недоволен израз. Така ти ще остарееш преждевременно. — Как да се отнасяме? — С любов. Любовта ражда любов, доброто ражда добро, а злото — зло. Обръщай внимание на малките неща. Виждаш, че яката на твоя приятел е изкривена. Не го отминавай, оправи яката му. — Това не е важно. — Макар и дребно нещо, то е важно.

Носи в ума си една малка, но светла, красива мисъл. Носи в сърцето си едно малко, но възвишено и красиво чувство. Носи във волята

си една малка, но красива постъпка. Облечи се в красивата мисъл, в красивото чувство, в красивата постъпка. Само така хората ще те обичат. Казвате, че красотата ще спаси света. Отговарям: Красните мисли, красивите чувства и красивите постъпки ще спасят човечеството.

— В Божията Любов е благо то на човека.

✱

17. Утринно Слово от Учителя, държано на 28 март, 1937 г. София. — Изгрев.

Степени на любовта

Размишление.

Ще прочета 15 глава от Евангелието на Иоана, от 1—15 ст.

Има неща в живота, които трябва да се гомнят добре. Някога хората забравят много неща. — Защо? — Разсеяни са. Разсеяният няма определена цел, няма определен път на движение. Като ходи, той се лута натук-натам. Той прилича на човек, който изгубил нещо и го търси.

Един шивач-абаджия бил повикан в дома на един богат турчин да му ушие една аба. Шивачът взел и слугата си да му помага. Като дошло време за ядене, шивачът казал на чорбаджията: Моят слуга не обича печена кокошка, дайте му да си хапне боб. Така той искал да се осигури, да остане кокошката за него. Понеже господарят нямал добри отношения със слугата си, последният си казал: И аз ще ти дам един добър урок, да ме помниш. Сега ще разбереш, не яде ли Стоян печена кокошка!

Като се нахранили, слугата отишъл при чорбаджията и казал: Моя господар отвреме-навреме го прехваща нещо, започва да се лута, като че търси нещо. Само един лек има за него:

Да се хване и върже с въже, докато се свести. След това той скрил напръстника на господаря си. Започнали да работят. Шивачът скроил абата и потърсил напръстника да я тръпоса. Тук го търсил, там го търсил и останал очуден, че не го намерил. Чорбаджията следял, какво прави шивачът, и като видял, че се лута, спомнил си думите на слугата. Веднага взел едно въже, хванал шивача и го завързал здраво, докато дойде на себе си. Слугата се приближил до господаря си и казал: Ще ядеш ли още един път печена кокошка сам? Ще казваш ли друг път, че Стоян не яде печена кокошка? Само боб ли яде Стоян?

Сега, аз не съм против печената кокошка. Ако в печената кокошка или в печеното месо се крие някакъв велик закон, яжте от него. Ако печеното месо представя нечиста храна, не ви съвствам да го ядете. Това, за което ви говоря, е написано навсякъде: на листата на растенията, на клонете на дърветата, на минералите и кристалите, на звездите, на слънцето. Казано е в Писанието, че Бог написал закона си на човешкото сърце. Не говоря за сегашното каменно сърце на човека, за което е казано: „Ще отнема каменното му сърце и ще му дам ново.“ Божият закон е написан на новото сърце.

Сега аз искам да ви предпазя от една грешка, която често правите. Тя е следната: вие имате обичай, за по-евтино, да си купувате стъкла за прозорци на старо. Никога не купувайте стъкла за прозорците си на старо! Каз-

вате, че като ги купувате по-евтино, вместо едно стъкло, ще си купите две. Аз съм за нови стъкла на прозорците. — Скъпо струват новите стъкла. — Колкото и да струват, не ви съветвам да си служите със стари стъкла. Старите неща създават спорове. Такива стъкла не пропускат добре светлината. Желая ви, светлината да прониква навсякъде в къщата ви; тя да е така отворена и светла, както небето. Казваге: Бог да ни даде повече светлина! Това показва, че живеете в къщи с по един прозорец. Добре е, че искате повече светлина, но първо махнете капациите на прозорците си. Щом светлината е слаба, това показва, че прозорците ви са малки. В Божествения свят външната и вътрешната светлина идат едновременно, а не както на земята. Тук законът е друг: когато отвън иде светлина, вътре няма; когато вътре има светлина, отвън няма.

Помнете: Като съм дошъл на земята, аз не искам да играя роля на прозорец, нито на два или повече прозорци. Аз не искам да играя роля и на покрив на къщата. Аз искам да играя ролята на светлината, на въздуха, на водата и на земята. С краката си ще ходите по земята, с устата си ще вкусвате водата, чрез носа си ще поемате въздуха и чрез очите си ще възприемате светлината. Желая ви, в бъдеще, когато завършите развитието си, и вие да играете същата роля. Не казвам, че трябва да имате прозорци и да очаквате да ви осветяват отвън. Бъдете сами носители на Божията свет-

лина! Ако не разбирате законите на светлината, на въздуха, на водата и на земята, върху която живеете, Словото Божие ще остане неразбрано за вас. Вие имате много знания, но повече теоретични. Всъщност, имате ли знание, което да ви ползува в практическия живот? Ако човек яде и се дави, не знае, как да гълта храната, какво знание е това? Ако се задавиш, веднага бръкни с пръст в гърлото си и махни препятствието. Ако не можеш да направиш това, ти губиш силата си.

Питам сега: Какво знание е вашето, ако със силата на волята си не може да го употребите за изваждане на мисълта, която задръства вашия мозък? Бръкни с това знание в мозъка си и извади оная мисъл, която помрачава съзнанието ти. Какво знание е това, с което не можеш да бръкнеш в сърцето си и да извадиш онова чувство, което подпушва неговата деятелност? Има мисли и чувства, които не ви подхождат. Не мислете, че всички са полезни за вас. Някои чувства са отровни. За някого може да са полезни, но не и за вас. За всеки човек има специфични мисли и чувства, с които трябва да се храни. За всеки човек има определена храна. Ако едно лошо чувство случайно е попаднало в сърцето ви, отговорността не е ваша. Не можете ли веднага да го извадите, ще претърпите известно страдание, ще се примирите и ще кажете: Да бъде волята Божия!

Какво трябва да правя, ако един паразит се качи на главата ми и започне да се разго-

варя с мене? Първо ще разбере, защо е дошъл. Той ще започне да ми цитира стихове от Евангелието, дето е казано, че трябва да се обичаме и да си помагаме. И аз зная това, но казвам на паразита, че с него случаят е друг. Той е дошъл без позволение, неканен; той не влиза през вратата, както всички хора, но се качва на главата, да пречи на мисълта ми. Той иска да ме учи, но аз го уча. Казвам: Обичам такива гости, като тебе. Ела по-близо до мене да те видя. Пращам слугите си, десетте пръста, да го хванат. Те го свалят долу, и аз започвам да го наблюдавам под луна. Започвам да го разпитвам, отде иде, в кой свят живее, кои са родителите му. Той отговаря: Мъчно се живее в нашия свят. Отвреме-навреме отивам между хората: едни ме приемат добър, други не ме приемат, както трябва, но търпя. Дойдох и тебе да изпитам. Чувах, че си добър, свет човек. — Добър съм, но който дойде при мене, иска да го уча. Аз не приемам мързеливи хора. Ако си гладен, ето, яж! — Не мога да ям такава храна. — Ще се научиш.

Сега и вие ще ми възразите, че не сте научени да работите. — Ще се научите. — Ние не мислим като тебе. — Ще се научите. Вашата мисъл е еднообразна. Трябва да знаете, че еднообразието убива човека. Повечето хора искат да бъдат почитани и уважавани, да ги обичат. Това е еднообразие. Добре е да те почитат и уважават, но . . . съюзът „но“ на английски означава „бът.“ Един знаменит ан-

глийски проповедник държал една отлична проповед, в която употребявал съюза „бът“ като заключителна, недоизказана фраза. Той казал: Децата трябва да се възпитават в нов дух, бът . . . Майката и бащата в семейството, като главни фактори, не трябва да грешат, бът . . . Така завършил той своята проповед, с „бът“. На тая проповед присъществувало едно лице от високите чинове на църквата, главен ръководител. Като се сбогувал с проповедника, той казал: Много съм доволен от вашата проповед, „бът“ . . . ще видим. Турил шапката на главата си и си отишъл.

Днес и вие държите една проповед на „бът.“ Казвате: Всичко разбрахме, но (бът) как може да се живее при тия условия? Лесно се говори за търпението, но (бът) как можеш да бъдеш търпелив с неразбрани хора? Как ще говориш на невежия, който не разбира нещата ниго по буква, нито по дух? Как ще проявиш любовта си към тия хора? — Там е въпросът. Ще проявиш любовта си, както Бог я проявява. От Божествено гледище, светът е пълен с невежи същества, но Бог намира средства и начини да се прояви. Той се приспособява и на всички дава необходимото. Като се занимава с важни и велики работи, Бог намира време и начин да се изяви на малките и глупави същества, да им покаже своята любов. Той се о нася еднакво с всички същества, в смисъл, да всички дава съответен урок: на ангела и на светията дава по един начин, а на малките съ-

щества — по друг начин. Всички са доволни от Него. На способния и трудолюбив ученик дава един урок, а на мързеливия — друг. Вътрешно отношенията Му са еднакви към всички същества, а външно са различни. Той дава свобода на всички същества, да се проявяват според разбирането си. Казвате, че свобода не съществува. Не е така. В света съществува вътрешна свобода, а не външна. Дойдем ли до външната свобода, ние се натъкваме на ред ограничения.

Един ден седнах на една пейка в градината да си почина. По едно време вниманието ми се спря на един мравуняк, в който имаше различни мравки: черни, червеникави, големи и малки. Като гледах, как се движат натук-натам, забелязах, че между мравките произлезе някакъв спор. Две от тях започнаха да се борят. В това време една малка, черна мравка се спусна към червената, хвана я за крака и започна да я тегли. Червената се дърпаше, сви се на клъбце; и черната се сви, стана като точка. Червената се разпусна, и черната отново започна да я тегли за крака. Най-после откъсна крака ѝ и го занесе в мравуняка. Казвам: Когато двама души спорят за нещо, черната мравка ще дойде отвън и ще откъсне крака на един от спорещите. — Не сме ли свободни да спорим и да се караме? — Не сте свободни. Няма свобода в света. Свободата е в самия човек, а не вън от него.

Двете мравки, които спореха, беха големи юнаци. Черната мравка, която дойде отвън, беше по-малка и по-слаба от червената, но я хвана и откъсна крака ѝ. Малката мравка даде добър урок на голямата. Тя ѝ каза: Не е позволено да се борите помежду си.

Казвам: Нещастията, които идат в света, се дължат на борбите между хората. Иде малката мравка, т. е. малкото страдание, във вид на болести, мъчнотии и изпитания. Болестите, тревогите са човешки изобретения. Те не съществуват в Царството Божие. Там и помен няма от тях. Реши ли да изпълнява Божията воля, човек се освобождава от всички болести, от лошите условия на живота. Ние сме дошли на земята да решаваме тия задачи. Който има знание, лесно се справя с тях; който няма знание, ще страда. Според знанието на човека, иде и страданието. Щом разбере причината на страданието, той ще намери начин да се справи с него. — Беден съм. На какво се дължи бедността? — На неспазване закона на економията. В природата съществува закон за економия. Ако не економисваш, природата ще ти даде добър урок, да се научиш, какво значи закон. Ти трябва да економисваш богатата, които тя ти е дала; трябва да економисваш любовта, знанието, с които разполагаш. Право ли е, като държиш сказка, да изкажеш всичко, което знаеш? Това е разточителност. Какво ще придобиете, ако ви разказвам с часове, как живеят ангелите, как се хранят и обличат?

Какво придобивате, ако ви говоря за живота на един цар? Вие се ползвате само от онова, което ви интересува. За вас е важно само онова, с което всеки момент може да бъдете в съприкосновение. В слънчевата система най-важно за нас е слънцето, понеже от него възприемаме всички блага. Що се отнася до другите звезди, в далечното пространство, и те са важни за нас, но не толкова, колкото слънчевата светлина и топлина. Те са повече украшения за нас. Като изучаваме слънцето, ще изучаваме и звездите, както и пътя, по който те се движат. В бъдеще, когато стигнем до висшето знание на душите, които са във вечния живот, тогава ще разберем онова, което днес не разбираме. Тогава ще дойдем до абсолютната свобода. Над тоя свят има още по-висок. Съществата на тоя свят се отправят към нас с писма и ръководство, да ни покажат пътя, по който трябва да вървим. Великият и вечният живот съществува за душите, а временният е за всички хора, които още не разбират Божиите закони. Те боравят с обикновеното знание, което няма приложение в истинския живот.

Мнозина идат при мене да ги лекувам: тоя заболял от една болест, оня от друга. Питат ме, защо идат болестите. — От вашето невежество. На едного стомахът не работи правилно — не знае, как да яде. На друг чървата се затегнали — не постъпва добре с тях, претоварва ги. На трети дробовете са запушени. — не знае, как да диша. Четвърти страда от

главоболие — не мисли право. — Какво да правя, за да се излекувам? — За да бъде главата ти здрава, ще се научиш да мислиш; за да бъдат дробовете здрави, ще се научиш да дишаш. — Кой не диша? — Всеки диша, но неправилно. За да бъде стомахът ти здрав, ще се научиш да ядеш и да не преяждаш. Едно от главните правила при храненето е, никога да не си дояждаш, да останеш малко гладен. Това да бъде идеал за вас. Ако станеш от трапезата напълно нахранен, ти си престъпил Божия закон. Нека всякога да остава в стомаха ти поне една трета празно място. Добре е да не си дояждате. Това е едно от хигиеничните правила. Който спазва това правило, той е всякога здрав. Казваш: Ядох добре, с апетит, но малко ми е тежко. — Прейал си. — Какво да правя? — Спазвай правилото: Никога не си дояждай! Никога не казвай, че няма, какво да ядеш. — Имам само сух хляб. — Той е много хранителен. Важно е да е хубав, чист. — Друго нещо е, ако има месо, печена кокошка, масло, сирене. — Чистият пшеничен хляб има повече хранителни вещества, отколкото другите храни.

Помнете: Храненето се основава на закона на любовта. Ако употребяваш храна, която не обичаш, ти не можеш да се ползуваш от нея. Всяка храна крие в себе си живот, който може да се използва, само ако обичаш тая храна. Не мисли, че храната внася силата. Тя е само проводник на живота, който дава сила на човека. Ако обичаш живота, който

е скрит в храната, всички клетки ще се отворят за него и ще го приемат. Ако не обичаш известна храна, ти не обичаш и живота в нея. Храната ще влезе и излезе от клетките ти, без да приемат те живота, който се съдържа в нея. Това значи да ядеш, без да се ползуваш от храната, която приемаш.

Същият закон се отнася и до въздуха. Човек се страхува да диша студен въздух, за да не се простуди. Ако въздухът се приема чрез устата, имаш право да се сграхуваш. Обаче, природата е предвидила и това. Тя е направила носа, да служи за филтър, да прецежда и стопля въздуха. Слизестата ципа и течността в носа регулират въздуха и го правят поносим за човешките дробове. При това, като излизате вън, на студено, не бързайте да поемете много въздух изведнъж. Ще поемате малко по малко въздух, докато се нагодите на външната температура. Някой иска да се покаже, че може да поеме изведнъж много въздух и не държи сметка за температурата на въздуха. Той надува дробовете си и бавно изпуска въздуха. Това е лакомия. Той прилича на надута гайда. Така не се диша. Който диша по този начин, той разстройва здравето си. Ще дишаш полека, ще поемаш малко въздух и постепенно ще увеличаваш количеството на въздуха. В правилното дишане има известен ритъм, който трябва да се спазва. Като спазваш този ритъм, въздухът влиза бавно и постепенно се стопля. По-неже въздухът е наситен със светлина и прана,

като диша, човек приема тия два елемента, необходими за кръвта.

Казвам: Какъвто е законът за храненето и дишането, такъв е и за четенето. Някой чете интересна книга и бърза по-скоро да я свърши, да види, какъв е краят, каква е идеята на писателя. Мнозина четат Библията и Евангелието по същия начин, бързат по-скоро да я свършат. Един ученик изучавал Свещената книга и в скоро време я свършил. Той отишъл при един виден тълкувател да му изтълкува някои стихове. Той казал: Аз зная цялата Библия и Новия завет. Зная, как Бог е създал света, и дойдох до Откровението. Четох и него, но моля те, да ми изтълкуваш някои стихове, смисъла на които не разбирам. Тълкувателят погледнал ученика и спокойно отговорил: Аз съм още в началото на Библията, далеч съм от Откровението.

Често хората казват: Искаме да разберем смисъла на живота. Това е Откровението, още не сме дошли дотам. Важно е да се научим да живеем. Така, както живеете, това е неестествен живот. — Всичко е предопределено. — Отде знаете това? — Ако мислите, че всичко е предопределено, това е ваша идея. Де е писала природата, кои неща са определени, и кои не са? Определено ли е да изядеш една ябълка? Определено ли е да заколиш една свиня, една кокошка или едно агне и да го изядеш? Ти сам си определил това. Взимаш една ябълка, разрязваш я и виждаш вътре червей. Той е

влязъл, преди ти да посегнеш към ябълката. Следователно, тя е негова собственост, а не твоя. Ще туриш ябълката настрана и ще се откажеш от нея. Щом разрежеш ябълка, която е здрава и ненаядена от червей, имаш право на нея. Тя е твоя собственост, можеш да разполагаш с нея. Ако отидеш в един дом и видиш, че питата е начупена, ще знаеш, че тя не е за тебе. Ще чакаш да ти предложат друга пита, която още не е начупена. Отиваш в една гостилница, виждаш, че всички чинии са пълни. Какво трябва да правиш? Ще отидеш в друга гостилница, дето чиниите не са пълни. Казвам: Не яж от тенджера, от която е сипвано вече. Ще кажете, че много хора ядат от една тенджера. — Затова, именно, страдате.

Сега аз ви упътвам да вървите от физичното към духовното. Като се научите да живеете правилно на физичния свят, ще живеете правилно и в духовния свят. Тогава всяка мисъл ще поставяте в отделна тенджера и ще я вадите от отделна тенджера. Днес в една тенджера турят много мисли, затова всички бъркат в нея, както постъпват в гостилниците. И в домовете става същото: готвят в една тенджера, и на всеки се сипва. Добре е да има единство в яденето, т. е. на всички да се сипва хубаво ядене. При това, не е добре да се дава предимство на одного за сметка на друго. Всеки иска да му сипеш пръв, да вземе повече от мазнината. Когато се готви за много хора, без мисъл за първенство на тоя или на

оня, това показва, че в мисълта на тия хора има единство. Тогава, дали си пръв, или последен, еднакво ще се ползуваш от благата на живота. Ако аз готвя на хората, ще преброя, колко души ще се хранят и, макар да готвя в общ казан, на всеки ще предвидя съответна част. Общият казан може да бъде разделен на толкова части, колкото души се хранят. Като се хранят така, всички ще бъдат здрави и доволни. Сега сипват на всички от общ казан или от обща тенджера, поради което се явяват различни болести и страдания между хората.

Следователно, всяка мисъл, която човек възприема, не трябва да е минала през много умове. За да запази чистотата си, мисълта трябва да минава направо от Божествения свят в човешкия ум. Какво особено ще донесе мисълта за любовта, ако е минала през главата на един скъперник? Каква ще бъде любовта, която е минала през главата на един крадец? Любовта на скъперника е любов; любовта на крадеца е пак любов, но нито първата, нито втората любов може да ползува човека. Тая любов коренно се различава от Божествената. Следователно, докато човек се храни с чуждо ядене, докато възприема чужди мисли и чувства, той всякога ще се намира в противоречия. Казваш: Защо Бог създаде света така, а не по друг начин? — Бог е създал света, както трябва, но твоето разбиране е особено. Откажи се от своите атавистични мисли и желания и започни да се храниш с Божествените мисли и

чувства, с Божествената любов. В Божествения свят е приготвена специална храна за всеки човек. Който обича Бога, и на физичния свят да е, ще се ползува от специфична храна: от хляба, от водата, от въздуха и от светлината. Това значи, да живееш в любовта, в закона на хармонията. Който не живее в любовта, дето и да е, ще яде от общия казан.

Днес всички се оплакват ст мъчнотните си. — Коя е причината за мъчнотните? — Нежеланието на човека да опитва нещата. Той има особено чувство, чрез което може да ги опитва. Дават ти нещо за ядене — опитай го, да видиш, какъв е вкусът му. Всички опитват, опитай и ти. — Заблудих се нещо. — Вкусът ти те заблуди. Ако запазите естествения си вкус, той всякога ще ви помага да определите, дали известна храна е здравословна, или не. Аз съм правил много опити с храната. Вместо аз да опитвам вкуса ѝ, давал съм част от нея на едно котенце, което често иде при мене. Ако котенцето яде от тая храна, и аз мога да ям. За мене то е мярка. То никога не яде недоброкачествена храна. Разбиране има това котенце. Ще кажеге, че котката е невежа. Не е така. Даже аз се уча от нея. — Как? — Давам ѝ малко храна да я опита, като казвам: Анализирай тази храна. Котката не се хвърля изведнъж върху храната, но първо я опитва, а после яде. Според мене, котката е лаборатория, в която за един момент може да се анализира храната. Като ѝ дам хубава храна, тя се при-

ближи до нея, вкуси я, погледне натук-натам, отдалечи се малко и казва: Хубава е тая храна. Ако ѝ дам само хляб, тя ме погледне, помирише хляба, пак ме погледне и казва: Това не е за мене. — Защо? — Не е важно. Тя казва: Ако искаш, ти яж, но аз се отказвам. — Защо? — Тя се подчинява на едно вътрешно чувство, което никога не я лъже. То се среща у всички животни. Това е техният непокварен вкус. Благодарение на това чувство, те разбират, коя храна е здравословна, и коя — не е.

Всички процеси, които стават в човешкия живот — хранене, дишане, пиене на вода, мислене и чувствуване представят непрекъснатата верига. Те се подчиняват на едни и същи закони и взаимно си съдействуват. Когато тия процеси стават правилно, и животът ни се развива правилно, според законите на Божествения свят. При това положение, и мъчнотиите се разрешават лесно. Иде при мене някой и ми казва: Не зная, защо не ми върви, нещо ме преследва, някаква зла съдба. — На какво отдаваш това? — Така ме е родила майка ми. — Причината за това се крие в твоя език — не знаеш да говориш. В говора на човека се крие благо, което Бог му е дал. Който търси щастието, трябва да знае, че то се крие в неговия говор. Като говори, човек създава или щастието си, или нещастieto си. Ако не е така, стихът, че „за всяка празна реч ще отговаряш в съдния ден“, не би имал смисъл.

Като изучавам хората, виждам причината за нещастieto им. Дойде при мене някой беден човек и започва да се оплаква от беднотията си. Казва: Нещастен съм, много страдам, не се разбирам с жена си. — Защо не се разбирате? — Лоша, неразбрана жена е, не ме уважава, пет пари не дава за мене. — А ти, колко пари даваш за нея? Щом не давате нищо един за друг, защо се оженихте? Като говори така, аз виждам, де греши този човек. Той не говори истината, преувеличава фактите и си служи с лъжа. Причината за нещастieto му се крие в неговия говор.

Сега, като питам някого, защо се оженил, щом е нещастен, мнозина вадят заключение, че съм против женитбата. В моето съзнание, въпросът за женитбата е поставен другояче. Казвам: Никога не се жени без любов. Никога не раждай деца без любов. Ако нямаш любов, не се жени. Женитбата е Божествен институт, Божествена служба. Ако се ожениш без любов, ще дойде Божествената комисия да те изпита и ще каже: Понеже не си женен по любов, трябва да се разведеш. — Не трябва ли да се женим? — Ако любиш, ожени се. — Колко пъти мога да се женя? — Само един път. Не се позволява на човека да се жени по няколко пъти.

Помнете: Любовта позволява на човека само един път да се жени. Жени ли се няколко пъти, това е човешка работа, вън от любовта. Да се свържеш с човека, това значи, да се свържеш с душа, излязла от Бога. Във всяко тело

живее една Божествена душа. Как се отнасяш с телото, това е твоя работа, но с Божествената душа трябва да постъпваш добре. Казваш: Не мога да обичам тая душа. — Щом не обичаш, и тебе няма да обичат. Това е закон. И Бог ще постъпи с тебе така, както ти постъпваш с другите. Каквото и да правите, вие не можете да измените Божия закон. Ще обичаш ближния си, както себе си. Бог изисква най-малкото от човека. Той казва: „Ще обичаш врага си“ — първата степен на любовта. „Ще обичаш ближния си като себе си“ — втората степен на любовта. „Ще обичаш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила“ — третата степен на любовта. Започнете с обикновената любов — към врага си. После вървете към по-голямата любов — към ближния си. И най-после — към най-голямата любов — към Бога. Всички напреднали същества, наречени Синове Божии, изявяват любовта си към Бога. Когато и вие станете Синове Божии, ще проявите любовта си към Бога. Тогава ще обичате Бога със сърцето си, с ума си, с душата си и с всичката си сила, а ближния, като себе си.

Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моя закон.“ На друго място казва: „Вярвайте в мене, и в Бога вярвайте.“ Как и в какво вярва човек? Някой вярва в доброто на човека, а друг — в злото му. Или, веднъж вярва в знанието на човека, а друг път в невежеството му. Казваш: Вярвам, че този човек е добър,

а оня — лош; вярвам, че той е учен, а оня — невежа. Не е достатъчно да вярваш в това; важно е да знаеш, как да постъпваш с човека. С добрия ще постъпваш по един начин, с лошия — по друг начин; с учения ще постъпваш по един начин, а с невежия — по друг начин. Към Бога ще се отнасяте с всичката си искреност. Само така ще разберете, какво означават думите „Бог е близо и далеч.“ Ако молитвата ти е чистосърдечна, и вибрациите ѝ силни, тя ще излезе вън от атмосферата на земята и ще отиде на мястото си. Това значи, „близо до Бога“. Ако молитвата ти не е чистосърдечна, ще бъдеш далеч от Бога. Който люби, той е близо до Бога; който не люби, той е далеч. Някой се оплаква, че жена му е далеч. — Как е възможно това? Нали сте в една къща? — Не ме обича тя. Наистина, душите на тия хора са толкова далеч една от друга, че мъките и страданията на мъжа ѝ не стигат до нея. Тя не може да разбере, че той страда. И страданията на жената не стигат до мъжа. Те са далеч един от друг. Ако и вашите страдания не стигат до Божието сърце, те не са истински, не са съществени. Това са фиктивни страдания.

Сега, аз не искам да товаря съзнанието ви с излишни неща. Казвам: Това, което сте придобили досега, е важно, но не е съществено. Един евангелски проповедник казва в проповедите си, че трябва да бъдем благодарни на Христа, дето ни е спасил. — Това е важно, но не е най-важното. — Защо? — Защото, преди да

е дошъл Христос на земята, като историческа личност. Бог е работил върху човека и донес работи. Той му е дал ум, сърце, душа и дух. Той му е дал живот. Той го е спасявал и продължава да го спасява. Следователно, първо ще благодарите на Бога за всичко, което ви е дал. Някоя жена се влюбила толкова много в мъжа си, че нищо друго не вижда. Тя казва: Като моя мъж друг няма. Така казват някои евангелисти: Като Христа друг няма. — Верно е, че като Христа друг няма, но вие приличате ли на Христа?

Жената казва, че като нейния мъж друг няма, но, в същност, следи стъпките му: къде ходи, какво прави, с кого говори. Ако погледне някоя жена, веднага следи, как я гледа. — И нея гледа, както тебе, но в това няма нищо лошо. Ако в погледа, отправен към тебе, има 99 трептения, а в погледа към нея има 98 трептения, де е престъплението? Значи, той обича жена си повече от другите жени. Нека всяка жена прави изчисления, колко трептения има в погледа на мъжа ѝ, отправен към нея, и колко — към другите жени. Следователно, обичайте Христа, но не забравяйте Оня, Който се е проявил чрез Христа. Ако ти свириш хубаво, и дойде друг, който свири по-добре от тебе, нямам ли право да го слушам и да се възхищавам от него? Той свири добре, и аз съм доволен от неговото свирене.

Помнете: Животът, който ни е даден, определя качествата на нашата душа. Съществата

от невидимия свят ни наблюдават и мерят нашата мисъл, нашето чувство и нашата постъпка. Чрез мислите, чувствата и постъпките си ние свирим. Следователно, ако чрез нашето свирене можем да вдигнем болния от леглото му, ние минаваме за добри музиканти — виртуози. Ако свириш, и положението на болния се влошава, ти не си виртуоз. Ако готвиш, и болните оздравяват, ти си добър готвач, минаваш за виртуоз; ако готвиш, и здравите се разболяват, ти не си добър готвач. Човек се цени по делата. Има неща, които сам човек не знае за себе си, затова иска да разбере, какво мислят хората за него. В невидимия свят дават правилна преценка за човека. Мярка на тая преценка са нашите мисли, чувства и постъпки. Мислите, които минават през нашия ум, отиват на небето, дето се прецеждат: чистото задържат, а нечистото оставят настрана. Един ден, като влезете в невидимия свят, ще видите остатъците от вашите мисли, разхвърляни, като непотребни вещи. Същото става и с нашите чувства и желания. Само така ще разберете, че не всичко, което имате на земята, се приема и на небето. Колкото по-горе се качвате в невидимия свят, толкова по-малко ваши цветя ще намерите там. Много от тях ще намерите в долните полета на невидимия свят.

Казвам: Дали вярвате в това, или не вярвате, не е важно. Като отидете на оня свят, ще видите постъпките си. Там ще видите, колко думи сте казали не на място, колко чувства и

мисли сте изявили не на място. Ще съжалявате за грешките си; малки са те, но са видими. На земята не сте ги виждали, но в невидимия свят те стават видими. За обикновения човек те са дребни неща, но за светията са големи. Той не си позволява даже най-малката грешка. В бъдеще и вие ще станете толкова чувствителни, че и най-малките грешки ще ви причиняват големи страдания. За да не страдате, изправяйте грешките си още отсега. Дръжте в ума си правилото: както искате да ви обичат, така и вие трябва да обичате. Както държите за доброто мнение на хората за вас, така и вие трябва да имате добро мнение за тях. Както вие постъпвате с близките си, така и те ще постъпват с вас. Следователно, обърнете нещата така, че вие да постъпвате добре с хората, за да постъпват и те добре с вас.

Бъдете внимателни към хората, не казвайте, че тоя или оня е грешник. Не се занимавайте с греховете на хората. Казвате, че сте Синове Божии. Ако е така, Синът Божий не се занимава с чуждите грехове, но той определя отношенията си към Бога. Той трябва да живее според любовта и да си каже: Щом съм човек и чадо на Бога, трябва да зная, какво иска моят Баща от мене. Ако сте Синове Божии, знаете ли, какво мисли Христос за вас? Той мисли за вас това, което вие не мислите за себе си.

Двама американци — студенти, добри приятели, следвали заедно в един университет. Като

свършили университета, първият станал прочут съдия в един град, а вторият се отдал на лош живот и се опропастил. По едно време той извършил голямо злоупотребление, откраднал известна сума. Хванали го и го дали под съд. Случило се да го съди неговият добър приятел. Другите съдии, като знаели, какво приятелство свързва обвиняемия и съдията, следели, как ще се разреши делото. Съдията постъпил справедливо. Наложил на приятеля си най-голямото наказание, което му се падало по закон, да плати крадените пари със съответната глоба, но той сам се нагърбил да му плати дълга.

Казвам и на вас: Когато съдите приятеля си, наложете му най-голямото наказание, но вие го платете вместо него. Това изисква Христовото учение. Не казвайте, че на приятеля си ще наложите най-малкото наказание. Не, наложете му най-голямото наказание, което законът изисква, но вие платете вместо него. Не го туряйте в затвор, но му платете дълга. Кредиторът иска парите си от длъжника; той не иска да го затвори и нищо да не получи.

И тъй, съдете строго, но плащайте дълговете си! Съдете сърцето си и плащайте дълговете му! Съдете ума си и плащайте дълговете му! Съдете постъпките си и плащайте дълговете им! Ако се оставите в ръцете на Бога, Той ще ви осъди, но същевременно ще плати дълговете ви. — Как ще плати? — Като ви прости. Ако сте чистосърдечни, и да сгрешите,

Той ще плати за вас. Бог плаща само веднъж за човека, втори път не плаща. Обаче, оня, за когото Бог е платил веднъж, по същия начин вече не греша. Това трябва да ви насърчи. Казват за някого, че много греша. Това показва, че Бог още не го е съдил и не му е наложил най-голямото наказание. Осъди ли те веднъж и ти наложи най-голямото наказание, Той ще плати за тебе, но втори път ти вече няма да греша. Най-добрият и най-справедливият съдия е Бог. След тая съдба, ти никога няма да греша.

Иде време, когато Бог ще ви съди, ще плати за вас, и вие няма да грешите повече. Щом още грешите, Бог не ви е съдил, но ще бъдете съдени. Очаквайте това време!

Желая ви, да дойде времето, когато Бог ще ви съди. И като ви осъди, не повтаряйте грешките, които сега правите. Докато Бог не ви осъди, вие няма да се оправите.

Казано е в Писанието: „Бог беше в Христа, съдеше света и примиряваше света със себе си.“ „Себе си,“ т. е. любовта. Значи, Бог примиряваше света с любовта. Това е великият Божи Закон.

Т. м.

— В Божията Любов е благо то на човека.

*

18. Утринно Слово от Учителя, държано на 4 април, 1937 г. София. — Изгрев.

Двамата синове

Ще прочета 15 гл. от Евангелието на Йоана,
от 15 ст. нататък.

Размишление.

Ще започна с един анекдот из живота на Нютона. Една сутрин слугинята влязла в кабинета му, дето той размишлявал върху закона за земното притегляне, търсел начин за неговото математично разрешаване. Тя носела тенджерка с вода и едно яйце, да го свари на огъня — това била редовната закуска на Нютона. Понеже не искал никой да го смущава, Нютон казал на слугинята да остави яйцето и тенджерката, той сам ще го свари. Тя оставила яйцето на масата, близо до часовника, а тенджерката с водата турила на огъня и излязла от стаята. След два часа тя отново влязла в кабинета на учения, да вземе тенджерката, но, каква била изненадата ѝ, като видяла учения Нютон пред огъня, в тенджерката ври часовникът, а в ръката си държи яйцето.

Мнозина изпадат в положението на Нютона: в ръката си държат яйцето, а на огъня, в тенджерата, ври часовника. Това показва, до каква степен съзнанието на Нютона било заето с научни въпроси, че не могъл да различи ча-

совника от яйцето. От гледището на слугинята, това е захласване. Ако една домакиня вари копринената си рокля, някои ще я осъдят. Какво ще получи от нея? Чорба не може да направи; да извлече някакво богатство от нея, пак не може. Обаче, има случаи, когато коприната трябва да се вари вместо яйцето.

Сега, като говоря, казвате: Учителят ще ни каже нещо. — Учителят говори на учениците си и казва: Голямата вода изтича от големите и от малките извори. Тя иде от големите и малки реки и се събира в езерата, в моретата и в океаните. Водата тече, но никога не изтича. Думата „изтича“ има две значения: едното подразбира, че нещо тече, без да изтича. Другото подразбира, че, колкото и да тече, водата никога няма да се свърши.

Учителят продължава да говори на учениците си: Свети са думите на Свещената книга, понеже съдържат великата истина, която носи живот. Някои искат да станат велики. — Как? — Чрез външно знание, външно растене и външно богатство. Всъщност, величието на човека се заключава в неговия живот. Величието иде от големия Извор, от Първоизточника на живота. Той изпълва цялото Битие. Всички хора — учени и прости, знаят тоя Източник и Го приемат като подбудителна причина, като велик потик в живота. Той носи различни имена. Някои го наричат любов, без да знаят, какво нещо е любовта. Тя ще остане неразбрана за вечни времена. В неразбирането ѝ се крие кра-

сотата на живота. Който се опитвал да разбере любовта, да я обясни по някакъв начин, или да я определи, той е потъвал в нейните дълбоки води. Да разбереш любовта, това значи, да мислиш, че можеш да носиш земята на гърба си. Колкото е възможно да носи човек земята на гърба си, толкова може да разбере любовта. Някои казват, че знаят, какво представят любовта, мъдростта и истината. Тяхното знание е подобно на малки хапчета, които всеки ден опитват.

Всички живи същества, от най-малките до най-големите, имат някакво понятие за любовта, но то коренно се различава от истинското. С думи любовта не се описва. Отчасти тя се чувствава, отчасти се възприема чрез мисълта. Първият признак, по който човек познава, че е навлязъл в областта на любовта, е неговият дълбок вътрешен мир. Същевременно той изпитва подем към Великото и Безграничното в света. Обаче, ако само за момент си помисли, че веднъж влязъл в предверието на любовта, нищо друго не му трябва, той сам спира развитието си. Следователно, ако си попаднал в първите лъчи на слънцето, т. е. в зазоряването, не мисли, че всичко си постигнал. Радвай се на първия лъч и очаквай изгриването на слънцето. Ти ще видиш не само светлината на слънцето, но и чудесата, които то върши. Много неща са скрити за човешките очи. Много неща са скрити и за ангелските очи, и за очите на големите богове. Много неща са скрити и за на-

предналите и съвършени същества. Всички трябва да се радват за онова, което е скрито за тях. Това, което се крие от всички същества, е любовта.

Казвам: Мислете за любовта, мислете за щастието в света. Някои мислят, че щастието е в многото имане. Не е така. Щастието обхваща и големите, и малките величини. Човек може да бъде щастлив и при най-малкото, което е придобил; той може да бъде нещастен и при най-големите придобивки. Често срещате хора, които живеят в голямо изобилие, а страдат. За да бъдеш щастлив, не е нужно да носиш голям товар на гърба си. Ти ще охкаш, ще страдаш, ще се безпокоиш за големия товар и, в края на краищата, нищо няма да постигнеш. Казват за някого, че не мисли право. — Защо не мисли право? — Умът му е обременен, голям товар носи на гърба си. Когато страда, човек е обременен с нещо. Страданието е път към любовта. Дойде ли до най-голямото страдание, той се приближава до любовта, към която душата му се стреми. Мине ли границата на любовта, душата започва да живее в дълбок вътрешен мир, във вечния живот. Докато е във любовта, човек живее във временното, в преходното. — Защо са нужни голямата скръб и голямото страдание? — Чрез тях душата влиза в областта на великото, неznайното, във вечния живот — в живота на любовта. Така разбрани, скръбта и страданието осмислят живота. Само

така човек може да използва богатството, скрито в недрата на неговия живот.

И тъй, за да се домогне до любовта, човек трябва да има вътрешна светлина, т. е. светлина на съзнанието. Само при тая светлина той може да види онова богатство, ония, дарби и способности, вложени в човешката душа от вековете. И, като разбере това, ще работи съзнателно върху тяхното развитие. Днес повечето хора стават, лягат, движат се, простират ръце към майка си, искат подкрепа. Те мислят, че, като простират ръце към майка си, силата е в нея. Майката се радва на простряните ръчички към нея, но до едно време. Ако това става цял живот, тя ще се оегчи и отчае. Колкото повече расте детето, ръчичките започват да правят пакости. Това не може да радва майката. Така всички хора простират ръце към Господа, искат да вземат нещо от Него. Обаче, нито детето може да простира цял живот ръце към майка си, нито големият човек може да простира цял живот ръце към Господа. Друго нещо иска майката от детето си — да се пробуди неговият ум, сърце, душа и дух. Друго нещо иска Бог от човека — да се пробуди неговото Божествено съзнание. Когато детето се пробуди, изразът на очите му е друг, движенията му са игриви, съзнателни. Това радва майката, радва и окръжаващите.

Учителят пита учениците си: Защо сте дошли на земята?—Дошли сте да зарадвате Бога, че сте събудени деца, готови да служите, да

изпълнявате Неговата воля. Щом е така, трябва ли да викате и плачете по цели дни за своите нужди? Трябва ли да се оплаквате от неудобствата на своя живот? Искате да служите на Бога и да Го познаете. Как ще Го познаете? Казвате: „Бог е Любов.“ Как ще познаете любовта? Никой не може да познае любовта, докато не мине през най-големите противоречия и страдания в живота. Те са граница за минаване от обикновения живот към Божествения, от обикновената любов към Божиата. Който иска да влезе в света на любовта, трябва да мине през тая граница. Който издържи на най-големите противоречия и страдания, той ще познае любовта и ще вкуси от нея.

Какво прави човекът, който не е дошъл още до границата на любовта? Като дойде до някое страдание, до една несрета, той започва да се оплаква и казва: Господи, все до мене ли идат тия страдания? Той не подозира, че страданията са накити, с които младата мома се кичи, за да влезе в живота. Женитбата не е нищо друго, освен влизане на момата в живота. Венецът, новите дрехи на младоженците представят външния, преходния, променчивия живот на човека. Не е лесно да поставиш в тоя живот всяко нещо на своето място. Поставиш ли ги веднъж, ти влизаш вече във вътрешния, неизменен живот.

Следователно, човешкият живот има две страни: външна, или материална, и вътрешна, или духовна. Те постоянно се сменят, а с тях

заедно се менят и състоянията на човека — ту скръбни, ту радостни. Скръбите и радости-те представят външната страна на живота, т. е. неговата външна дреха. Какво прави младата мома, когато се готви за живота? Тя се мие, чисти и след това облича бяла, нова, булска премяна. После се накичва със златни накити, със златна огърлица и застава пред олтаря на живота. Златните накити са нейните добродетели, без които не може да влезе в живота.

Питам: Защо се е накичила тая мома? За да се хареса на момъка ли? — Да се хареса на живота. Ако животът я хареса, и момъкът ще я хареса. Кой момък харесва болна, окъсана мома? Лекарят може да хареса болната мома, но той има друг интерес от нея: или да вземе пари от нея, или да ѝ помогне. Ако услужваш на някого, услужвай безкористно. Ако майката очаква детето ѝ да порасне, за да я гледа на старини, тая любов не е безкористна. Когато учителят учи учениците си и очаква да му платят, и неговата любов не е безкористна. Когато свещеникът служи и очаква да му се плати, и когато някой проповядва за пари, и двамата служат користно. Така се спъват всички, които вървят в пътя. Правият път изисква безкористно служене, т. е. служене от любов. Който отива при Бога, трябва да се накичи с всичките си добродетели, да се облече с всичките си дарби и способности и така да се яви пред лицето Му.

В една от притчите на Христа се говори за двамата синове: блудният и добрият син. По-малкият син отишъл в странство да се учи, но изял и изпил всичко с другарите си. Като останал без стотинка в джоба си и без работа, изоставен от всички, той се върнал при баща си, готов да работи при него като последен слуга. Баща му го запитал, какво научил в странство, какъв диплом носи. Синът отговорил: След като минах през големи несрети и противоречия, реших да се върна при тебе със смирение и готовност за всякаква работа. Не мога да се нарека твой син, ще работя като слуга при тебе. Бащата се зарадвал, че синът научил добри уроци от живота и го целунал. После заповядал на слугите си да заколят угоено теле за него, да го окъпят и облекаг с нови дрехи. Турил пръстен на ръката му и започнали да се веселят. В това време по-големият син се връщал от нивата, уморен и гладен. Отдалеч още той чул музика, веселба и запитал слугите, коя е причината за това. — Брат ти си дойде от път, отговорили те. Големият брат се наскърбил и не се явил при баща си. Последният го потърсил и, като го намерил, запитал го: Синко, защо си недоволен? Синът отговорил: Едно научих от живота, че няма признателност и благодарност. Цял живот ти работя, но ти никога не си заклал за мене едно теле. Бащата казал: Не се безпокой, синко, всичко, каквото имам, е твое. Ти разполагаш с него. Бащата разбрал, че големият син не е научил най-важния

урок от живота — доволството и смирението. За да се задоволи, трябва да му даде нещо.

Какво се иска от човека? — Да знае, какво да прави във всеки даден момент. Иначе, той всякога ще се натъква на противоречия. Да не знаеш, какво да правиш, това значи, да влезеш в тъмна, неосветена стая. Колкото внимателно да стъпваш, все ще се блъснеш в някой предмет. Светлина е нужна на човека. Само при светлината се създават правилни отношения между хората. Първо се създали отношенията между баща и син, майка и дъщеря, братя и сестри, учители и ученици, свещеници и богомолци. Каквито и да са отношенията между хората, още не са правилни. Те не почиват на закона на любовта. Влизате в една гостилница. Вън има надпис: Днес с пари, утре без пари. Гостилничарят ви посреща любезно, с думата: Заповядайте! Вие седате, нахранвате се добре, доволен сте. След това иде мъчнотията — трябва да плащате. Вие сте мислели, че може да се нахраните и да платите на другия ден. Гостилничарят не мисли като вас. Той казва: В гостилницата ми можеш да влезеш без пари, но, като дойде време за излизане, ще платиш. Значи, ти си бил заблуден. Мислиш си: Не може ли да мина даром, без пари? — Без пари може само в любовта.

Какъвто е законът в гостилницата, такъв е и в живота: влизаш без пари, излизаш с пари. Какво представят страданията? — Плащане. — На кого ще плащам? — На гостилничаря. —

Защо съм дошъл на земята? — Да платиш дълговете си. Дошъл си без пари, но, като напушаш земята, ще плащаш. — Защо Бог създаде света? — Да се учиш. Питам: Кой син си ти — малкият, или големият? Малкият син се връща при баща си без пари. Големият син е недоволен от баща си, иска да го напусне. Често и вие сте недоволни от Господа. Той казва: Щом си недоволен, излез вън! Но като напуснеш къщата, ще платиш. Дватама синове се разминават: малкият се връща при баща си, а големият го напуска. Малкият влиза без пари, а големият излиза с пари, недоволен от живота.

И тъй, недоволният е големият син, а доволен — малкият син. Първият не е разбрал още живота, а вторият го е разбрал. Дватама синове са в човека вътре. В един момент човек е доволен, в друг момент — недоволен. В един момент съзнанието му е будно, той е кротък, смирен, въздържан. В друг момент мисли, че е онеправдан и неоценен. В един момент се чувства малък, слаб и уповава на Бога. В друг момент се чувства силен и мисли, че, каквото желае, може да направи. В края на краищата, не излиза така.

Един баща, голям педагог, ми разправяше една своя опитност. Той казваше: Много ученици възпитах, много от тях станаха човеци, но на моя син не можах да въздействам, нищо не му дадох. Каквото му кажа, не ме слуша, нищо не изпълнява. Някога съзнанието му се

пробужда, но пак не ме слуша. Най-после реших да потърся други учители за него, те да го възпитават. Като му кажа нещо, той се обръща към мене с думите: Ти няма да ме учиш и възпитаваши. Аз сам зная, какво да правя.

Често хората се натъкват на страдания и не знаят, как да се справят с тях, изпадат в противоречия. Ще ви приведа един пример, да разберете, какво представят страданията и противоречията. Един селянин имал много неразбрана жена. Често му устройвала такива изненади, че той се виждал в чудо, не знаел, как да се справя с нея. Мъжът бил кротък и добър човек. Съседът му, като виждал техния живот, казвал: Да е на мене тая жена, така ще я бия, че с години ще ме помни. Тя чула заканата му и си казала: И на тебе ще дам един урок, да знаеш, какво значи жена. Един ден съседът се връщал от града с колата си. Неразбраната жена го настигнала и бързо се качила на колата. Той се обърнал назад и, като я видял, останал изненадан, но сърдито казал: Слез долу! — Няма да слеза. Аз имам пълно право да се возя, твоя жена съм. — Слез долу! — Не можеш да ме заставиш насила. Ще ме водиш в селото. Той се чудел, какво да прави, как ще я води в селото, да види жена му, че чужда жена се качила на колата. Колкото и да се канел по-рано да я бие, сега не му идело на ум, какво да прави с нея, как да я накара да слезе от колата. — Карай,

не мисли, че лесно ще те освободя, твоя жена съм. Той се объркал, нищо не могъл да направи. Карал колата и си казвал: Страшна работа е тая жена!

Казвам: Каквото е неразбраната жена за мъжа, такова нещо е страданието за човека. То се качва на колата и ви застава да го возите. Като знаете това, не питайте, защо страда човек. Не казвай, че лесно можеш да се справиш със страданието си. Какво ще правиш? Страданието се е качило на колата ти и, искаш или не искаш, ще го возиш донякъде. Как се справил селянинът със съседката си? Като видял, че от лошо не разбира, той обърнал с добро, започнал да се моли: Слушай, не ме поставяй в трудно положение. Готов съм, каквото съм спечелил днес, всичко да ти дам. Аз имам добро мнение за тебе. Досега не съм срещал толкова умна жена. Най-после тя слязла от колата му. Той свободно си въздъхнал и казал: Да те пази Господ от неразбрана жена!

Човек трябва да бъде умен. Само така той може да се справи с неразбраната жена, т. е. със страданието. Един саксонски маршал искал да покаже пред хората, колко е умен и силен. Той яхнал коня си и отишъл при един налбантин да подкове коня му. Налбантинът извадил едни подкови и ги подал на маршала. Последният взел подковите, стиснал ги с ръцете си и ги счупил. — Дай по-здрави! Налбантинът избрал по-здрави, но маршалът и тях счупил. — Дай други! Най-после налбантинът

намерил здрави подкови, с които подковал коня. Маршалът дал пет франка на налбантина, който му отговорил по същия начин: огънал монетата с пръстите си и я чулил. — Дай нещо по-здрaво, което не се чупи! — казал той. Маршалът извадил от кесията си една златна монета и го запитал: Върви ли тя? — Да, здрава е тая монета, върви. Маршалът се качил на коня и си казал: Аз съм умен и силен, но и тоя не пада по-долу от мене.

И тъй, когато проявявате силата и разумността си, трябва да намерите величини, равносилни на тях. Ако имаш сила да чупиш подкови, ще платиш за тях със съответната монета. Някой е недоволен от живота си, от това, което Бог е създал, и го чупи, огъва. Бог е по-силен и по-разумен от човека. На това, което чупите и огъвате, Той казва: Дайте нещо по-здрaво от онова, което се осмелявате да огъвате. Лесно се критикува света, създаден от Бога. Лесно е да изискваш всичко от Него. Казваш: Не можа ли Бог да създаде разумни хора, да не постъпват неправилно? Той ще те накара да се ожениш, да ти се родят четири-пет деца и след това ще каже: Ето, ти създаде тоя малък свят, възпитай го, както разбираш. Внеси Царството Божие в своя свят! Ти си родил тия деца, но, въпреки това, всяко си върви по свой път, не иска да те знае. Опитай се да туриш ред и порядък в своя дом, да дадеш пример на другите. Бог те наблюдава, иска да научи нещо от тебе.

Мнозина питат: Защо Учителят не тури ред в това общество? Питам: Защо вие не турите ред и порядък в себе си? Колкото пъти съм бил на угощение, всякога е ставал малък или голям скандал. — Защо? Коя е причината за това? — Грешките на хората. Който не е турил ред и порядък в себе си, т. е. не се е организирал, всякога греша. Ако твоята кола се претовари, непременно ще се счупи и ще произлезе някакъв скандал. Ако не туриш пълната стомна на място, ще мине някой и ще я бутне. Щом се счупи, разправията иде. Ако някой бутне инструмента ви и го счупи, разправията пак иде. Казвате, че счупените и развалени неща ще се заместят с нови. Това не разрешава въпроса. Важно е да се запазят нещата, не от страх, но от съзнание.

Какво представя страхът? Страхът е животинско чувство, остен. Някога страхът е бил необходим, но той няма място между разумните хора. Страхът е отживял времето си. По него съдим, как са живели хората в миналото. На времето си и насилието е било потребно, но днес, в разумния свят, то няма място. При забиване на гвоздеите, при коване на желязото, при чукане на камъните насилието е потребно. Обаче, днес, когато влизаме в един разумен свят, каква нужда имаме от чукове, да удряме с тях камъни? Оръжието е потребно на бойното поле, но каква нужда имаме от него в църквата? Виждал съм стражари, войници, които влизат в църква с оръжието си. В църква

не се влиза с оръжие. Много ученици влизат в училище с оръжие на пояса. С оръжие в училище не се влиза. Защо ви е оръжието? Ще кажете, че когато имате нужда, само тогава носите оръжие. Аз не съм срещал невъоръжени хора. Дето отида, все въоръжени хора виждам. — Защо се въоръжавате? — Голяма опасност иде. — Дайте оръжията си на мене. — Ако ги употребиш срещу нас? — Не се страхувайте аз искам да ви освободя от оръжията, от мисълта, че съществуват опасности в света. Някой се разкае, даде оръжието си, а после съжалява, че го дал.

В древността, един ученик подарил на учителя си един златен часовник. Един ден той излязъл с учителя си на разходка, да се порадват на природата. Ученикът бръкнал незабелязано в джоба на учителя си, взел часовника, който сам му подарил, и спокойно го турил в своя джоб. Защо го подарил на учителя си? Защо го взел обратно? Така постъпват много хора с Господа: дадат Му нещо и после си го вземат. Това, което веднъж си дал на Бога, никога не взимай назад. Постъпвай, както Бог постъпва с нас. Каквото Бог ни е дал и дава, никога не взима назад. Такъв е Неговият закон. Животът, който Бог ни е дал, остава завинаги в нас. Дали живеем добре, или не, Бог не отнима живота ни. Ако при всяка грешка, която хората правят, Бог отнимаше това, което им е дал, те не биха съществували.

Питате: Как ще се справим с противоречията? — Много лесно. Срецам двама души, които се карат. Спирам се пред тях и казвам: Ще ми позволите ли да си поговорим? Виждам, че и двамата сте добри хора, искам да се запозная с вас. Започвам да се разговарям с тях. Питам ги: Какво говорите? Коя е темата на вашия разговор? — Човешка работа! Аз му дадох пари на заем, да си свърши една работа. Той си послужи, но не мисли да ми върне парите. Колко ти дължи? Ето, аз ще ти дам тая сума, имам пари на разположение. Един ден, когато се улесниш, ще ми върнеш парите. Няма да бързаш, давам ти срок десет години. Ако можеш да ги върнеш по-рано, толкова по-добре и за двамата.

Как постъпва Бог с нещата, които дава на хората? Има неща, които Бог дава и никога не ги взима обратно. Това виждаме в притчата за талантите. Господарят дал на един от слугите си пет таланта, на другия дал два таланта, а на третия — един. Тоя, който получил пет таланта, придобил още пет и ги задържал за себе си — Бог не му ги поискал назад. Тоя, който получил два таланта, придобил още два и ги задържал за себе си. Третият получил само един талант и го заровил в земята. Тоя талант Бог взел назад и го дал на оня, който имал най-много. Оня, който получил един талант и нищо не придобил, се намерил в затвора. Значи, в единия талант се крие някаква опасност.

Пазете се от единия талант, за да не влезете в затвора. Дето отивате, каквото правите, никога не носете в ръката си само един талант. Носете със себе си най-малко два таланта. Щом имате два таланта, ще придобиете още два. Даже и Бог да ви дава един талант, не го взимайте. Кажете: Господи, ако ми даваш нещо, дай ми поне два таланта. По-малко от два таланта не взимам. Вземете ли един талант и очаквате да дойде наготово още един, ще сгрешите като Настрадин Ходжа.

Един ден той вървял по улиците и си казал: Ако намеря 99 лири на пътя си, няма да ги взема. Или сто да бъдат, или никак. Чул го един богат турчин и си казал: Ще те опитам, да видя, как ще постъпиш. На другия ден Настрадин Ходжа минавал по същия път. Турчинът турил 99 лири пред краката му и гледал, какво ще прави. Ходжата се навел, взел лирите, преброил ги и казал: Който е турил 99 лири, ще тури още една. Опасността се крие в последната лира, в единицата. Тя ще заведе човека в затвора. Бъди доволен на 99 лири. Очакваш ли още една, ще дойде нещастieto. Пресищането се крие в едното, което не ти достига.

Казвам: Не се стремете към последната лира, към последната единица, към едното. Даже и 99 лири не ви са нужни. Започнете с двата таланта, най-много с петте, това ви е достатъчно. Щастливи числа на земята са двой-

ката и петорката. Човек има две очи, две уши, две вежди, две ноздри, две отвърстия на устата — едното за белите дробове, другото — за стомаха. Той има две ръце, два крака. Той има още една глава, но с две полушария; един дроб с две крила. На земята двойката работи най-много. Аз не съм за единицата. Какво щеше да бъде, ако имахте едно око, едно ухо, една ръка и един крак? Засега човек има една уста. С нея той говори и с нея яде. Ето защо, преди да говорите, измийте устата си много добре, да не остане нищо от храната. Това е алхимия. Никога не говорете с немиата уста!

Какво представя алхимията в живота? — Превръщане на нечистото в чисто, слабото в силно. Когато имат нужда от здраво желязо, каляват го. — Как? — Турят го в огъня, после го потопяват в студена вода. Пак го турят в огъня, пак в студена вода, докато напълно го калят. Това става със стоманата, превръщат я в калѐна. Ако искаш да калиш нещо, туряш го от горещо в студено; ако искаш да го смекчиш, туряш го от студено в горещо. Казваш: Коров човек съм. — Ще те турят от студено в горещо. — Мек съм. — Ще влезеш от горещо в студено. Бъдете едновременно силни и слаби, меки и корави, умни и глупави, бедни и богати. Когато влизате между разбойници, бъдете бедни и умни. Когато отивате при някой цар, бъдете богати и здрави. Царят иска здрави, силни хора да се бият за отечеството. Бол-

ните са за болницата, а здравите, силните, умните и богатите — за живота.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

✱

19. Утринно Слово от Учителя, държано
на 11 април, 1937 г. София. — Изгрев.

Истина и благод

Ще прочета 16 гл. от Евангелието на Йоана, от 1—16 стих.

Често се говори за човешкия ум и за човешкото сърце. Умът трябва да има две качества, свързани в едно: благод и истинолюбие. Ако умът не съдържа истината и благодта, не може да бъде продуктивен. Когато се казва, че чрез ума се постига всичко, разбираме оня ум, в който се крие истината и благодта. Тия качества представят същината на Бога. Човешкият ум е ясен и прозорлив, но ако не се домогне до същината на Бога, т. е. до истината и благодта, нищо не може да постигне.

Като четем Библията на английски, думата благод е преведена с думата „добро“, която не е толкова изразителна. Думите, с които си служим днес, трябва да претърпят известно видоизменение. Има думи, които човек не може да произнесе, както трябва — ларинксът не е дошъл още до пълното си развитие. За да се произнесе една дума правилно, трябва да се спазят известен брой трептения. На всеки език и ма думи с няколко значения. Например, думата „хайдук“ на български има две значения. Тя е добра дума по съдържание, а лоша по значение. Сричката „хай“ означава високо положение,

а „дук — дуче“ означава заповедник. Всъщност, думата „хайдук“ не крие нищо лошо в себе си. Не само думите, но и буквите в езика имат различно влияние върху човека. Например, буквата „р“ е груба, волева буква. Тя трябва да се употребява от човек с мек характер. Грубият човек не трябва да си служи с нея. Преди стотици години думата „prevent“ на английски означавала: Господи, застави ме да направя нещо. Днес има точно обратно значение: Застави ме да не направя това нещо.

И тъй, за да произведе ефект, всяка дума трябва да се произнесе на място, да се предаде нейното съдържание. Иначе, тя губи съдържанието си. Има динамични думи, както експлозивите. Туриш ли един експлозив някъде, той непременно ще произведе известен ефект. Който си служи с експлозиви, той знае точно тяхната експлозивна сила. На същото основание, той трябва да знае силата на думите, с които си служи. Има експлозиви, които, употребени в малко количество, са безопасни, но в голямо количество причиняват нещастия. Същото се отнася и до думите. Всяка дума, употребена на място, е безвредна; ако не се употреби на място, причинява нещастие. Думите се отразяват не само върху физичния, но и върху психичния живот на човека. Ето защо, човек трябва да пази, както телото си, така и своята психика.

Днес малко хора обръщат внимание на своето тело. Както в миналото, така и сега,

човек греши, а телото страда. Едно време за кражба, за разни престъпления са рязали ръцете и краката на човека. Днес за престъпления бесят и убиват човека. Всъщност, телото не е виновно за грешките и престъпленията на човека. Някой краде и му отрязват ръцете. Вината не е в ръката, но в желанието на човека да краде. Вината е във волята на човека, която символизира женския принцип — жената. Някой иска да стане волев човек. — Ако търсиш воля, в жената я търси. По-волево същество от жената няма. Ако търсиш ум, разбиране, ще го намериш в мъжа. Постави жената в празна къща и виж, какво ще направи тя. След няколко години къщата ще се напълни толкова много, че ще стане тясна. Влизал съм в къщи, в които няма де да се завъртиш — пълни стаи със столове, маси, канапета, различни мебели. Защо им са толкова много мебели? „Да им се пълнят очите“ — така казва народът. Жената има десетина рокли и не знае, коя да облече. На друга страна складираше обувки, шапки, различни моди. Не само това, но човек има и различни вярвания. На млади години има едно верую, на средна възраст — друго верую, на старини — трето. Всъщност, на кое верую разчита? Кое верую да задържи? Понеже човек не може да се определи, желанията му се колебаят.

Какво се иска от човека? — Разумност. — Волята произлиза от един свят, а разумността — от друг. Тия два свята се съединя-

ват в едно. Значи, волята — светът на жената, и разумността — светът на мъжа, се съединяват в едно и образуват човешкия свят. Жената, в истинския смисъл на думата, представя благостта, а мъжът — истината. Ето защо, благостта и истината трябва да се съединят в едно, да проявят висшия ум в човека. Не е позволено на мъжа да си служи с лъжата. Ако не говори истината, мъжът не може да бъде разумен. Ако не проявява благостта, жената не може да има нужната мекота и воля. Само мекият човек е истински волев.

Казваме: Да бъде волята на Бога! Това значи: Да се прояви благостта на Бога! Три неща са нужни за човека: Да бъде волята на Бога! Да се освети името Божие! Да дойде Царството Божие на земята! За да се изпълни волята на Бога, нужно е благост. Не можеш да служиш на Бога без любов. Благостта произтича от любовта. Казваш: С любов или без любов, трябва да се живее. Да живееш без любов, това значи, да бъдеш всякога недовълен. Какъв живот е тоя? Ако истината и любовта не са съединени в едно, животът не може да се прояви.

Питаш: Не съм ли добър човек? — Добър си. — Аз говоря истината. — Коя истина? Между една и друга истина има голяма разлика. Истина и факт са две различни неща. Казваш, че си видял много неща, знаеш истината. — Ти знаеш известни факти, но това не е истина. Истината не се занимава с взимания

и давания, с речено - казано, с дребни неща. Това са факти в живота. Истината освобождава човека и внася живот в него. Да изгубиш истината, това значи, животът ти да потъмнее. Ако живееш в истината, ще имаш един резултат; ако живееш вън от истината, ще имаш друг резултат.

И тъй, истината има отношение към светлината. Да живееш в света на истината, това значи, да различаваш нещата по форма, съдържание и смисъл. Имаш, например, десет шишета с различни форми, от различен метал и с различно съдържание. Те се намират в една тъмна стая. Влизаеш в стаята, напипваш шишетата, но не познаваш, кое от какъв метал е и с какво съдържание. Ако имаш възможност да ги отвориш и опитаеш, ще знаеш, какво е съдържанието им — по вкуса ще ги различиш. В този случай, ще опитаеш съдържанието, но няма да знаеш, от какъв метал са направени и каква форма имат. Знанието, придобито в тъмнина, не е истинско.

Мнозина питат: Защо идат страданията? — Защото живеете в тъмнина. Животът на тъмнината дава възможност да опитате само съдържанието на шишетата, но не и тяхната форма и материал, от който са направени. В тъмнината на живота ще опитваш съдържанието на шишетата, но ще попаднеш на нещо горчиво, т. е. на страданието. Друго нещо е, ако си в светлина. Всяко шише има надпис, който показва неговото съдържание. Ако си на светло,

ще прочетеш надписа и ще знаеш, какво е съдържанието. Животът на истината носи пълното, абсолютно знание. То освобождава човека от горчевините. Докато си в противоречия и опитваш горчевините на живота, ти си в тъмнина. Какво знание е това, при което се усъмняваш по няколко пъти на ден? Казваш: Вярвам в Бога, вярвам в Христа. Вярваш, но ако работите не ти се нареждат, както очакваш, веднага започваш да се съмняваш и в Бога, и в Христа. Казваш, че Бог не мисли за тебе. Каква вяра е тая, която допуска съмнението? — Имам търпение. — Имаш търпение, но лесно избухваш.

Един свещеник разправяше, че се намирал под влиянието на един дявол, който го изкарвал от равновесието му. Той беше недоволен от себе си, че проявяваше своята сприхавост даже в олтаря. Като чувал, как жените се разговаряли в църква, той излизал от търпение и започвал да им се кара. Той казваше: Сприхав човек съм, не мога да се владея. Виждах, че не постъпвам добре, но не можех да ги търпя. Казвах си: Защо не си гледаш спокойно работата? Чети си Евангелието, а жените нека си говорят. Те сами ще млъкнат.

Много хора обичат да обръщат внимание на окръжаващите, да се говори за тях. Най-лесно е да накараш хората да се занимават с тебе. Ако можеш да дадеш на близките си по десетина английски лири, те веднага ще се заинтересуват от тебе. Ако нищо не даваш, никой не се интересува от теб. Някой ще разказва своите

духовни опитности, да обърне внимание на хората. Какво ще им говори? И апостол Павел разправял своите опитности, но същевременно се оплаквал, че има трън в плътта си, който постоянно го безпокои. Трънът представлял един дух, който често го смущавал. Той се молеа да го освободят от този дух, но разбрал, че няма да го отнемат. Той му е даден за възпитание, да не се възгордее. Понеже му били дадени големи знания и благодат, трънът трябвало да остане в плътта му. За тръна, който апостол Павел носел в плътта си, имало различни тълкувания: едни казвали, че той имал слаби очи; други, че имал слаб стомах; трети, че, като неженен, проявявал слабост към жената. Все имал някаква слабост, но каква, не се знае. Някой брат съжалява, че не може да намери сестра, с която да дружи. Друг съжалява, че дружи със сестра и не може да се освободи от нея. Някоя сестра съжалява, че не може да намери добър брат, с когото да дружи. Друга съжалява, че дружи с брат, с когото не се разбират. Всеки човек е раздвоен, нещо го смущава. Днес е весел, но нещо го измъчва вътре.

Има нещо в човека, което го заблуждава и му нашепва неща, които не са в негова полза. Например, говориш пред публика. Отвътре ти нашепват: Говори високо, натъртено, да знаят, кой си. Ако слугата говори така на господаря си, какво ще стане? Господарят му веднага ще го запита: Ти знаеш ли, на кого го-

вориш? Кой седи пред тебе? Слугата веднага се свива в черупката си. Един наш брат, чиновник в едно учреждение, разправяше една своя опитност. Един ден дошъл при него един господин, на когото обещал да обслужи нещо, но не могъл да изпълни обещанието си. Недоволен от него, господинът казал: Ти знаеш ли, какъв съм аз? — Какъв си? — Запасен полковник. Братът го запитал: Ами ти знаеш ли, какъв съм аз? — Не зная. — Запасен ефрейтор. Полковникът се засмял, подал ръката си и му казал: Ако бях на действителна служба, щях да те накажа за този отговор. Понеже сега нямам власт, подавам ти ръка за приятелство. Казвам: Човек може да е от високо произхождение, но няма власт да го приложи. Той може да е полковник, но в запас, никой не му се подчинява. Каква е разликата между полковника и ефрейтора? — Полковникът заповядва на повече хора, а ефрейторът — на по-малко. Обаче, и двамата имат едно и също желание — да заповядват. Желанието на полковника има възможност да се разширява, а на ефрейтора е по-ограничено. Когато ефрейторът стане полковник, и неговото желание ще се разшири. Това желание е външно, преходно.

Човек трябва да се освобождава от своите временни, преходни желания. Те спъват неговото развитие. Силата на човека се крие в истината. Той трябва да възлюби истината. Чрез ума си той възприема истината. Силата на човека се крие в благостта, която той въз-

приема чрез сърцето си. Не говоря за физическото сърце, но за разумното сърце, което мисли и разбира същината на живота. Следователно, ако не възприемеш истината чрез ума си и благостта чрез сърцето си, нищо не можеш да постигнеш. Ти можеш да се домогнеш до Божественото, до великото и красивото само чрез благостта и доброто, само чрез истината и свободата в себе си. Само истината и благостта внасят в човека вътрешна сила, вътрешен мир и спокойствие. Те продължават човешкия живот. Да мисли човек, че по механичен начин може да се подмлади и да продължи живота си, това е заблуждение. — Бог е благ, всичко ще нареди. — Верно е, Бог е благ и всякога е бил такъв, но благостта има отношение към любовта, която изисква разумност. А разумността има отношение към истината и мъдростта. Любовта, мъдростта и истината са три еднакви величини, тясно свързани помежду си.

Казано е в Писанието: „Бог възлюби истината в човека.“ Значи, Бог възлюби в човека разумното, великото, което той може да прояви. Докато говориш истината, ти всякога ще изпитваш дълбока, вътрешна радост в себе си. Истината носи радостта. Дето е истината, там е радостта; дето е радостта, там е щастието. Дето е истината, там е и благостта. Те вървят заедно. Те се свързват по вътрешен път, като образуват нещо цяло, неделимо. Ти не можеш да влезеш в Царството Божие, ако не носиш

истината и благостта в себе си. Това се отнася и до млади, и до стари.

Какво искат младите? — Да се оженят, да се наредят добре. Казвам: Ожени първо истината и благостта в себе си, и тогава мисли за външно женене. Ако благостта и истината в тебе не се оженят, и да се ожениш, пак неженен оставаш. В небето не приемат неженени хора. — Какви хора приемат там? — Само женени. Който носи истината и благостта в себе си, той е женен; той има дом, жена, деца, братя и сестри. Който не носи благостта и истината в себе си, не е женен. Жененият се ползува с доверието на хората. — Защо? — Той има дъщеря и син. Това са богатства, които изкушават. Достатъчно е да влезе момъкът в дом, дето има красива мома, за да се изкуси. И момата, като влезе в дом, дето има красив и умен момък, също се изкушава. Момата и момъкът са каси, пълни със злато, което изкушава човека. Момъкът се влюбва в златото, иска да се ожени за него. И момата се влюбва в златото. Защо се жени човек? Какво търси в женитбата? Питаш: Да се ожения, или неженен да остана? — Ти си женен вече. Колко пъти ще се жениш? Щом си дошъл на земята, душата ти е свързана с телото. Слизането на душата е женитба. Тя се е оженила за телото. Душата е мъжът, а телото — жената. Техните желания са деца на душата и телото. Тая женитба е истинска, наричат я мистична женитба или мистичен брак.

Казано е: „Онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва.“ — Кое е съчетал Бог? — Истината и благостта. Това е истинската женитба, на която хората не обръщат никакво внимание. Ако истината и благостта в тебе не са съчетани, ти си разведен мъж, или разведена жена. Не се развеждайте, т. е. не разлъчвайте онова, което Бог е съчетал във вас. Той е съчетал истината и благостта в човешкия ум. От това съчетание зависи щастието на човека. Каквито други съчетания да очаква, той може да ги постигне само чрез истината и благостта. Силен ум е само оня, в който истината и благостта са съчетани. Само този ум може да ви въведе в Царството Божие, във вечността. Дето и да отидете, този ум навсякъде ще ви придружава. Така ще бъде на небето, така ще бъде и на земята.

Питате: Как трябва да се живее? — По свобода и със свобода. Ти ще бъдеш свободен, и на другите ще носиш свобода. Виждаш един вързан човек. Ще извадиш ножчето си, ще прережеш нишките, които го държат вързан, и ще му кажеш: Бъди свободен! Виждаш един впрегнат вол, мъчи се, не може да се освободи. Ще махнеш хомота и ще го пуснеш в гората на свобода. Виждаш една подпушена река. Махни бента ѝ и я пусни свободно да тече. Виждаш едно изкривено дърво. Спри се и го изправи. Дето минаваш, спирай се, да видиш, какво можеш да направиш. За да предаваш някакъв език, трябва да го знаеш добре, да имаш

правилно произношение. За да предадеш една добродетел на хората, първо ти трябва да я имаш. Прилагането на една добродетел е подобно на прилагането на езика. Приятно е да слушаш някой да говори добре.

Един българин отишъл в Америка, без да знае една английска дума. Тоя му говори, оня му говори, нищо не разбира. Вслушвал се в думите, дано може поне да ги отдели една от друга, но и това не могъл. Казвал си: Ще науча ли някога английски? След шест месеца изведнъж почувствувал нещо особено — една вътрешна светлина го озарила. Той започнал да разбира езика, станал му вътрешно близък. От ден на ден му ставал все по-близък и разбран. Спиритистът ще каже, че някой дух е влязъл в него да го учи. И това е възможно. Аз казвам, че англичанинът в него се е събудил. В българина е събудено българското, затова знае български език. В англичанина е обротно — българинът спи. В бъдеще, когато висшето съзнание в човека се пробуди, той ще знае всички езици; той ще бъде и българин, и французин, и англичанин. — Искам да уча френски. — Събуди французина в себе си. Докато той спи, нищо няма да научиш.

Аз често се спирам върху езиците и намирам голяма разлика между старите и новите езици. Новите езици ни са по-близки. Там всяка дума има живот в себе си. Чрез тях, именно, работи Духът. Това се отнася повече за думи, които отговарят на реалността. Друг е въпросът

за отвлечените думи. Търсиш значението им в речника, слушаш обяснения за тях и, въпреки това, пак остават неразбрани. Какво означават думите „субстанция“, „есенция“? Как ще определите думата „добро“ на български и „good“ на английски? Тая дума не може да се определи точно, но се разбира вътрешно. Буквата „g“, началната буква на „good“, показва, че англичанинът е реалист. Той посял семето, да пусне коренчета, и казва: Първо корените, а после клонете. Двете букви „o“ показват условията, при които семето се развива, за да поеме посоката нагоре — „d“. В думата „добро“ българинът започва с клонете. Той казва: Корените ще дойдат после. Той си служи със закона на пресаждането. Взеи едно калемче, резне кората на дръвчето, прилепи към него калемчето, засмоли го, превърже го добре и го оставя да се развива. Значи, в българина доброто е присадено, а в англичанина е посадено. Затова се казва, че англичанинът има дълбоки корени. Ако трябва да обещае нещо, той не бърза. Ще те гледа, ще мисли, ще съобразява и след това, или ще ти обещае, или няма да обещае. Обаче, даде ли някакво обещание, непременно ще го изпълни. Ти трябва да разчиташ на неговата дума.

Питам: Кое е онова у вас, на което може да се разчита? Ще кажете, че сте християни, или че сте от новото учение. Коя е отличителната черта на християнина? Коя е отличителната черта на човека от новото учение? Друг

ще каже, че е православен, евангелист, или католик. Коя е отличителната чърта на православния, на евангелиста, или на католика? Много чърти ще изнесете, но коя от тях е съществена, сами не знаете. Католикът вярва в непогрешимостта на папата. Това не е същественото. Докато имам пари, всички вярват в мене. Щом изгубя парите си, и вярата на хората в мене изчезва. Истинска вяра има оня, който, и като получава пари от мене, и като не получава, пак вярва. Ако вярва, само когато му давам пари, той не вярва в мене, но в парите. Ако вярваш в учения, само когато може да ти отговори на всички въпроси, това не е истинска вяра. Какво ще стане с твоята вяра, ако той изгуби светлината си? Вярата ти ще изчезне, защото той не може да ти отговори на някой въпрос.

Казвате, че вярвате на жените, а не вярвате на мъжете. Какво, всъщност, е мъжът и какво — жената? Според мене, който носи истината в себе си, той е мъж. Който носи благостта в себе си, той е жена. Значи, мъжът е образ на истината, а жената — образ на благостта. Такъв мъж и такава жена, съединени в едно, създават условия за идването на Бога между тях. Това наричаме истинска женитба. Мъж без истина и жена без благост не могат да се съединят в едно. Дето е истината и благостта, там е Бог, там е мястото на радостта и веселието, там е раят. Дето няма истина и благост, там Бог не живее, там е мъчението, там е

адът. Някога вие се мъчите, но не знаете, защо се мъчите. Молите се, но молитвата ви не се приема. Много просто, нямате истината, нямате и благодтта.

Какво представя човек? — Съчетание на истината и благодтта. Човек не е нито само мъж, нито само жена. Ако на физичния свят си мъж, в духовния си жена; ако на физичния свят си жена, в духовния си мъж. С други думи казано: ако на физичния свят носиш истината, в духовния ще носиш благодтта; ако на физичния свят носиш благодтта, в духовния ще носиш истината. Ако се съединят истината отгоре и благодтта отдолу, ще стане истинското съчетание между мъжа и жената. Тогава, като жена, ти няма да обичаш мъжа, но истината в мъжа. И мъжът няма да обича жената, но ще обича благодтта в жената. Истината и благодтта, това е Бог в човека. Не можеш да обичаш жената, ако благодтта не е в нея; не можеш да обичаш мъжа, ако истината не е в него. Тогава и Бог не може да обича човека, ако истината и благодтта не са в него. Какво обича Бог в човека? — Само това, което е Негово. Бог направи човека по образ и подобие свое. Образът и подобие, това е истината и благодтта, които Той е вложил в човека. Ако нямаш истината и благодтта в себе си, ти не си направен по образ и подобие на Бога.

Да имаме образа и подобие на Бога в себе си! Да носим истината в себе си, която е образ и подобие на Бога! Да носим бла-

гостта в себе си, която е образ и подобие на Бѳга! Това е новото, което иде в света! Който разбира новото така, и го прилага, ще се радва на успех. Вие се колебаете, верно ли е това, или не. Де е вярата ви? Можеш да вярваш, че носиш истината в себе си, а може и да не вярваш. Важно е, че ще имаш два различни резултата. Можеш да вярваш, че носиш благостта в себе си; може и да не вярваш. За предпочитане е да вярваш, че истината и благостта са в тебе. Вярвай в това, което Бог е вложил в тебе.

Сега аз ви показвам начина, по който хората могат да се обичат. Хората не могат да се обичат нито на земята, нито на небето, ако нямат истината и благостта в себе си. За да те обичат хората, истината трябва да живее в тебе. Това е най-великото благо за човека. За да те обичат хората, благостта трябва да живее в тебе. Това е най-великото благо за човека. Повелико нещо от истината и от благостта няма. — Де е любовта тогава? — Любовта включва всичко в себе си. В нея е знанието, силата, богатството, разумността, благостта. Като знаеш това, не търси тия неща вън от себе си. Всичко е в човека. Професорът носи знанието в себе си. За ученика, обаче, той е само повод, да събуди неговите дарби и способности да учи. Колкото си по-способен, толкова по-лесно ще научиш един език. Ония, на които очите са изпъкнали, по-лесно изучават езиците от тия, на които очите не са изпъкнали. Като изучавате очите на гениалните хора, които знаели по няколко езика,

ще забележите, че долната част на окото им е особено построена. Тя показва способност към изучаване на езици.

Казано е: „Възлюбил е Бог истината в човека.“ Значи, истината е вложена в човека. — Какво е нужно тогава? — Условие за нейното проявяване. Не се страхувайте от истината. Не казвайте, че не можете да говорите истината. Фактите не могат да се казват, но истината — всякога. В момента, в който се откажеш от истината, ти ставаш недоволен, нещастен; животът ти става мрачен и безсмислен. Най-малката грешка се отпечатва на окото ти -- не можеш свободно да гледаш. Това, което дава сила на човека, е истината в него. Това, което дава сила на човека, е благодтта в него. Истината и благодтта са качества на Божественото в човека. Съединени заедно, те дават условия за проява на любовта. Тя е плод на истината и благодтта. Щом дойде любовта, с нея заедно иде и животът. Любовта ражда живота, осмисля го и го прави щастлив.

И тъй, бъдете благи и проявявайте благодтта! Бъдете истинолюбиви и проявявайте истината! Това значи, да бъдеш чист, искрен, любещ. Христос казва: „Отивам при Отца си.“ Какво се иска от вас, за да отидете и вие при Отца си? — Да бъдете благи и да носите истината в себе си. — Какво носеше Христос, като дойде на земята? — Той носеше благодтта и каза: „Господи, прости им! Те не знаят, какво правят.“ Той носеше истината, затова никога

не се уплаши и не се разколеба във вярата си. Като дойде страданието, Христос не потърси начин да се освободи от него, но потърси пътя, през който трябваше да мине, за да изпълни Божията воля.

Сега и на вас казвам: Като сте дошли на гемята, трябва да изпълнявате Божията воля. Жената трябва да се отнася с мъжа си, както Бог изисква. И мъжът трябва да се отнася с жената, както Бог изисква. Ето, и вие сте братя и сестри. Как се отнасяте помежду си? Проявявате ли благодатта и истината един към друг? Без истината и благодатта никакви отношения не съществуват. Без истината и благодатта никакъв дом, какво общество не съществува. — Какво се иска от нас? — Богатите да помагат на бедните. Ще даваш на другите, както искаш да дават на тебе. Ще казваш истината на другите, както искаш да я казват на тебе. Ще приемаш човека така, както искаш тебе да приемат. При мен често дохожда един циганин, носи яйца, коприва, здравец. Качва се горе и хлопа на стаята ми. Аз седа вътре и съм готов да го приема, но искам така да го задоволя, че и аз да остана доволен. Той се нуждае от пари, затова носи яйца. Като знаей това, дам му една сума, и той си отива доволен. Стар човек е, около 90 години, но умен е. Гледа ме, наблюдава, как ще го приема. Той има красив стремеж, търси нещо хубаво в живота. Казва за себе си, че е ученик на новото учение. Какъвто и да е, аз трябва да го приема с благодат и

истина. Някога носи здравец и го насажда в градината.

Казвам: Всичко, което искаме да направим заради Господа, трябва да го посадим. Истината трябва да посадим в човешкия ум, а благостта в човешкото сърце. *Да кажеш една добра дума на човека, това значи да я посадиш.* Казвал съм на някой отчаян човек една насърчителна дума, и той я помни години наред. Той се отчаял от живота, иска да се самоубие. Казвам му: Не се отчайвай, твоята работа ще се оправи. Както казвам, така става. Кажи на обезсърчения: *Ще се оправи твоята работа!* Кажи на отчаяния: *Ще се оправи твоята работа!* И на вас казвам: И вашите работи ще се оправят.

Отворете широко ума си за истината, а сърцето за благостта, и всичко ще тръгне по мед и масло.

Т. м.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

..

20. Утринно Слово от Учителя, държано
на 18 април, 1937 г. София. — Изгrev.

Първата дума

Ще прочета 16 гл. от Евангелието на
Иоана, от 16 ст. нататък.

Размишление.

Много проповедници са тълкували и тълкуват това, което Христос е казал. Много томовете са писани върху казаното от Христа. Мнозина мислят, че тълкуванията им са верни. Не е лесно да изнесеш фактите, както са. Още по-мъчно е да предадеш истината. Казваш: Аз говоря истината. — Ако говориш истината, всички, които те слушат, трябва да бъдат свободни. С други думи казано: Не можеш да угощаваш хора, които не са гладни. Не можеш да напоеш хора, които не са жадни. Не можеш да даваш концерт на глухи. Не можеш да палиш свещи на слепи.

Христос казва: „Ето, настава час, и дошъл е вече, да се разидете всеки на мястото си, а мене самичък да оставите.“ (— 32 ст.). Може ли да опитате това състояние на Христа? Всеки е опитал самотата. Няма човек в света, който да не познава самотата, макар и в микроскопична форма. Най-малката скръб, най-малкото разочарование се причиняват от самотата. Всички отрицателни чувства се ра-

ждат в самотата.—Как се справя човек със самотата? — Като уповава на Бога. Затова Христос казва: „Не съм сам, Отец ми е с мене.“ Той вярваше, че Бог няма да го остави. Ще дойде ден, когато човек ще бъде изоставен от всички. Тогава той ще изпадне в пълно разочарование. Страшно е да останеш съвършено сам. Всички, които са били около тебе, ще те изоставят. Това е последният изпит на човека. Ако може да уповава на Бога, той ще издържи изпита си.

Един от видните ученици на древността трябвало да се яви на последния си изпит. За тая цел учителят му дал следните правила, които трябвало да изпълни: Вода няма да газиш; по трева няма да ходиш; като стъпваш прах да не вдигаш; месен хляб да не ядеш; вода от чаша да не пиеш; под сянка на дърво да не седиш; пари със себе си да не носиш; с тояга да не се браниш; право в слънцето да не гледаш; през светъл ден да не ходиш; в тъмна нощ да не се скиташ; въздух да не дишаш; никога да не се петниш; край воденица да не минаваш; красива жена да не гледаш; на силен мъж гръб ще обръщаш; от учен човек ще бягаш; с невежия няма да се занимаваш. Като изслушал тия правила, ученикът казал: Учителю, не мога да изпълня нищо.—Щом не можеш да изпълниш правилата, които ти давам, това показва, че има още много да учиш.

Сега и на вас казвам: Още много има да учите. Като научите всичко, ще може ли да приложите тия правила? Например, как трябва да ходиш, че да не вдигаш прах, нито да смущаваш праха. Питам: Кой кого смущава—прахът ли вас, или вие него? Това е все едно да питате: Парите ли смущават човека, или човек смущава парите? Кой не е удрял монетите една в друга? Кой не е докосвал банкнотите, кой не ги е доближавал една до друга? Въпреки това, правилото казва да не носиш пари със себе си. Като носиш парите, без да искаш, ти ги подхвърляш от едно място на друго; някои ги връзват на пакетчета. Казвате, че вие сте създали парите, следователно, имате право да се отнасяте с тях, както искате. Значи, парите, които в известно отношение те правят свободен, сами нямат свобода. Бихте ли желали да имате свободата на парите? Бихте ли желали да вършите това, което краката ви вършат? Никой не е съгласен да изпълнява службата на краката. Като знаете трудната работа, която краката вършат, постъпвайте добре с тях.

Това са философски разсъждения, които имат отношение към човека. Мухата, например, не може да се ползува от човешката философия. Какви мисли вълнуват човешката глава, това не се отнася до мухата. Тя спокойно кацва по главата на човека, оставя изверженията си и си заминава. Днес тя не съзнава, какви грешки прави, но ще отговаря в бъдеще за тях. Няма същество, което да е свободно от отго-

ворност за своите грешки. Ако днес не е отговорно, ще отговаря в бъдеще.

Често хората се натъкват на отрицателни мисли, които наричаме умствени мухи. Те трябва да се освободят от тия странствуващи мисли. Наричаме ги странствуващи, защото кацват и хвъркват, не се задържат дълго време. Те оставят изверженията си в човешката глава и си заминават. Тия мисли се натрапват на човека, като неканени гости, и той започва да се обезверява, губи своето верую. Днес имаш едно верую, след време се отказваш от него. Така постъпват някои дъщери и синове. Докато са нежни и привързани към родителите си, един ден гледаш, че се отричат от тях, не искат да ги знаят. Как ще си обясните тия противоречия? Въпреки това, хората се стремят към чист и свет живот. Тъй, както днес живеят, с обикновени мисли и чувства, те не могат да отидат далеч. Ще спрат там, додето са дошли. Не можеш да вдигнеш един предмет от мястото му, ако не усилиш движението си. Всеки трябва да усили движението на своята мисъл. Ако не го усили, неговият аероплан не би могъл да се издига нагоре, нито корабът му ще може да пори водите. С обикновената човешка мисъл нищо не се постига. Мислиш за къщичката, за нивичката си. Тая мисъл нищо не допринася. С тая мисъл ще останеш на мястото, дето е твоята къщичка. — Да имам малко хлябец, нищо друго не искам! И с тоя хлябец няма да отидеш далеч.

Христос казва: „Да се не смуцава сърцето ви.“ — Кое е онова, което днес ви смуцава? Кое е онова, което ви прави недоволни? Недоволен си от самотата и търсиш близки хора. Ти не знаеш, че понякога самотата не е толкова страшна, колкото близостта с хората. Какво би било, ако слънцето дойде близо до вас? Някои учени казват, че топлината на слънцето е 6,000°, други казват, че е 10,000°, а трети — 40,000°. Да оставим настрана високите температури, които не разбираме. Ако приемем, че слънцето има 2000° топлина и простре ръцете си към нас, какво ще стане тогава? Какво ще стане с човека, ако слънцето, нагрятото до 2000°, помилва човека? Нищо няма да остане от него. Ако слънцето слезе на земята и обгърне България? И от нея няма да остане нищо. Ето защо, пазете се от близост, която гори и изгаря. За предпочитане е тогава самотата пред близостта.

Казано е в Писанието: „Бог е огън всепождащ.“ Вие искате, Бог да ви срещне и помилва. Ако този огън ви помилва, какво ще стане с вас? Бог казва на Мойсея: „Никой не може да види лицето ми и да остане жив“. Следователно, бъди доволен, ако отдалеч зърнеш крайчеца на Божиата дреха. Някои си представят Бога като човек, искат да Го видят, да Му разкажат всичките си мъчности и страдания. Това било идея за Бога! Мислите ли, че Бог ще се занимава с вашите мъчности и страдания? Има ли човек на земята, който да не е смачкал десет стръка тре-

ва? Има ли човек, който да не е подплашил няколко шурци? Има ли човек, който да не е развалил гнездата на няколко птички, или да не е убил десетина мухи? Имате ли право след това да се оплаквате от вашите нещастия? Може да се оплаквате, но и от вас ще се оплакват.

Една вечер седа в стаята си и гледам през прозореца навън. По едно време дойдоха два гълъба близо до прозореца и кацнаха: единият беше сив, по-едър — мъжки; другият беше пъстър, по-дребен — женски. Сивият гълъб започна да надува гушката си и да издава звук, като че се разговаря с женската. След това започна да се върти около нея: ту подскочи, хвъркне настрана, ту кацне отново. Тя стои надясно от него, а той обикаля, говори ѝ нещо. Какво ѝ казва, не зная — гугуца нещо. Тя гледа на изток, спокойна, с достойнство, като че не го вижда. Тя гледа пред себе си, не му обръща внимание, но ѝ е приятно. Като обиколи няколко пъти, той искаше да си каже тя думата ще издържи ли изпита си. Той искаше да знае, как ще се произнесе комисията. Тя го поглежда и казва, че движенията му са хубави; още малко му трябва да учи, за да издържи изпита си добре. После и двата гълъба хвъркнаха, отидоха на друго място. Това беше първото действие. Той се въртеше отляво — наляво. После ще изиграят второто действие — той ще се върги отляво — надясно. Така си гугуцаха те, така гугуцат и хората.

Някой иска да обича — това е движение отдясно - наляво. Няма по-опасно нещо от движението в посока отдясно - наляво. Така се движи само умният човек. Когато слонът върви, да му мислят ония, които попаднат под краката му. Ако стъпи върху някоя жаба, нищо няма да остане от нея. Той върви и не гледа, де стъпва. Жабата трябва да се отмести, да не стои на пътя му. Искаш да имаш силна мисъл. — Добре е това, но силната мисъл причинява големи пакости. Силната любов също причинява големи пакости. Казваш: Искам да бъда искрен, да говоря истината. Бъди искрен със султана, или с някой виден турчин, да разбереш, какво значи искреност! Влюбил си се в жена му и отиваш при него да му кажеш истината. Знаеш ли, какво ще стане? Следователно, има случаи в живота, когато човек не може да бъде искрен, не може да изкаже чувствата си. Можеш ли на всяко време и пред всички хора да изкажеш своето верую? Веруюто на човека има отношение към самия него. Аз вярвам в краката си. — Това верую важи само за мене. Когато извървя пътя, който ми е определен, мога да кажа, че вярвам в краката си. Опитал съм ги и вярвам, че могат да издържат дълъг път.

Христос казва: „Каквото попросите в мое име, ще ви се даде.“ Следователно, ако нищо не сте получили, не сте просили в мое име. Днес 500 милиона хора вярват в Христа. Ако всеки от тях отправи своята просба, Христос

ще получава по 500 милиона заявления на ден. Колко време е нужно за тяхното разглеждане? Ако за отговора на всяка просба е нужно по една секунда, в 24 часа ще се отговори на 86,400 просби. За колко време ще се отговори на 500 милиона просби? Обаче, всеки подава заявлението си и очаква веднага отговор. Щом си подал просбата си, ще чакаш. Не е позволено да безпокоиш секретаря. Той ще преглежда една след друга просбите и ще отговаря последователно.

Един свещеник пътувал с влак от Гюргево за Букурещ. В време на движението, той подавал главата си от прозореца, да гледа гарите и пътя, по който минавал влакът. Явил се силен вятър, който отнел шапката му — нова, хубава шапка. Без да мисли много, свещеникът дръпнал дръжката за тревога, и влакът спрял. Кондукторът веднага влязъл в купето, отдето идела тревогата, и запитал: Какво има? Свещеникът веднага се обърнал към него с думите: Вятърът ми отнесе новата шапка. Кондукторът не казал нищо, но веднага взел лист и написал глобата, която трябвало да плати. Свещеникът платил такава глоба, с която могъл да си купи още десет нови шапки, по-хубави от тая, която вятърът му задигнал. Не е позволено да спираш движението на Божествения влак за една попска шапка. Всяко човешко верую е една попска шапка. Ти туряш своето обикновено верую на главата си, но излезе силен вятър и го задигне. Ти мислиш, че твоего верую

е много важно и надаваш вик, тревога, че си го изгубил. Това верую е важно за даден случай. Вън от тоя случай, то ще ти причини голяма пакост, ще платиш за него голяма глоба.

Хората на миналото, както и сегашните, нямат нещо определено и постоянно, на което всякога да разчитат. Казвате: Да се обичаме! — Добре е да се обичате, но покажете един начин за това. Дайте пример от своята опитност. Как прилагате вашата обич? Може ли да обичате един човек така, че той всякога да е доволен от вашата обич? Представи си, че имаш един беден приятел, който постоянно иска пари от тебе. Ти си богат, имаш възможност да задоволиш нуждите му. При това, казваш, че го обичаш. Колко пъти ще му дадеш пари? Той иде почти всеки ден да те безпокои. Според закона на обичта, ти си длъжен да му даваш, без да го питаш, кога ще върне парите. Ти си касиер, а той иде с чек в ръка. Ти подписваш чека и даваш пари. Ако се оегчиш и изгубиш търпение, ти не постъпваш според закона на обичта. Така постъпва и майката, когато детето я безпокои. То ходи подир нея и постоянно казва: Мамо, дай ми сладко. Майката му даде два-три пъти, и най-после изгубва търпение и казва: Иди да спиш! Няма вече сладко. Тя постъпва добре, защото знае, че сладкото ще разстрои стомаха на детето. Така трябва да постъпва и касиерът, когато вижда, че парите, които приятелят му иска, ще му причинят вреда.

Питам сегашните вярващи: Колцина от вас сте доволни от това, което Бог ви дава? Колко пъти на ден се молите за нещо и, ако не получите отговор, веднага се обезверявате! Някой иска да се ожени за своята възлюбена, моли се на Бога да му помогне, но като се ожени за нея, не е доволен.

Преди години дойде при мене една млада сестра, от Сливен, помоли ме да ѝ дам съвет, да се ожени ли за един от братята, в когото се влюбила. Казах ѝ: Братът е много добър, има хубава философия за живота, обича да се занимава, но не си подходите. Той има една чърта, с която не можеш да се справиш. — Нищо, ще се справя. Обичам го и само три деня да съм с него, но искам да го взема. — Аз те съветвам да не се жениш за него, но свободна си да постъпиш, както искаш. Ожениха се, и след три деня тя ми каза: Съжалявам, че не послушах, не мога да живея с него.

Казвам: Не е лесно да живееш в близост с хората. Някога човек не може да търпи и себе си. Питаш се, кое е онова, което ти пречи да бъдеш доволен от себе си? Има нещо в човека, от което и той е недоволен. Казваш: Не постъпих добре. Кой в тебе не постъпва добре? От какво си недоволен? Един ден, като бях в Търново, дойде при мене един познат, от религиозните, и започна да ми говори за любовта, за вярата в Господа и в Христа, за своето верую. Като тръгна да си отива, поиска една малка сума. Аз му дадох, каквото искаше. На другия

ден пак дойде и започна да говори за любовта, за отношенията между хората. На отиване пак поиска пари. Така продължаваше няколко деня наред. Понеже ми отнемаше времето, аз се обърнах към него малко строго и му казах: Вместо да дохождаш всеки ден да искаш пари, по-добре кажи, колко ти трябва, да ти дам наведнъж, да не ме безпокоиш постоянно. Той се замисли, нищо не каза. На другия ден дойде пак и ми каза, че му трябва 2,500 лв. Извадих 2,500 лв. от джоба си и му дадох. Наблюдавах го, какво ще прави след това. Взе парите и тръгна бавно, но недоволен от себе си. Казва си: Колко съм бил глупав! Защо не поисках наведнъж 20,000 лв., но се задоволих само с 2,500 лв.? Той не знае, че и толкова можах да не му дам. Щом влезе в стаята ми, ще стана невидим. Ще дохожда няколко пъти и, като не ме намери, ще престане да ме посещава. Аз владея изкуството да ставам невидим, но ще изразходвам повече енергия, отколкото парите, които искаше от мене. В такъв случай, предпочитам да съм видим, отколкото невидим. Добре е, когато пожелаеш, да станеш невидим; когато пожелаеш, да станеш видим.

Сега, като работя между хората, виждам, че на никого не съм угодил. Както и да постъпвам, все ще обидя някого и ще ми се сърди. Без да искам, досега съм обидил хиляди хора. Дойде някой, оплаква се, че жена му се разболяла, иска да му помогна. Помогна му, тя оздравее наполовина, а той се сърди. Друг иска

много пари от мене. Дам му половината от това, което иска, но не е доволен. Трети е недоволен, че не съм го посрещнал любезно, не съм се засмял. Казва: Студен човек е, няма добра обхода. — Щом аз не мога да угодя на хората, и вие не можете да угодите. Това трябва да го знаете. Изкуство е да угодиш на хората! Аз съм дошъл до следното заключение: За да живеят добре, хората трябва да бъдат на голямо разстояние помежду си. Разстоянието между двама души трябва да бъде поне, колкото е разстоянието между Луната и Земята, Венера и Земята, Меркурий и Земята, Слънцето и Земята. Колкото по-голямо е разстоянието между хората, толкова по-добре. Не мислете, че ако сте далеч от един човек, или от една планета, можете да се освободите от тяхното влияние. Колкото и да искате, вие не можете да се освободите от влиянието на Слънцето.

Велика наука е да живееш според законите на духовния свят, който определя отношенията между хората. Като дойдете до любовта, вие трябва да знаете, как да се отнасяте с хората. Казано е: „Да възлюбиш ближния си като себе си.“ За да удовлетвориш някого, трябва да се отнасяш към него, както към себе си. И той трябва да се отнася към тебе, както към себе си. Ако и двамата не се обичат и нямат правилни отношения помежду си, те не могат да се разбират. Казваш: Той не ме обича. — Той не те обича като себе си, но и ти не го обичаш като себе си.

Сега и аз мога да ви кажа, както е казал един учител в древността на своя ученик: За да бъдеш истински ученик, трябва да изпълниш известни правила. Много от тия правила не могат да се изпълнят, но някои лесно се изпълняват. Например, силният трябва да помага на слабия, но той трябва да знае, кой е слаб. Слаб ли е оня, когото обичат хиляда души? Всеки му пише любовно писмо, изказва чувствата си. И ти го обичаш, пишеш му любовно писмо и очакваш отговор. Той е професор по любовта. Вместо да отговори на чувствата ти, той обръща вниманието ти на грешките, които си направил. Не си турил препинателните знаци на място; не си поставил думите, както трябва и, в края на краищата, той започва да те учи. Това значи, да обичаш някого като себе си, и той да те обича като себе си. Той ти дава правила, които трябва да прилагаш в живота си. Щом ги прилагаш, ти развиваш известни добродетели. — По колко пъти на ден трябва да посещавате своя учител? — Един път в десет години. — Какво ще постигнем тогава? — Да посещаваш своя учител на живога един път в десет години, това е все едно, че го посещаваш всяка минута. Десет години, това са десет минути. Ще се язиш при учителя си, когато изработиш говора си, и можеш да говориш и пишеш добре. Една добра реч представя градина, пълна със зрели, вкусни ябълки и круши. Ще набереш от своите плодове и ще ги занесеш на учителя си или на своя приятел. Той ще ги

приеме и ще се произнесе, че са хубави по форма, по цвят и вкус.

И тъй, всяка дума е узрял плод. Ще туряш тоя плод в кошницата на своя учител и ще му го занесеш. Това значи, да говориш и пишеш с любов. Само здравият говори добре. Само здравата круша ражда хубави плодове. Щом загние, крушата не може да ражда. Тя започва да боледува и, докато не се излекува, нищо не може да даде. Както за дърветата, които боледуват, така и за лошите хора, се казва, че не са родени на време. Добрите и праведните хора, обаче, са родени на време. Те дават добри и здрави плодове. Следователно, всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които не са родени на време, не са приятели на Бога. Щом не са приятели на Бога, не са приятели и на човека. Някои казват, че като мислят, чувствуват и действуват, вършат Божията воля. — Вършат Божията воля, но по свой начин и разбиране, а не, както съвършените хора. Ще кажете, че това е критика. Аз не критикувам никого. Ако си позволя да критикувам хората, това значи, да критикувам Божиите постъпки, да критикувам и себе си. Да критикуваш, това значи, да създадеш по-хубаво нещо от това, което критикуваш. Ако не можеш да направиш това, по-добре мълчи. — Нямам ли право да критикувам? — Имаш право, ако можеш да направиш нещо по-хубаво.

Един наш познат разказва за едно свое изобретение — направил един малък стан за

тъкане. Според него, тоя стан ще освободи човечеството от робство. Всеки може да има такъв стан и да го носи под палтото си. Дето седне, може да го извади и да тъче. Като обяснява на нашите братя и сестри принципа на своето изобретение, те бързат, искат да го разберат и приложат за няколко минути. Той се сърди и казва: Десетки години съм мислел върху това изобретение, а вие искате да го разберете в пет минути. Имайте търпение, ще ви разкажа всичко, което трябва да знаете.

Сега на вас казвам: Любовта, мъдростта и истината имат такива станове. Когато всеки човек носи стана на любовта, на мъдростта и на истината под палтото си, светът ще се оправи и освободи от робство. Във времето на Мойсея такъв стан не съществуваше. И във времето на Христа не съществуваше. Христос говореше за него, поучаваше хората, даваше им методи за неговото откриване. Християнството, като учение за любовта, е новият сган за тъкане. Учете се да тъчете на новия стан, по нов начин. Вместо вътък и основа, вие ще си служите с вашите мисли, чувства и постъпки, да тъчете новото платно на живота. Някои го критикуват, казват, че той не обяснява, отде ще вземе прежда. — Той говори първо за тъкането. После ще каже нещо и за преждата. Каквато е преждата, такова ще бъде и платното. Аз превеждам: Каквато е храната, такова ще бъде и тъкането, което става в човека. В тоя смисъл, тъкането не е нищо друго, освен процеса на храненето

в човека. Новият стан опростява тъкането. Ако тъчеш със стария стан, ще употребиш много време и енергия, а с малкия стан се економисва и време, и енергия.

Казвам: Ако тоя човек е мислил 30 години, докато изработи новия стан, колко години трябва да работите върху себе си, за да създадете права мисъл, да мислите правилно? Велико изкуство е да мислиш право! Това значи, да тъчеш на Божествения стан. Когато хората започнат да мислят право, светът ще се освободи от робството. Всички противоречия, които съществуват, ще изчезнат. Няма да остане нито един роб в света! — Възможно ли е това? — Възможно е. Желая на всички, да си направите по един модерен стан и да го носите под палтото си. Казвам на нашия познат, който измислил новия стан, да се пази от заинтересуваните, да не го пребият някъде. Ако новият стан се приложи, ще конкурира старите станове. Той каза, че се явил един фабрикант при него с предложение да купи неговия модел за голяма сума. — Какво ще правиш с него? — Ще го изгоря. — Не давам изобретението си за никакви пари.

Питам: Мислите ли, че хората са готови днес да приемат новото учение? Те могат да го купят, но за да го унищожат, да се освободят от него. Те не искат да се откажат от стария ред на нещата. Това е страшното. Никой не е готов да се откаже от себе си, т. е. от стария порядък. — В какво се заключава ста-

рият порядък? — В стария начин на мислене, на чувствуване и на постъпване.

Какво е положението на сегашния човек? — Той мисли като гениален, по форма е талантлив, а има постижения на обикновен човек. Защо ти е гениална мисъл, талантлива постъпка, а обикновено постижение? И мисълта, и постъпката, и постижението трябва да бъдат гениални. Всички трябва да имате това съзнание. — Защо постиженията на хората са обикновени? — Защото тъкат по стар начин. Аз бих желал всички домове да тъкат по нов начин, с новия стан. Майката, бащата и децата трябва да научат новото изкуство, да тъкат по нов начин. Иде при мене един светски човек, иска да му услужа нещо. Гледа ме от главата до краката и ми казва: Както виждам, ти не си разположен към мене. Ако бях ваш човек, щеше да ме приемеш по-добре. Не съм чел твоето учение, не го познавам. — Какво да му отговоря? Казвам: Аз подържам твоето учение. — Какво мнение имаш за мене? — Каквото ти имаш за мене. Аз си служа с твоята мярка. Ти си учител, аз съм ученик. Както ме учиш, така постъпвам. Ако искаш да следваш моето учение, аз ще ти дам моята мярка, да знаеш, как да постъпваш. Той ме гледа, мисли, какво да ми каже. Той мисли, че е добър човек. Всъщност, той се показва пред хората добър, без да е всякога добър. Това е користолюбие, заинтересуваност. Доброто е нещо непринудено, то се проявява естествено, свободно. И любовта е непринудена.

Искаш да те обичат хората. — Защо? — Да вземеш нещо от тях. Когато много те обичат хората, много ти дават. Ако малко те обичат, малко ти дават.

Сегашните хора говорят за любовта, но малко са мислили за нея. Аз съм за оная любов, която никога не се губи, нито се изменя; аз съм за оная любов, която постоянно расте; аз съм за оная любов, която се справя с всички противоречия. Истинска любов е тая, която решава всички противоречия. Истинска добродетел е тая, която решава всички противоречия. Истинска справедливост е тая, която решава всички противоречия. Истинско знание е това, което решава всички противоречия.

Христос казва: „Всичко, каквото попросите от Отца в мое име, ще ви се даде. Просете и ще получите, за да бъде радостта ви пълна.“ (—23 и 24 ст.). — Просете в мое име! — Това е първата, най-силната, свещена дума на любовта, която е изгубена вече. Тая дума трябва да се търси и да се намери. Днес няма език, в който може да се намери съответна дума на любовта. Когато дойдете до първата дума на любовта, противоречията ви веднага изчезват. Животът ви става по-светъл и по-красив. Велико нещо е да внесеш първата дума на любовта в себе си.

И тъй, пазете правата посока на своето движение. Само така ще се свържете със свещената дума на любовта, с която Бог създаде света. Той каза: „Да бъде светлина! И стана

свеглина.“ Първата дума на любовта е творческа. В никоя свещена книга не е казано, коя е първата дума на любовта. Дадена е само посоката на движение, т. е. посоката, в която може да се търси първата дума. Тя ще се намери в бъдеще и ще се произнесе, както трябва.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

∴

21. Утринно Слово от Учителя, държано
на 25 април, 1937 г. София. — Изгрев.

Както Бог мисли и прави

Ще прочета 17 гл. от Евангелието на Иоана, от 1 — 19 ст.

Нова страница се открива в живота на човека. Това е науката за душата. Най-мъчните въпроси — лични и обществени, вътрешни и външни, могат да се разрешат, само когато човек започне да разбира естеството на своята душа. Това, което човек днес знае, не е нещо съществено. Ако беше съществено, то нямаше да се променя. Каквато е разликата между звонковите и книжните пари, такава е разликата между същественото и несъщественото знание. Не е едно и също, дали имаш един милион книжни пари, или един милион златни пари. Сегашните хора оперират повече с книжни пари. Един ден те ще се обезценят толкова, че с един милиард лева едва ще се нахранят. Така стана с германските марки. Разправят за изненадата на един българин, който, през Общоевропейската война спечелил 600 хиляди марки. Доволен, че се осигурил за цял живот, той вложил парите си в една германска банка. Когато германската марка спаднала, той получил писмо от банката, в което му пишели да изтегли парите си, защото банката не може да поддържа отделна партия за тях. Толкова ни-

щожна била вече вложената от него сума. За да се води отделна партия, трябвало парите да отговарят поне на стойността на 30 стотинки в миналото. Неговите пари, по стойност, се равнявали само на 10 стотинки.

Питам: Какво ще правите, ако сте вложили в Божественаа банка само 30 стотинки? Днес се задават въпросите: Защо светът е създаден така? Защо животът ни е толкова труден? Защо хората не се разбират? Според мене, тия въпроси са книжни пари. — Защо жена ми е такава? — Защото е направена от книга. — Защо мъжът ми е такъв? — Защото е направен от книга. — Защо децата ми са такива? — Защото са направени от книга. Каквито въпроси да си задавате, отговорът е един и същ: Всичко човешко е направено от книга. — Защо синът ми не ме разбира? — И той е направен от книга. Разберете: книжните пари нямат цена — нищо повече!

В живота и в природата се крият по-дълбоки неща от тия, които хората знаят. Ако повечето хора се занимават с правене на кукли от мъжки и женски род, и ако тия кукли могат да говорят, какво са постигнали? Кое е същественото в тях? С тия кукли играят децата, докато станат на 5—10 години. Като станат на 20 години, те казват: Няма нищо съществено в куклите! — и ги захвърлят. Детето има отношение към куклата си, но куклата няма никакво отношение към него. Куклата не се интересува, дали ще има майка, коя е майка ѝ, ще я къпе

ли, или няма да я къпе. Това не се отнася до нея. Следователно, ако вашата идея е подобна на куклата, какво ще ви допринесе тя? — Нищо. Казвате, че разбирате нещата. Аз не искам нито да ви убеждавам в това, нито да ви разубеждавам. Оставям настрана вашето разбиране. Ако се спирате върху него, ще изпаднете в противоречие.

Казвам: Не е въпрос до разбирането; важно е знанието, което имате. Ето, аз изучавах английски език няколко години, но не го знаях, както трябва. Не срещнах нито един англичанин, който да знае езика си, както трябва. Същото мога да кажа и за български език. Учиш български език, и пак не можеш да го научиш. — Защо? — Защото нито правописът му е устоятелен, нито произношението. Трябва да дойде един гениален българин, който да създаде един език по всички правила на езика. Такива хора трябва да се родят между всички народи, за да създадат нов език, според изискванията на Божествените закони. Езикът на сегашните хора е език на болните. Всяка дума, която се изменя, не е съществена. Може да се разчита само на ония думи, които остават неизменни през вековете. Те не се изменят нито по произношение, нито по същина, нито по съдържание и смисъл. Това не трябва да ви обезсърчава. Това е факт, не е истина. Тоя факт може да ви се вижда странен, но факт е, няма какво да се прави. И на оня българин се виждало странно, че, след като бил осигурен с една сума от 600 хиляди

марки, трябвало да се откаже от мисълта за осигуряване. И вие мислите, че с една идея на миналото може да се осигурите за цял живот. Но от банката ви пишат: Господине, изтеглете си сумата от 600 хиляди марки, вложени в нашата банка. Днес парите са толкова обезценени, че тая сума е равна едва на 10 стотинки. Не можем да подържаме отделна партия за десет стотинки.

Аз подържам същественото в живота. — Кое е същественото? — Самият живот. Ще живееш и ще влагаш капитала си в Божествената банка. След това ще те заставят да си изтеглиш капитала оттам. Това значи смърт, т. е. минаване от тоя в оня свят — в Божествения свят. — Защо ми трябва тоя капитал? — Все ще ти потрябва за нещо: за автомобил, за дрехи, за ядене, за хотел. Като напуснеш земята, ще отидеш в Божествения свят, да изтеглиш капитала си от Божествената банка. Като умираш, ти изтегляш парите си, за да имаш черно на бяло. Можеш ли да отидеш на другия свят без пари? И там са нужни средства за живеене. Казвате, че Бог е ваш Баща, хората са ваши братя, следователно, като отидете на другия свят, ще имате познати. Ако сте убедени, че е така, радвам се; ако намерите познати на оня свят, радвам се, но какво ще правите, ако не намерите нито един познат? При това, капиталът, който сте вложили там, ще бъде едва 30 стотинки. Какво ще правите с 30 стотинки? Ще ви върнат на земята, както

американците връщат всички чужденци, които отиват в Америка без пари. За да останеш в Америка, трябва да имаш една почтена сума на разположение. Нямаш ли такава сума, връщат те още със същия параход. Следователно, ако имаш пари в джоба си, можеш да живееш в Америка. Ако нямаш пари, ще те върнат назад.

И тъй, каквито са законите на физичния свят, такива са и в духовния. Ако отидеш в духовния свят без пари, ще те върнат на земята. Параходът е пълен с пътници от оня за тоя свят. Че слизали пътници от духовния за физичния свят, това не ви интересува. Това още не ви засяга. Понеже се готвите за другия свят, аз ви предупреждавам, да проверите, може ли да живеете с капитала, който сте вложили там. Трябва да сте уверени 100%, че като отидете там, няма да ви върнат назад. Според окултистите, ония, които заминават за другия свят, могат да останат там, най-много 45 години, след което трябва отново да слезат на земята. Значи, капиталът, който са вложили в Божествената банка, им стига за 45 години. След това ще ги натоварят обратно на парахода, който пътува от оня до тоя свят. Това окултистите наричат „прераждане.“

Не е страшно, че ще отидеш на другия свят и ще се върнеш на земята. Жалко е, че след като придобиеш известни опитности в духовния свят, ще ги забравиш. Слизаш на земята и нищо не помниш: де си бил, какво си правил. Хората нямат една положителна опитност,

която да им служи като ръководно начало в живота. Като изучавам човека, опитвам неговите състояния, материята, от която е направен, неговата същина и казвам: Същината на човека се крие в душата му. Тя създава около себе си нов свят, толкова по-красив, колкото е по-пробудена. Едно дърво може да живее на земята толкова повече, колкото е по-самостоятелно, т. е. колкото по-добре може да се ползува от окръжаващата природа. Ако не може да се ползува от окръжаващата природа, то умира. Същото се отнася и до човека, който живее и на земята, и в духовния свят. Ако не можеш да използваш условията на физичния свят, ще умреш, т. е. ще отидеш на оня свят. Ако и там не можеш да се ползуваш от новите форми и условия, ти ще умреш, т. е. ще се върнеш отново на земята. Докато си на земята, можеш да се качваш в по-високи полета, но можеш и да слизаш; същото става и в духовния свят: и там можеш да се качваш и слизаш. Тоя закон важи и за растителното царство. Когато дървото се развива правилно, част от елементите на корените отиват в клонете; ако не се развиват правилно, част от клонете изгниват или изсъхват, и съставните им елементи отиват в корените. Плодните дървета са ценни, защото дават плодове. Това показва, че те се развивали правилно. Ние им помагаме, с което се създава връзка между тях и нас.

Питате: Защо идат мъчнотиите и противоречията в нашия живот? — Защото разби-

ранията ви са различни. Човек се движи в две противоположни посоки — в посоката на доброто и на злото, поради което страда и се радва. Докато човек живее с доброто, Божественият живот прониква в него, и той се развива правилно. Щом даде ход на злото в себе си, той слиза в нисшия свят, и развитието му спира. Слезеш ли в нисшия живот, мъчно можеш да излезеш — сам не можеш да си помогнеш. Колко пъти човек е слизал от областта на любовта в омразата! И омразата е любов, но в най-ниската и степен. Когато дави овцата, вълкът изпитва голяма приятност. Той с удоволствие яде топлото, прясно месо на овцата, но това не е любов. Казват, обаче: Вълкът обича овцата. Ако това е любов, то е най-ниската форма на любовта. Питайте овцата, какви страдания преживява, докато вълкът я одуши! Защо вълкът изяжда овцага, сами ще си отговорите.

И тъй, когато минава от доброто в злото, човек е подобен на вълк, който изяжда овцата. Страданието, което в тоя случай тя изпитва, е страданието на душата. Значи, човек само изпитва страданието, а всъщност душата страда. Като яде овцата, вълкът се удовлетворява. Понякога и човек иска да се удовлетворява и казва: Ето, как хората се удовлетворяват! Кои хора се удовлетворяват? — Вълците. Те изяждат добрите, духовните хора, т. е. овцете. Под „вълк“ не разбирам оная статична форма, животното вълк, но състоянието на вълка. То може да се измени, както се изменя състоянието на желя-

зото: от студено в топло и от твърдо в течно. Оня, който знае законите на живота, може да измени веществото на злото, от грубо да го превърне в мека материя, от която да изтъче фин, хубав плат. Това значи: Впрегни злото на работа, за да използваш неговата енергия. Учените си служат със злото. Например, при ваксинирането те внасят заразителни микроби в кръвта, за да предпазят човека от заболяване. Така те работят с микроби срещу микроби.

Съвременните лекари намерили средство за лекуване на туберкулозата. Те научили това от китайците, които практикували този метод от преди хиляди години. Това лекарство се извлича от поповото прасе, от което нашите градинари се оплакват. Който иска да направи опит, ще вземе четири-пет попови прасета, ще ги изсуши и счука на прах, който ще забърка добре в сто грама мед. В поповото прасе се съдържат такива вещества, които действуват разрушително върху бацилите на туберкулозата. Вместо да рови цветята, поповото прасе ще унищожава вредните бацили. Изсушаването на поповото прасе става на слънце. Човек все пак се нуждае от едно попово прасе, да унищожава вредните влияния, които действуват върху него.

Казвам: Поставете сегашните си възгледи на промяна. Ако не всички изъеднъж, поне някои от тях. Не казвам, че трябва да ремонтирате цялата си къща, но поне една стая, да има къде да се подслоните в време на изпитания. Представете си, че вали проливен дъжд.

Това е изпитание. Какво ще правите, ако цялата къща тече? Ето защо, ремонтирайте една от стаите и пренесете ценните си неща там, да ги запазите от влагата и дъжда. Днес много хора се оплакват от вода в избите си. Една сестра казваше, че всеки ден изхвърляла по 40 — 50 кофи вода от избата, но не намогвала да я изгребе напълно. Разумният човек, като си прави къща, поставя я на сухо място. Ако, въпреки това, излезе вода, той ще си направи дренаж, за да се запази от влагата. Следователно, ако влагата във вашия организъм с повече, отколкото трябва, направете си дренаж. Ако къщата ви тече отгоре, ще направите ремонт. Мъчно се ремонтират къщите.

Казвате: Търпение е нужно. — Знаете ли, какво нещо е търпението? Опитвали ли сте го? Много проповедници говорят за търпението, но те сами не са търпеливи. Много хора говорят за вярата, но те сами нямат вяра.

Преди години отидох в дома на един евангелист, добър човек. Чел цялата Библия и Новия завет, знае много стихове наизуст. Жена му, децата му също живеят добре помежду си. Той се оплака, че го боли зъб, не може да спи от болки. Гледам, страната му се надула, зачервила от възпаление. Казвам му: Нали вярваш в Христа? Помоли се да отнеме болката ти. — Защо ще се моля? — Да си помогнеш. Казано е, че ако извикаш няколко презвитери, да намажат болното място с масло и турят ръцете си отгоре, болката ще мине. Защо не направиш някакъв

опит да си помогнеш? Помоли се на Бога и кажи на болката да се махне. Ако аз те излекувам без цяр, ще повярваш ли? — В какво да вярвам? Аз имам вяра в Бога. В какво още да вярвам? — Ще вярваш в новото, което иде в света. Няма да вярваш в Христа, за Когото е писано, но ще вярваш в живия Христос, Който се изявява в живота. — Как можеш да ме лекуваш без цяр? — Ще кажа няколко думи на болката ти, и тя ще мине. Ще вярваш в новото! Ако се държиш за старото, ще боледуваш още. — Ти се шегуваши с мене. — Не се шегувам. — Направи опита, да видя, как ще ме излекуваш. Турих ръката си на болното място, казах няколко думи, и болката престана. След това му казах: Сега ще бъдеш внимателен, да не допуснеш съмнението в себе си. Ако се усъмниш, болката отново ще дойде, в двоен размер. Той ме гледа и си мисли: Дали тоя човек не иска да ме хипнотизира, да ме обърка някак, че да изгубя вярата си в Христа? Казвам: Христос живее във всички хора. Важно е да се свържеш с Неговата мисъл, с Неговото съзнание. Той ще ти помогне или направо, или чрез друг човек. Не допускай нито една отрицателна мисъл в ума си! — Еднoй си казва за себе си, че е Христос. — Ако тоя човек изпълнява волята Божия, като Христа, той е Христос. Друг казва, че е светлина. — Ако носи светлина на хората, той е светлина. — Аз съм живот. — Ако носиш живот на хората, ти си живот. Има ли някакво противоречие в това? Друг е въпросът, ако кажеш, че

си светлина, а носиш тъмнина на хората; или кажеш, че си живот, а носиш смърт. При това положение, противоречието е на лице.

Сега аз ви говоря за вътрешния живот, за вътрешните прояви, а не за външните прояви на нещата. Това, което виждате отвън, може само да ви заблуди. Външният живот е резултат на вътрешния, на духовния. За да се разбере съдържанието на вътрешния живот, външните прояви трябва да се превеждат правилно. Всяка мисъл, която внася светлина в ума, и всяко чувство, което внася топлина в сърцето, са Божествени. Щом мислите и чувствата ти са Божествени, достатъчно е да произнесеш името на Христа, за да се освободиш от всякаква болка и противоречие. Болката е резултат на нисшия живот, в който човек може да попадне. Тя е пращинка в неговото око. Докато пращинката е в окото ти, все ще имаш противоречия. — Как да си помогна? — Хвани клепача си, обърни го, и болката, т. е. противоречието ще изчезне. Пазете се от нисшите мисли и желания, които проникват в човешката душа, като паразити. Ако ви нападнат, приложете закона за превръщането, както алхимията се стреми да превърне благородния метал в благороден. Можеш ли да превърнеш среброто в злато? Направиш ли това, ти си постигнал много нещо. Колко пъти златото е по-скъпо от среброто? Какво ще стане с вас, ако превърнете среброто в радий? Вие ще забоба-

теете толкова много, че ще се осигурите за цял живот.

Вяра е нужна на човека! Вярата е вътрешен потик. Казвате: Вярваме, че Христос ще ни спаси. Обаче, вярата има отношение към знанието.

Христос казва: „В последния ден ще възкреся.“ Той знае, че всички, които са изгубили богатството, знанието, живота си, ще възкръснат. — Кога? — Когато чуят гласа Му. Христос работи със знание. Значи, знанието ще спаси човешките души. Без знание не може да се проповядва. Гладния ще нахраниш, жадния ще напоиш, на невежия ще дадеш светлина. Знание е нужно за това. Ако само залъгваш гладния, жадния и невежия, както залъгваш детето с бонбончета, нищо не допринасяш.

Казвам: Толкова години слушате за любовта, но никой не се е наел да я разгледа научно, като сила, която носи живот. Вие говорите за любовта, но в минало време. Казвате: Как се обичахме едно време! Колко ревностни бяхме едно време! Все за „едно време“ говорите. Какъв бях едно време! — Какъв си сега? — Сега се установих, т. е. утвърдих се. Опасно е да се установиш.

Едно 12 годишно момче отишло на едно от съживителните евангелски събрания, дето се работи за обръщането на хората към Бога. Там всички се молили, пеели и говорили за любовта. Детето запитало баща си: Татко, тук всички пеят. Ти защо не пееш? — Е, синко, те са

млади, нека пеят. Аз се установих вече, няма защо да пея. Детето се съгласило с думите на баща си, помислило, че е право само младите да пеят. Тая идея залегнала в главата на детето, като права, верна идея. Един ден то се качило с баща си на техния кабриолет и тръгнали за града. По едно време конят се спрял и не искал да върви напред. Бащата се мъчел да го застави да върви, но той не мърдал от мястото си. Детето казало: Татко, конят се установи. Значи, когато се установи, човек придобива лош навик, не иска да върви напред. Като изучавам хората, виждам, че много от тях са установени, не искат да вървят напред.

Сега, изучавайте любовта като сила и като закон. Бог изисква това. Бог вдъхнал в ноздрите на човека дихание на живот, и той станал жива душа. Христос е външно условие за душата, която трябва да се развива. Така тя се ползува от въздуха, светлината, знанието и свободата. Душата трябва да се заеме да учи. Това изисква Божественото от нея.

Като говоря за работа върху себе си, не отричам вашето знание и опитности, но казвам, че ако не вървите напред, нищо няма да придобиете. Трябва да пуснете сонда в корените на своето знание, да извлечете соковете, които се съдържат в него. Само те могат да ви ползват. Ще кажете, че познавате любовта отчасти. Това не е достатъчно. Непълното знание обезсмисля живота. Срещал съм моми и момци с красиви, светли лица. Щом се оженят, лицата

им потъмняват, животът им се обезсмисля. Те изгубват идеала си, който ги е вдъхновявал. Жената се е втвърдила вече. Тя мисли, че, като намерила мъж да я гледа, осигурена е вече. Не е така. Мъжът мисли, че с парите на жена си ще си пробие път, и не работи, както по-рано. И той е на крив път. И той се е втвърдил. Това значи, да живееш в временния порядък на нещата.

Не мислете, че е лесно да се ожениш. Според мене, няма по-голямо изпитание в живота от женитбата. Докато беше сам в рая, Адам беше щастлив. Щом пожела да има другарка, нещастieto започна да върви след него. Когато и двамата станаха нещастни, изпъдиха ги от рая. — Какво да правим ние, женените? — Там е вашето нещастие, че сте женени. За да се освободите от нещастieto си, вложете в ума си мисълта, че не сте женени. Светотатство е да мислиш, че си женен. Който търси Бога и мисли, че е женен, сам си създава нещастия. Срецаш някой женен, не казвай, че е женен. Обаче, мисли, че той има другарка в живота, съработничка в едно и също дело. Така трябва да мисли всеки женен, мъж или жена. Мъжът трябва да гледа на жена си като на свободна душа, като на своя спътница. И жената трябва да гледа на мъжа си като на свободна душа, нейн спътник. Не считайте, че мъжът и жената са собственици един на друг. Питате: Ние, женените, ще се познаваме ли в другия свят?

Вие искате да пренесете нещастieto си и в другия свят.

Преди да влезете в другия свят, ще ви поставят на карантина, да ви освободят от мисълта, че сте женени. Докато не се освободите от тая мисъл, вие ще живеете в света на илюзиите и разочарованията. Под „женен човек“ разбирам слуга, който трябва да свърши една работа за господаря си. Като я свърши, ще каже: Господи, свърших работата, която ми даде. Дай ми друга работа. Който не гледа на женитбата така, иска да знае, ще среща ли през вечността своята възлюбена. През вечността ти ще срещаш само Оня, Който те е създал и те обича. Вън от Бога, всички форми, които сте познавали на земята, ще се изменят. Следователно, в оня свят ще се познавате като души, а не като мъже и жени.

Помнете: Първата работа, която ви предстои, е да се освободите от хипнозата, в която сте изпаднали. От векове са ви хипнотизирали. Мисълта, че сте наследили известни чърти от баща си и майка си, от дядо си и баба си и не може да се освободите от тях, е хипнотично състояние. Можеш да се освободиш от лошото наследство на своите родители. Колко пъти хората вършат престъпления под чужда воля! Някой ти внуши мисълта, след няколко месеца да извършиш едно престъпление, или да отидеш в кръчмата да пиеш. Ти, като сомнамбул, се подаваш на внушението и правиш това, което ти се казва. Откажи се

от чуждото внушение. Кажи си: Никога не съм вършил престъпления, и сега няма да върша. Никога не съм пил вино, и сега няма да пия. Ще отида на планината, при някой чист планински извор, и там ще пия вода, а не вино.

Казваш: Не ме интересува оня свят. — Щом не те интересува оня свят, ще те интересува тоя свят. Ако Бог не те интересува, дяволът ще се интересува от тебе. Той ще дойде при тебе, ще ти тури юлара и ще те води там, дето иска. После ще се чудиш, отде идат нещастията. — Не съм ли свободен? — Не си свободен. Ако си свободен, де е твоето търпение? Де е твоята устойчивост? Често се свързвам с хората и виждам тяхното голямо нетърпение и колебание. Да си свободен, това не значи да правиш, каквото искаш. Това не е свобода. Сега вие се смущавате, като ви говоря така. Но аз съм силен, не съм играчка. Помнете: Като говоря това, аз мога да се боря не само с вас, но и с целия ад. Разбирате ли, какво значи това? Няма сила, която може да ми противодействува. — Защо? — Защото зная, че Бог е Господар на света. Аз не искам вие да бъдете роби. Не искам да подчиня вашето съзнание на моето. Не искам да вървите в пътя, в който аз вървя. Вървете в пътя, който Бог ви е предназначтал. В тоя път е вашето щастие. Тоя път не е създаден от мене. Бог го е създал, и Той ви е поставил да вървите по него. Вие ще влезете в Божия дом, дето ще намерите своя Баща, своите братя и

сестри. Не е въпрос да се жените, сами да си създавате дом. За да се ожените, невидимият свят трябва да се интересува от вас. Казвате: Ние сме се оженили вече. — Когато се женихте, Бог интересувал ли се е от вашата възлюбена и от вашия възлюбен? Небето взе ли участие във вашата женитба?

Казано е в Писанието: „Това, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва.“ Бог е съчетал душите. Това съчетание става по закона на любовта. Така съчетани, душите никога не се разделят. Те са свързани с любовта. Дето е любовта, там е свободата. Да обичаш някого, значи, да го освободиш. Като любиш, ти освобождаваш и себе си, и окръжаващите. Ако любиш някого, а не го освобождаваш, ти не си в правия път. Това не е любовта на Бога. Вие живеете по човешки, а искате да подобрите живота си. Не само че няма да го подобрите, но ще ви дойдат такива изпитания, каквито не сте мислили: ще остареете, краката ви ще отслабнат, няма да ви държат, очите ви ще отслабнат. Нещастията ще ви следват непрерывно. Как ще си помогнете? Единственото нещо, което може да ви помогне, е любовта. — Коя любов? — Една любов съществува в света — Божията.

Четете и изучавайте 17 глава от Евангелието на Йоана, да видите, каква трябва да бъде връзката между Бога и човешката душа. Христос казва: „Отче, аз Те прославих; свърших работата, която ми даде да върша. Изявих името Ти на тия човеци, които ми даде от

света. Аз за тях се моля, не се моля за света, но за тия, които ми даде Ти, защото са Твои. И аз ида при Тебе. Отче светий, опази ги в името Си, тия, които ми даде, за да бъдат едно, както ние.“ Четете тая глава и се поучавайте.

Сега аз се питам: Да проповядвам ли на хората, или не? Да мълча, или да говоря? Аз зная, че и без да им говоря, те ще влезат в правия път, но ще минават през големи страдания. Много години ще минат, ще блъскат главите си, ще падат и стават, ще страдат и ще се мъчат, докато влезат в пътя, който им е определен. Не е ли по-добре да влезат в тоя път без страдания и мъчения? Водата на извора ще се блъска, ще кривсличи, ще се окаля и най-после ще влезе в морето. Има един начин, по който тя може да влезе направо в морето, без да се окаля. Ще се изпари и във вид на дъжд ще се излее в морето. Не е ли по-добре за вас да се изпарите, парите да се охладят и като дъжд да се излеете в морето или в океана? Иначе, хиляди години ще се лутате от едно място на друго, ще се блъскате и, в края на крайщата, пак ще влезете в общия океан.

Ние ли сме най-лошите хора? — Не е въпрос за лошащината на хората. Важно е да знаете, какво ще остане за вас от капитала, с който работите. Голям е вашият капитал, достига до милиони лева, но какво ще остане от тая фирма, като ликвидирате с нея? Всеки сам трябва да си направи баланс, да види, какво ще му остане. Каква полза ще имате, ако ликви-

дирате с един дефицит от 20 милиона? Работили сте с 50 милиона, а ликвидирате с един дефицит от 20 милиона. Каквото правите, трябва да ликвидирате поне с десет милиона печалба, да помагате с тях на хората. — Трябвали да бъда богат? — Трябва да бъдеш богат, за да помагаш на бедните; трябва да бъдеш добър, за да помагаш на лошите; трябва да бъдеш учен, за да помагаш на невежите. Богатството, знанието и доброто представят капитал, с който трябва да се работи. И вие трябва да вложите този капитал в работа. Не желая нито един от вас да фалира. Да фалираш, това значи, да изгубиш всички условия за развитие.

Като говоря за женитбата, имам пред вид вашето неразбиране. Тая идея не е още разбрана. Според сегашното разбиране на хората, женитбата е човешки институт, а не Божествен. Като не я разбирате, както трябва, вие сами си причинявате зло. Храната, която приемате, трябва да бъде добра не само на вкус, но и вътрешно да се почувствувате добре. Каква храна е тая, която след няколко часа ще повърнеш? Яж такава храна, от която ще се почувствува добре. Какво приятелство е това, от което ще се разкайваш? Добре е да имаш такъв приятел, на когото всякога да разчиташ. Какъв приятел е този, който, в най-мъчните моменти на живота, те изоставя? Каква другарка е тая, която, след смъртта ти, ще си намери друг мъж? Смъртта показва, доколко хората се

обичат. Жената плаче за мъжа си, но след една година намира друг мъж. Истинската женитба трябва да бъде еднобрачна. Многобрачието е изопачаване на живота.

Често се говори за сродни души. Под „сродна душа“ разбирам оная, която е готова да се жертвува за тебе, както за себе си. Тя не търси щастието само за себе си. Когато търси своето щастие, тя търси щастието и на другите хора. Ако работя за себе си добре, същевременно работя добре и за другите. Ще кажете, че тоя живот обезличава човека. Не е така. Като повдигаш себе си, ти повдигаш и своя ближен.

Като ученици, правете разлика между вашите възгледи и чуждите. Понеже не правите разлика, вашите възгледи са обезценени, струват едва 10 стотинки. За да се поддържа партия в Божествената книга, трябва още 20 стотинки. Какво можете да направите с 30 стотинки? Вие вярвате в живота на кацата. Щом се развалят обръчите на кацата, частите ѝ се разпадат, нямат нищо общо помежду си. Горко ни, ако само нуждата ни привлича! Божествената Любов трябва да ни привлича. Тя трябва да ни свързва в едно цяло, да работим за една велика идея — за Бога. Ако това не става, вината е в разбирането на хората. Първоначално всички неща са имали Божествен произход, но поради различното разбиране на хората, те постепенно са изгубили своята Божественост. Така Божествените неща се заместили с човешки. Днес

повече се ценят човешките неща. Обаче, човешкото си е всякога човешко, и Божественото всякога Божествено.

Как познавате, кои неща са Божествени, и кои не са? Представете си, че аз съм женен човек, жена ми отсъствува от дома за известно време. Случва се, че една мома, като се връща-ла от планината, объркала пътя си и попада в моя дом. Какво трябва да направя: да я приема, или да кажа, че съм сам, да отиде в друга къща. От Божествено гледище, аз трябва да я приема. Според тоя морал, няма да ѝ отстъпя своето легло, но ще я поканя в стаята за гости, дето има легло, на което никой не спи. Ще ѝ дам вода да се измие, ще ѝ сложа храна, ако е гладна, и най-после ще ѝ дам ключ да се заключи и да си почине. — Ако няма стая за гости? — Оня, който живее според Божественния морал, е предвидил нуждите и на своя ближен. Щом е помислил за себе си, той се погрижил и за близките си. Сутринта, вместо да ѝ донеса плодове в чиния, ще я поканя в градината сама да си откъсне, колкото плодове иска и от които пожелае. За предпочитане е сам да си откъснеш плод от дървото, отколкото да ти донесат един откъснат плод. И това не е лошо, но друго е да си откъснеш плода направо от дървото.

Сега, каквото и да говоря, аз искам да ви покажа пътя, по който трябва да вървите. Искам да ви покажа начин, по който да мислите. Не мислете като мене. Мислете като

Бога. Ако днес разглеждам един въпрос, разбирането ми ще бъде едно. Утре ще имам друго разбиране. Оставям вие сами да си изработите свое разбиране, своя мисъл. Затова казвам: Ето пътят, който води в Божествената градина. Идете там и си откъснете, какъвто плод ви се харесва.

Питате се: Какво трябва да мислим за Учителя? И аз се питам: Какво трябва да мисля за вас? Отговарям си: Аз ще мисля за вас това, което Бог мисли. — Какво трябва да направя за вас? — Това, което Бог иска да направи. И вие ще си отговорите по същия начин: Ще мислите за Учителя това, което Бог мисли за Него. — Какво да направим за Учителя? — Това, което Бог иска да направи за Него. Това е правилното отношение на нещата. — Какво трябва да мислим? — Каквото Бог мисли. Всичко друго, което вие мислите за мене, е користолобие или съблазън.

Казвате: Ние вярваме в Учителя. — Защо вярвате? — Защото ви давам нещо. Това е користолобие. — Вярвам в лекаря, защото Той ме излекува. — И това е користолобие. Човек трябва да определи отношенията си към своите близки естествено, без никакво користолобие. Казваш, че си излекувал някого. Излекувал си го, но временно, той пак ще се разболее. Аз не искам да лекувам хората по този начин. Като ги лекувам, не казвам, че аз съм ги излекувал. Аз съм им направил само една услуга. Това влиза в Божествения порядък. Ако не им услужа, аз

пакостя на себе си. Като услужвам на другите, аз правя услуга и на себе си. И обратно: Като правя услуга на себе си, аз услужвам и на другите. Такъв е законът. Ако не обичаш себе си, и мене не обичаш. Ако не обичам Бога, нито себе си обичам, нито ближния си. Трябва да обичам Бога, защото съм излязъл от Него! Щом обичам Бога, ще обичам и себе си, и вас. Това е закон, в който няма никакво изключение. Казваш: Аз обичам ближния си. — Не можеш да обичаш ближния си, ако първо не обичаш Бога. Любовта към ближния е отражение на любовта към Бога. Тая любов трябва да бъде изходна точка във вашия живот.

Мнозина се оплакват от мъчнотиите си. Всяка мъчнотия в живота ви е изпит, сами да видите, какво знание и каква любов имате. Ако не можете да разрешите мъчнотиите си, де е любовта ви към Бога? Няма мъчнотия, която да не се разрешава с Божиата Любов. Щом имам любов, аз мога да се справя с всеки банкер. Не ме интересуват банкерите, но ги взимам като пример на твърди хора. И в банкера, и в лошия човек се крие нещо хубаво. Ти можеш да се справиш и с най-големия егоист, ако знаеш, как да постъпваш. Трябва да носиш нещо ценно в себе си. Кой banker би устоял при вида на един голям диамант? Очите му ще светнат, и той веднага ще си предложи услугите. Важно е да имате тоя диамант в себе си. Тоя диамант е любовта. Дето и да го покажете, той има цена. Носете диаманта в себе си, и от нищо

не се страхувайте! Ако не го носите, всеки ще ви каже: Не мога да ви услужа, условия няма, кредит няма. Не се обезсърчавайте. Всеки от вас има поне по един диамант, но малък, като просено зрънце. Като отидеш при банкера, той ще погледне диаманта и ще каже: Занеси го другаде. Ще отидеш на второ място, той ще те изпрати при друг банкер. Малките диамантчета не влизат в работа. Любовта на просените зрънца не върши работа. Какво ще направиш с диамант, голям като просено зрънце? Ще го посаждаш три години наред, докато порасне като гълъбово яйце. Щом диамантът стане като гълъбово яйце, положението ти ще се подобри.

И тъй, бъдете силни в любовта. През каквито изпитания и мъчности да минавате, любовта ви да не се изменя. Казваш: Едно време бях глупав, но сега поумнях. — Как поумня? Не се говори така! Ако е за разумност, за знание, аз зная всички окултни науки, зная слабостите на хората. Ако искам да ги използвам, мога, но това е дяволска работа. Аз не вървя по неговия път. Моята програма на работа е друга. Аз имам всичко, което ми е нужно; нищо не искам за себе си. Това, което имам, никой не може да ми го вземе. Водата на целия океан е моя. Кой може да я изпие? Желая и вие да вървите по същия път: нищо да не искате, и всичко да имате. Може ли при това положение да се страхувате?

Дойде при мене някой човек и започне да се оплаква, че хората били коравосърдечни, че не му влизали в положението, че не се разбирал с тях. Аз го наблюдавам, изучавам неговото естество и си казвам: Той говори за себе си. Днес се оплаква пред мене, но ако и аз не му дам нещо, ще бъда като другите хора. Аз го слушам и си мисля, колко да му дам, че да го задоволя. Като му дам, колкото трябва, очите му ще светнат и ще каже: Има добри хора в света! На друг, който също се оплаква, казвам: Не се сърди на тия хора. Те са мои служители, мои касиери. Аз съм им казал да не дават на никого без мое позволение. Те са чиновници на банката и, като такива, са много изправни. Друг път, преди да отидете при тях, ще дойдете при мене, да ви дам писмо. Ще дадете писмото на главния директор на банката. Той разпорежда с моите капитали.

Сега и на вас казвам: Идете при главния директор на банката — при Христа. Намерете Го и Го познайте, както трябва. — Аз намерих Христа. — Ако лицето ти потъмнява, не си Го намерил. Мома, която се ожени, и лицето ѝ потъмнее, носи нещастие на своя мъж. Който казва, че е намерил Христа, а лицето му потъмнява, носи нещастieto си на Христа. Той носи нещастие и за целия свят. Като намериш Христа, лицето ти трябва да светне. Тогава, дали си мъж, или жена, ще гледаш на своя другар или другарка като на светия. Това значи, да гледате на човека като на душа. Като дохо-

ждате при мене, казвате: Като Учителя няма друг. Щом излезете от стаята ми, казвате: Учителят ни замотава, обърква главите ни. Не е верно. Аз не омотавам, но раздвижвам умовете ви. На глупавия раздвижвам ума, да стане умен. Умния посрещам добре, угощавам го и на работа го пращам. Като дойдат Божиите посланици при мене, приемам ги най-добре. Разговарям се с тях и казвам: Кажете на Господа, че съм готов да направя, каквото ми заповяда. Думата Му на две няма да пречупя. Искам и вие да постъпвате така. Друг изходен път в живота няма.

Не се лъжете с величието си, със знанието и богатството си. Ще дойде ден да видите, че от това нищо няма да остане.

Помнете: Великото, красивото, силното, непостижимото, безграничното, — това е Божественото. В него се крие щастието на човешката душа.

Величието на човешката душа е в изпълняване на Божията воля. Бог изисква от нас да просветнат лицата ни. В последните дни човешките лица трябва да просветнат, а човешките души — да възкръснат.

Желая на всички да бъдете свободни в проява на Божията Любов.

Желая на всички да се освободите от противоречията на ума и на сърцето.

Поздравявам ви с празника и желая на

всички да проявявате това, което Бог е вложил в душата ви.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

*

22. Утринно Слово от Учителя, държано на
2 май, Великден, 1937 г. София. — Изгрев.

Единият и многото

Ще прочета 17 гл. от Евангелието на Йоана, от 19 ст. нататък.

Има неща в живота, които са интересни само тогава, когато са разбрани. Подарявате по една цигулка Страдивариус на двама цигулари: единият е гениален, а другият — обикновен цигулар. Първият ще вземе цигулката и ще изсвири нещо хубаво. Всички ще го слушат с удоволствие. Вторият ще изсвири нещо обикновено, както децата дрънкат на пиано или на цигулка. Който го слуша, запущва ушите си и бяга далеч. Преди да са показали изкуството си, и двамата се хвалят с цигулките си. Всеки от тях казва: Каква цигулка имам! — Изсвири нещо! Гениалният цигулар взема цигулката и свири. Всички са доволни от него. Обикновеният цигулар свива рамене, казва: Не мога да свиря. Той може само да каже, че цигулката е хубава, направена от Страдивариус. — Вярвам, че цигулката е хубава, но посвири нещо. Може да се каже нещо за цигулката, но това не е достатъчно. Тя е направена за свирене. При това, трябва да знаеш, от кой автор ще свириш: от Шопен, Моцарт или Бетовен. Който е малко груб, твърд по характер, да свири Шопен. Той ще му предаде мекота. Който е из-

губил смисъла на живота, да свири Бах. Който не иска да чете и не обича да мисли, да свири Бетовен. Който не обича поезията, да свири Моцарт. Всеки музикант представя едно хубаво ядене. Ще ядеш от едно или друго ядене, според разположението си. Всяко ядене е на мястото си. Всеки плод или зеленчук също е на мястото си. Не е безразлично, дали ще ядеш ябълки, круши, череши, грозде или друг плод. Черешите произвеждат един резултат, ябълките — друг, гроздето — трети резултат. — Мало-кръвен съм. — Яж краставици.

Сега, аз не искам да вярвате в това, което ви говоря. Вярата е резултат. Тя е сила, която се превръща в знание. Това, в което днес вярваш, утре става знание. Значи, вярата има много имена, много лица, много страни. Някога срещам вярата като 15 — 16 годишно момиче; дето мине, всички се обръщат да я гледат. Някога я срещам като стара, слаба, мършава жена, без живот и сила. Тогава казват: Не заслужава човек да вярва. Не се живее с вяра. — С вяра не се живее, но и без вяра не се живее. И едното, и другото е верно. С вяра мъчно се живее, без вяра още по-мъчно се живее. Някой казва: Аз нямам вяра. — Какво имаш? — Безверие. — Безверието е по-голяма вяра, защото вярваш в това, което не съществува. В това се изисква по-голяма вяра и сила. Някой вярва, че, като умре, ще оживее. Това значи, истинска вяра. Да вярваш, след като оживееш, разбирам. Но да вярваш, че ще живееш, преди да си ожи-

вял, това значи силна вяра. Кой е дошъл от оня свят да докаже, че, след като е умрял, е жив.

Новото учение твърди, че ще живеем в бъдеще. Може ли да докажете това? — Можем. — Как? — Представете си, че при мене дойде някой и започне да ми говори за оня свят, че има живот там. Говори за тия неща, но не вярва. Както се разговаряме, постепенно аз започвам да се губя, докато съвсем изчезна пред очите му. Той се чуди, какво става с мене. След това постепенно се явявам, докато ме види в първоначалната ми форма. Пита ме: Де беше? Какво стана с тебе? — Отидох на оня свят и се върнах. — Де е оня свят? — Близо до нас. Понеже ние не го виждаме, казваме, че той не съществува. За да разберете положението, в което се намирате, представете си, че на книгата, която четете, турите една мравка. Тя няма да види това, което вие виждате. Следователно, каквото представя човешкият свят за мравката, това представя оня свят за човека.

Като ви говоря за оня свят, аз не искам да ви убеждавам в съществуването му. Сега не виждате, че около вас има много невидими същества, които седат на столовете. — Как седат? — И те седат, но не като вас. Те не държат ръцете си като вас; нямат книги в ръцете си като вас; не носят пари като вас. — Каква е разликата между тях и нас? — Представете си, че намерите един плод в калта. Вземате го и го туряте на един стол. Друг откъсне един

хубав, зрял плод от дървото и го туря на друг стол. Калният плод сте вие, а чистият плод — съществата от оня свят. Каквато е разликата между двата плода, такава е между физичния и духовния човек. Казваш: Не мога да мисля, не мога да чувствавам. — Не говориш истината. — Как не можеш да чувствуваш? Преди 15 години един приятел ти казал обидна дума, и ти не можеш да я забравиш. Щом стане дума за твоя приятел, ти казваш: Огорчи ме тоя човек! Една обидна дума ми каза и не мога да я забравя. Не мога да забравя чувството, което преживях. — Каква беше тая дума, която събуди толкова горчиво чувство в тебе? Какво е казал приятелят ти? Не е лошо, че си се обидил, но питам: Ако ти можа да висиш в сърцето си едно горчиво чувство цели 15 години, защо да не държиш в ума си една светла мисъл за бъдещето, което те очаква?

Сега, аз не обичам критиката, нито самокритиката, но казвам, че съществува един свят, дето всичко, което става там, е на мястото си. Ако нещо не е на мястото си, може да се трансформира. Казваш на някого: Не те обичам. — Измени някои букви, и състоянието ти ще се подобри. Опасността е само в буквите „н“ и „е“. Тури тия букви напред; след тях постави запетая и чети: Не, аз те обичам. Тоя, когото мислиш, че не обичаш, всъщност, обичаш повече от другите. Например, казваш, че не обичаш злото. Всъщност, ти го обичаш повече от доброто. — Защо? — Защото всеки ден го пра-

виш. Не можеш да правиш това, което не обичаш. — Не обичам злото! — Защо го правиш тогава? Човек върши само онова, което обича. Не мога да ям горчиво, защото не го обичам. Ям само това, към което имам разположение. Мнозина казват, че не обичат месото, а си похапват месце. Други казват, че не обичат риба, а си похапват. Някои казват, че не обичат вино, а отвреме - навреме пият по малко винце. Значи, те говорят неверни неща.

Казван: Тоя човек не ме обича. — Пази се от хора, които не те обичат, но пази се и от тия, които те обичат. Който обича, е по-опасен от оня, който не обича. Оня, който обича, ти говори мекичко, тихичко. Един ден те хване за ръката, стисне я, но толкова силно, че ти причинява болка. Той казва: Да помниш, че те обичам! — Защо стиска ръката ти? — Защото не иска да се отдели от тебе. Ти стискаш в ръката си всичко онова, от което не искаш да се отделиш. Детето вземе една ябълка, стиска я здраво в ръката си, не я дава на никого. Майката натиска палеца му, детето вика, плаче, не дава ябълката. Найпосле майката отваря ръката му и взима ябълката. Следователно, и ние стискаме всички неща, които обичаме. Това е неестествена любов. Който носи тая любов в себе си, не може да постъпва другояче, освен да стиска.

Има една любов в света — любов без насилие, любов на абсолютна свобода. Това е Божията Любов. Ти обичаш човека, без да го по-

дозираш. Ако го подозираш, това е насилие; ако не вярваш в него, това е насилие. Повечето хора живеят в любовта на насилието. Аз имам много примери от тая любов. Малко са примерите на любов без насилие. Казваш: Не знае ли човек, какви са последствията на насилието? — Знае, но и като знае, и като не знае, може да направи една и съща грешка. — Това е противоречие. — И за мен е противоречие. — Аз съм силен, учен човек. — В даден случай, и силният, и ученият могат да сгрешат по същия начин, както слабият и невежият. Грешката не се дължи всякога на невежеството. Например, като обича нещо за ядене, невежият яде повече. Той мисли, че чрез ядене ще придобие много нещо. Големите придобивки не носят щастие. Значи, щастieto не зависи от многото, но и нещастieto не зависи от малкото.

Мнозина търсят щастieto отвън. Кое наричаме щастие? — Всяко съприкосновение с реалността на нещата наричам щастие. Всяко съприкосновение с илюзиите на живота наричам нещастие. Обаче, човек не може да бъде всеки момент в съприкосновение с реалността. Достатъчно е само един момент да бъдеш в съприкосновение с реалността, за да се пробуди в тебе нещо ново. След този момент ти слизаши в обикновеното си съзнание. Не е лесно да разбереш, как става преминаването от реалността в обикновения живот. Това първо се опитва, а после се разбира. И като го преживееш, пак не можеш да го запомниш и напълно разбереш.

Колко пъти сте слушали някое хубаво музикално парче! Докато го слушате, приятно ви е, познато ви е. Речете ли да го възпроизведете, не можете.

Докато ви свирят, приятно ви е да слушате хармоничното съчетание на тоновете. Щом престане свиренето, вие още се намирате под влиянието на тия тонове, докато съвършено се изличат. Не е лесно да възпроизведеш реалността. Някои хора повтарят миналите моменти на щастието. Не е лошо това. В човешкия живот трябва да се втича по малко от щастието. Ако не всеки момент, поне един момент през деня, през седмицата, месеца или годината. Трябва да се докоснеш до реалността! От невидимия свят трябва да се влее нещо в човешката душа. Не е достатъчно да живееш само с минали спомени от щастието. Колкото и да са силни тия спомени, те са минали, те са преповтаряне. Вие изучавате живота на пророците и на апостолите. Те дадоха нещо на света и отминаха. Какво дадохте вие? Какво ще оставите вие на света? Като живеете на земята, трябва да оставите нещо на бъдещото поколение. Казвате: Пророците и апостолите са били велики хора. Апостол Павел е бил даровит човек. Така не се говори. Наистина, Павел свърши една добра работа, която му беше дадена. И вие трябва да свършите работата, която ви е дадена. И вашата работа не е по-малка от тая на апостол Павла. Който свърши работата си добре, ще заеме едно почетно място. Човек се цени по

това, което в даден момент върши. Настоящето определя неговия живот, а не миналото.

Често се запитвате: Защо трябва да живеем? Какво трябва да правим? Чудно нещо! Като бяхте млади, не знаехте, какво трябваше да правите. Станахте възрастни, пак не знаете, какво да правите. Някои са стари, но и те не знаят, какво да правят. Щом сте дошли на земята, трябва да знаете, какво да правите и на младини, и в средна възраст, и на старини. Какво прави старият? Ако е селянин, още със ставането си от сън, той си спомня детските и юношески години: как пасъл овце, как ходел на училище и гледал хорото; като пораснал малко, той си спомня, как започнал да играе на хорото, да се хваща до момите, докато намерил своята възлюбена. Ако старият е гражданин, и той си спомня своя детски и младежки живот. И това е добре, то е огърлица от скъпоценни камъни. Каква полза имаш от тая огърлица? Тя е история на миналото. Какво ще придобиеш, ако всеки ден си спомняш за своята възлюбена, която заминала за оня свят? — Къде отиде, де е сега? — Колкото и да се питаш, няма да си отговориш. Старият седи и си спомня, как повярвал в Бога, как усърдно се моел, кои били неговите сподвижници. Той си казва: Огън и пламък бях! — Защо днес не продължаваш да се молиш? Защо не следваш същия път? Който е бил военен, повтаря своите младини: как следвал военна школа, как го произвели първи офицерски чин, кои са били него-

вите съвипускници. Вие помните, кой випуск сте излезли от училището, с кои хора сте били, а не помните, кой випуск сте излезли от невидимия свят и с кои хора. Това, което сте прекарали на земята, помнитс. Защо не помните излизането си от невидимия свят, дето, всъщност, сте живели?

Сега, не ви обвинявам, че не помните, но помъчете се да си спомните нещо от другия свят, дето сте живели. Американският проповедник Муди казваше: Първите години проповядвах за оня свят, без да имам опитност от него. Проповядвах за Господа, без да съм Го виждал. Говорех за Христа, без да Го познавам. Като умря майка ми, която обичах, започнах да мисля за оня свят и да прозирам малко в него. Умря баща ми, оня свят ми стана помил. Умряха братята и сестрите ми, приятелите ми, и оня свят ми стана още по-мил, по-близък и разбран. За Бога и за Христа придобих поясна представа. По-рако не виждах нищо, но сега виждам, какво става в оня свят. Значи, оня свят става познат на всички, които имат там някой близък, когото обичат.

Млад, княжески син се разхождал в една красива гора. Спрял се пред една малка колибка, погледнал към нея и отминал. Това било колибката на дърваря, когото той не познавал. Така се разхождал той всеки ден, докато един ден срещнал младо, красиво момиче — дъщеря на дърваря. Той спрял погледа си на нея и толкова я харесал, че пожелал да се за-

познаят. Той я обикнал и започнал да говори с нея. Пожелал да види майка ѝ и баща ѝ, които му станали близки. Колибката, която по-рано не му правела впечатление, сега му станала интересна и приятна. Животът на дърваря и неговото семейство му станал близък. Всичко около дъщерята на дърваря му станало интересно и мило. И кучето им станало близко. Кое прави обикновените неща необикновени? — Любовта. Докато не обичаш поне един човек, целият свят ще бъде чужд за тебе. Щом обикнеш някого, и тоя, и оня свят ти стават близки. Оня свят е колибката на дърваря или овчаря; в нея живее възлюбената на княжеския син. Без любовта оня свят не е красив. Щом любовта те посети, оня свят изпъква пред очите ти и започва да ти става мил. Ти виждаш вече възможностите, които се крият в него.

Казвам: Свържете се съзнателно с оня свят, да можете да се качвате там и слизате, когато пожеласте. Докато не се научите свободно да излизате от телото си и да се връщате, всякога ще бъдете инвалиди. В това отношение всички хора са инвалиди. Лежи някой на леглото си и не може да се мръдне. Около него се движат милосърдни сестри, които го учат, как да се движи, как да спуща краката си, как да пристъпва. Направи няколко крачки напред и веднага бърза да легне. Не, ще направиш десетина крачки, после още десет и така ще увеличаваш, докато излезеш вън от стаята си. После ще излезеш вън от къщата си, ще

отидеш на разходка няколко километра далеч от града. Ще се стремите да извървите 92 милиона мили, докато стигнете до слънцето. След това ще се върнете отново на земята.

Като говоря за оня свят, някои ще си помислят: Ти ходил ли си на оня свят? Познаваш ли го? — За себе си зная истината, но за вас нищо не мога да кажа. Какво мислите за мене, това е ваша работа. Ако мислите, че не съм ходил на оня свят, прави сте; ако мислите, че съм ходил, пак сте прави. Аз не се обиждам от това, което мислите за мене. Оня, който мисли, че не съм ходил, има пред вид себе си. Той не е ходил, затова говори за мене. Който вярва, че съм ходил, той сам го е опитал, затова вярва и на другите. Ако аз се усъмня в думите си, това показва, че говоря за неща, които никога не съм опитвал. Ако съм ходил само един път на оня свят, имам право да се съмнявам. Ако съм ходил много пъти, никакво съмнение не допускам в себе си. Тогава, всичко, което говоря, е вярно 100%. Да отиваш на оня свят и да се връщаш назад, това значи, да минаваш от едно състояние в друго, да се качваш в съзнанието си и отново да слизаш. Докато си на земята, ще носиш една дреха, т. е. една форма. Щом отидеш на оня свят, ще съблечеш земната си дреха и ще облечеш нова. Там няма да срещнеш ония, между които си живял. Там не се допуска нито една отрицателна мисъл. Колкото и да е скрита тая мисъл, веднага ще я открият. — Как? — Там

всичко се тегли на везни. Ще те турят на везните и ще познаят, колко тежиш. Ако имаш само една отрицателна мисъл, кракът ти не може да стъпи в оня свят. Там приемат свършени същества, без никакъв недостатък. Най-малкият недостатък увеличава теглото на човека и го връща назад. За да влезеш в другия свят, трябва да се освободиш от своите отрицателни мисли и желания. Когато слиза на земята, човек е подобен на цепелин. За да се задържи известно време между хората, той се свързва с тях като с въжета. Не е ли свързан, той ще литне нагоре. Дойде ли време да напускате земята, ще прережете връзките си и свободно ще литнете нагоре.

Първото желание, което свързва човека с земята, е яденето. Щом слезеш на земята, ще заплачеш и ще искаш да ядеш и да пиеш. Второто желание е да се облечеш, да се запазиш от външната температура. Третото желание е да излезеш на разходка, да срещнеш някои приятели, с които да влезаш във връзка. Така създаваш, една след друга, връзки и, като дойде деня на заминаването, виждаш, че си свързан с хиляди въжета, видими и невидими. Всеки талантлив и гениален човек, за когото мислиш, е връзка с оня свят. Талантливите и гениални хора не са от тоя свят. Те временно идат тук, да свършат известна работа. Праведните и суетните също са от оня свят. Те се крият, никой да не ги познае. Затова минават незабелязано между хората. И добрите хора са от оня

свят. Лошите, обикновените хора са от тоя свят.

И тъй, когато се говори за познаване на доброто и на злото, разбираме двата свята: злото е тоя свят, а доброто — оня свят. Адам и Ева живеяха в оня свят, но пожелаха да научат и тоя свят, затова ядоха от дървото за познаване на доброто и злото. Като напуснаха рая, първите човеци запазиха спомен за оня свят и често дохождаха до райската врата и се връщаха назад. Най-после те изгубиха всякакъв спомен за рая, престанаха да се стремят към оня свят и казаха: Ще живеем на тоя свят, него ще изучаваме. Сегашните хора имат смътни спомени за оня свят, не помнят, отде са дошли и де ще отидат. Като им кажат, че ще умрат, те се ужасяват. Страхът от смъртта се крие в буквата „у“. Ако тая буква се махне, всякакъв страх изчезва. Друго е, ако кажеш „мра за отечеството си.“ Това значи, че си готов да се жертвуваш. Да умираш, това е едно нещо; да мреш, това значи, да си господар на положението.

За да имате ясна картина за оня свят, представете си, че сте круша, увиснала на дървото. Стопанинът на градината полива, разкопава дървото, отвреме-навреме го наторява. Вие растете под грижите на господаря си, под топлите и светли лъчи на слънцето и под лъха на чистия, свеж въздух. Любовта, светлината, топлината и ефирът на въздуха са елементите на духовния свят, при които съществата растат и се развиват. Благодарение на тия елементи,

човек расте и се развива на земята. Ние сме плодове, които зреят на Божественото дърво. Като узреем, ще дойдат същества от невидимия свят, ще ни откъснат и занесат на оня свят — в света на мира. Там искат да си хапнат нещо от нас, да видят, какво носим от тоя свят. Така става опознаването между съществата от оня свят и хората на земята. Първо ще свалят зелената корица на ореха, после ще ступят твърдата му черупка и най-после ще го изядат.

Христос казва: „Ако не ме ядете, нямате живот в себе си.“ Който не разбира тоя закон, не иска да умре, да не го изядат. Това е криво разбиране. Няма по-хубаво нещо от това, да те ядат съществата от оня свят. Вие нямате ясна представа за яденето. Като те изядат на оня свят, ти ставаш добър гражданин на земята и започваш да разбираш земния живот. Казваш: Изядоха ме! — Кой те изяде? Не бих желал да те яде мечка, но ако те яде светия, това има смисъл. Пази се да не те изяде змия. Ако те изяде едно съвършено същество, това ядене е на място. Няма по-добър прием за човека от тоя, да го глътне едно възвишено същество. Той ще мине през всички негови светове: през мозъка — Божественият свят, през дробовете — раят или духовният свят, през стомаха — неговият ад. Три пътя водят към оня свят: единият път води за долния свят, по-долу от земята; вторият път води към дробовете — духовният свят, раят; третият път води към Божествения свят.

И тъй, човек трябва всеки ден да отива в рая, т. е. в Божествения свят — да приема оттам хубавите мисли и чувства и след това да се връща на земята да ги обработва. Красив и съвършен е Божественият свят. В човешкия свят има нещо страшно. То се крие в думата „изяждам“, и то не в цялата дума, но в сричката „дам“. Ние не искаме да ни ядат хората, защото те приемат добре, а изпращат зле. Ние искаме да отидем в Божествения свят, дето приемат добре и изпращат добре. По приемането и изпращането ще знаете в кой свят сте влезли. В чувствения свят приемат зле и изпращат зле. В човешкия свят приемат добре, и изпращат зле. В ангелския свят приемат зле, изпращат, добре. В Божествения свят приемат добре и изпращат добре. Който е недоволен от човешкия свят, отива в ангелския. Ако и в ангелския свят е недоволен, отива в Божествения свят, дето любовта е вечна и неизменна.

Какво се иска от вас? — Да очистите думите „обич“ и „любов.“ Любовта носи живот, светлина и свобода. Не е любов това, което носи живот без светлина и свобода. Ако си болен и произнесеш думата „любов“, трябва да почувствуващ живот и здраве в себе си. Ако не разбираш нещо и произнесеш думата „любов“, трябва да дойде светлина в ума ти, за да го разбереш. Ако си в заблуждение и ограничение, като произнесеш думата „любов“, трябва да се почувствуващ свободен. Който няма топлина, не е свободен; който няма светлина,

той е лишен от знание; който няма живот в себе си, той е мъртав. Не можеш да бъдеш свободен, ако ръцете и краката ти истиват. Как ще свириш, ако ръцете ти са студени? Тогава салонът трябва да бъде отоплен. Следователно, ако не можете да приемете светлината и топлината от слънцето, стаята ви трябва да бъде отоплена.

И тъй, за да получите светлина, свържете се с Бога. За да получите топлина, свържете се с Христа. Той дойде да спаси човечеството. Значи, спасението на хората иде от топлината. Казано е в Писанието: „Духът на истината, т. е. на светлината, ще ви освободи. Той ще ви научи, какво да правите.“ Две неща са нужни на човека: светлина, която ще го свърже с Бога, и топлина, която ще го свърже с Христа. Свободен човек е оня, който е свързан с Бога и с Христа, т. е. има светлина и топлина в себе си. Христос казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете и проповядвайте моето учение, и аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Какво повече искате? Трябва ли да чакате Христос да ви посети като човек, да ви донесе подаръци, да ви даде дарби? Христос казва: „Ще праля Духа си да пребъде във вас.“ Значи, Духът, Който беше в Христа, ще бъде и във вас.

Една от най-хубавите глави от Евангелието на Иоана е 17 глава. Тя показва вътрешната интимна връзка в живота. Тя осмисля и земния, и небесния живот. Колкото по-добре познавате

Христа, толкова повече ще се осмисли вашият живот. Не е въпрос да се запознаете само с Христа, но с всички същества, свързани с Него. Още 144 хиляди души са свързани с Христа. Те са завършили своето развитие на земята. В тоя смисъл, Христос е колективно същество. И вие трябва да вземете участие в тоя хор на възвишени същества. Знаете ли, какво значи, да се свържете с 144 хиляди същества, които имат един ум, едно сърце и една воля? Като не разбирате това благо, казвате: Да ни освободи Бог от това мнозинство. Многото умове правят един ум; многото сърца правят едно сърце; многото души правят една душа и многото духове правят един Дух. С други думи казано: Всичките умове са един ум; всичките сърца са едно сърце; всичките души са една душа, и всичките духове са един Дух. Интересите на всички се превръщат в един интерес. Всички души се обичат еднакво и трептят в хармония. Един свещен трепет ги обединява.

Единият ум е Божият ум. Едното сърце е Божието сърце. Едната душа е душата на Бога. Единият Дух е Духът Божи. Ето защо, като обичам единия ум, обичам Божия ум. Като обичам едното сърце, обичам Божието сърце. В едното обичам и Божия Дух. Така и вие трябва да обичате. Когато слиза между хората, Бог обича всички. Ние трябва да обичаме само едно — Бога. Ние не можем да обичаме всички. — Как ще ме обича Бог? — Когато бъдеш между всички — и праведни, и грешни. Каз-

ваш: Умът ми не може да побере това нещо. — И камъкът не побира светлината, но тя си съществува. Че твоят ум не побира някои неща, това не показва, че те не са верни. Това, което умът ми проверява, е верно; и това, което умът ми не може да провери, пак е верно.

Казвам: Докато живеят само за себе си, отделно, хората изглеждат лоши. Щом се обединят в един ум, в едно сърце, в една душа и в един дух, те стават добри, талантиливи, гениални. Сам един пръст на ръката е слаб. Всички заедно стават силни. Но и слаб да е човек, пак върши работа. Не се смущавай, че си слаб. Грешен съм. — И това да не те смущава. — Жесток съм. — И това нищо не значи. Какво означава думата „жесток“? Жесток — „жест“ — искаш да се покажеш пред хората. Имаш цяла кошница ябълки — искаш да покажеш, че даваш нещо. — Няма защо да се показваш — дай от изобилието, което имаш. Дай на човека една ябълка, една хапка хляб, една капка вода. Давай от изобилието, в което живееш.

Първата голяма заповед е следната: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Втората заповед: „Да възлюбиш Христа, своя ближен, своя брат като себе си. Да възлюбиш врага си.“ Врагът, това си ти. Значи, любовта към врага е любов към себе си. Тя е най-малката любов. Най-големият враг за човека е самият той. Значи, първо ще

възлюбиш себе си, после своя ближен — Христа и оттам ще отидеш към Бога. Тогава всички хора — врагът на Христа, ще станат едно цяло. Така ще познаете неизмеримата Божия Любов, която води всички хора към познаване на великия живот.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

*

23. Утринно Слово от Учителя, държано
на 9 май, 1937 г. София. — Изгрев.

Първото място

Размишление.

Има една трудност в живота, с която човек трябва да се справи. Човек е влюбчиво същество, лесно се влюбва: в себе си, в къщата си, в нивата си, в земята, дето се е родил и живял. И дървото се влюбва като човека. То заема голямо пространство, разширява се и казва: Кой каквото да ми говори, не се мърдам оттук. Един милиметър няма да се поместя. И на хорага се говори за култура, за пробуждане на духовното начало в тях, но те не се мърдат от мястото си. Защо ще говориш на дървото за култура? Това е все едно, да му кажеш да се премести. То отговаря: Невъзможно ми е да се мръдна от мястото си.

Това са образи от природата. Аз си служа с тях, за да ви помогна да изучите външния живот. Той ще ви помогне да изучите вътрешния живот. Често говорите за мъчение, труд и работа. Вие трябва да съпоставите тия неща, да ги различавате. Мъчението иде отдолу, от краката. Трудът иде отвън, а работата — отвътре. Съществата, които живеят в долния свят, се мъчат. Те имат особено разбиране за живота. Който има взимане - даване с тях, все трябва

да им даде нещо — доброволно, или насилствено. Ако не дадеш доброволно, те сами ще откъснат парченце месо от тебе, но ще вземат нещо. Ако се освободиш от тях, ще излезеш най-малко с стотина рани. В Америка има бластисти места, дето се въдят много комари. Ако попаднеш на такова място, в един - два часа телото ти ще бъде надупчено. Там всички хора спят с мрежи на леглата си. Който не е опитал жилото на тия комари, мисли, че може и без мрежа. Прекара ли първата нощ без мрежа, втората нощ не се решава да остане без мрежа. И в областта на духовния свят съществуват бластисти места с хапливи комари. Попаднеш ли в такава област, веднага те посещават гостите и казват: Добре дошъл, дай ни ръката си да те поздравим.

Казвате: Какви са тия бластисти места с толкова комари? Де се намират те? — Във вас. Като не разбираш това, ти се излагаш на жилото на тия комари и казваш: Мъчи ме нещо. — Продай ми това, което те мъчи. — Беден съм. — Продай ми беднотията си. — Главата ми побеля от мъка. — Продай мъката си на мене. Аз търся такава мъка. Ще ти дам 45 английски лири за твоята мъка. — Не мога да я продам, тя е вътре някъде, не излиза вън. — Значи, тя е в долния свят. Това са неканени, странстващи мисли, от които човек трябва да се освободи. Тъкмо започнеш да се молиш, и в ума ти влиза мисълта, че в долапа някъде има гърне с мляко, което може да падне. Спи-

раш молитвата и наместваш гърнето. Продължаваш молитвата, но забелязваш, че долапът е отворен, и трябва да го затвориш. Пак се молиш, но си спомняш, че някой ти дължи хиляда лева, на които днес е падежът. Ще ти дойде на ума някаква любовна мисъл и пак спираш молитвата си. Ти си недоволен от себе си, и най-после казваш: Ще отложи молитвата си. Утре, като стана от сън, ще се помоля по-добре. Ставаш сутринта, но не си разположен за молитва. Така минават дните, седмиците и месеците, докато видиш, че не си изминал никакъв път. Времето изтекло, а никаква работа не виждаш пред себе си. Някога религиозният човек прилича на вързан кон. Цял ден се върти около кола и нищо не може да направи. Не знаей, как се освобождавате от света на странстващите мисли. Според мене, мрежи ви трябва. Щом се мръкне, влезте в леглото си и турете мрежите, да не ви хапят комари. Не е лесно да се бориш с маларичните комари. Спасението от комарите е в пресушаването на блатистите места.

Велико изкуство е да водиш духовен живот. Той има две страни: външна и вътрешна. И музиката има две страни: външна и вътрешна. Външната страна се отнася до инструмента и свиренето с него. Вътрешната страна има отношение до смисъла на музиката. Ако свириш на цигулка, трябва да знаеш мястото на всеки тон на грифа. После трябва да управляваш добре лъка. Щом научиш това, ще свириш цели, половини, чвъртини ноти, акорди. Важно е

да проникнеш във вътрешната страна на музиката, да разбереш законите на всеки тон. Например, тонът „си“ е мощен. Той представя най-високото стъпало, до което човек може да стигне в известна област. Той е врата за преминаване от една гама на живота в друга. За да се изяви силата на този тон, трябва да го вземете чисто: Като изучавате смисъла на тоновете и тяхното съчетание, дохождате до различните добродетели, като музикални пиеси, написани от видни музиканти през вечността. Да бъдеш добър, това значи, да произведеш правилно една музикална пиеса, написана от някой виден музикант с участието на видни философи и художници. Реално нещо е доброто. То е една от великите картини на живота, наречена в Писанието „дървото на живота.“ Говори се в Писанието и за дървото за познаване на доброто и злото. Доброто има отношение към сърцето.

Според учените, сърцето е орган на кръвообръщението. Като се свива и разпуска, то движи кръвта по цялото тело. Всъщност, движението на кръвта не се дължи на свиването и разпусчането на сърцето, но на особен род козмично течение, наречено електричество. То е причина за свиването и разпусчането на сърцето. Когато това течение спре, човек моментално умира. Сърцето спира движението си. — Коя е причината за прекъсване козмичното течение, което движи сърцето? — Прекъсване връзката на човека със закона на доброто. Щом престане

да служи на доброто, човек умира — сърцето спира своята дейтелност. Достатъчно е да възстановиш връзката си с доброто, за да започне сърцето ти отново да работи.

И тъй, доброто е връзка между Бога и човешката душа. Същевременно доброто има отношение и към злото. Не можеш да проявиш доброто, без да засегнеш и злото в себе си. Обаче, ти трябва да разбираш Божиите закони, за да не попаднеш под силите на злото. Външно, злото има величествен вид, особено отдалеч. Гледано на разстояние, то представя красива планинска местност. Приближиш ли се до него, виждаш една оголена, камениста, усойна местност, която с нищо не привлича погледа на човека. Който се е опитвал да влезе във вътрешността на тая местност, здрав не е излязъл. Някои наричат злото „дявол“. Какво, всъщност, е дяволът, и те не знаят. Смущават се от злото, без да знаят, че причина за това са те сами. Злото не може да има отношение към тебе, ако то не те обича, и ако ти не го обичаш. Никой момък не задирия момата, ако тя не го предизвиква. Днес тя хвърли око на едного, утре на другото, докато запали сърцето на някой момък, и той тръгне подир нея. Няма човек в света, на когото сърцето да не е горяло. И да се пазиш и да не се пазиш, все ще се запали сърцето ти. Има нечисти места в живота, през които човек неизбежно минава — няма друг път. Ще кажете, че можете да избегнете нечистите места с аероплан. И във въздуха има опасни ме-

ста. Колко авиатори са платили с живота си! Опасни места има и в мисълта, и в чувствата на човека. Който не знае законите на мисълта и на чувствата, лесно може да плати с живота си. Попадне ли в тия опасни места, мъчно може да излезе невредим. Който има любов в себе си, лесно се справя с опасностите и изпитанията в живота си.

Много ви е говорено за любовта, много говорите и вие за любовта, но какво знаете за нея? Ще кажете, че сте чели романи от различни автори, които третират въпроса за любовта. Това е още предисловие на любовта. Нито един автор не е писал за любовта, като същина, като сила. Досега аз не съм чел нито една глава за любовта. За предисловието на любовта е писано много, но за любовта нищо не е писано. Достатъчно е да прочетеш само една глава от книеата на любовта, за да се осмисли живота ти и да се освободиш от всички противоречия. Голяма е светлината на любовта. Да носиш любовта в себе си, това значи, да бъдеш господар на положението. Мъчнотиите ще отстъпват пред тебе, както слугите пред господаря си. Ако нямаш любов, казваш: Изкуси ме дяволът. — Отде влезе той? Кой го пусна да влезе в тебе: ти, или твоите слуги? — Сърцето ми е пуснало дявола. — Това е възможно. Щом допуснеш любовни работи в сърцето си, то всичко може да направи. То всякога обърква работите. Сърцето даже не подозира, че е станало причина за някакво не-

доразумение. То пита: Какво лошо има в това, че съм откъснал една ябълка от дървото?

Един беден човек отишъл при един евангелист да иска някаква помощ, понеже много изпаднал. Евангелистът му дал известна сума да се подкрепи. След това бедният човек отишъл в една голяма дрехарница, дето се препоръчал за евангелски проповедник и пожелал да му дадат един хубав костюм. Облякъл костюма още в дрехарницата, а своите дрехи оставил там, под предлог, че слугата му ще дойде да ги вземе и да плати. Така той си купил нови обувки, нова шапка, без да даде стотинка за тях. Когато дрехарят, общарят и шапкарят отишли в дома му да искат парите си, той им отговорил: Не ме изнудвайте, аз ви платих. Те разбрали, че не могат да се справят с него и се отказали да го търсят повече. Такива грешки прави и човешкото сърце, без да подозира, че носи отговорност.

Един апаш отишъл в един от големите хотели в Русе, дето прекарал два месеца. При влизането си в хотела, той носел два големи, тежки куфари, които го представили за голям богаташ. Ял, пил в хотела, но нищо не плащал. Един ден той напуснал хотела и не се върнал повече. Хотелиерът влязъл в стаята и, като видял куфарите, казал: Все-таки оставил нещо — два пълни куфара. Като ги отворил, останал изненадан — те били пълни с камъни.

Като работя между хората, и аз се натъквам на особени случаи. Дойде при мене ня-

кой, иска веднага да го приема. Казвам му, че съм зает, друг път да дойде. — Отдалеч ида, втори път не ми е възможно да дойда. Приеметс ме само за две минути, имам голяма мъчнотия. — Щом е за две минути, ще отделя толкова време. Той влезе в стаята ми и не мисли за двете минути. Седи половин час, един час, два часа. Аз го слушам и си казвам: Не издържа на думата си. Той иска да се жени, показва ми портрета на своята възлюбена. Виждам, че и двамата са добри, но не са един за друг.

Един ден дойде една мома, иска да се жени. Казвам ѝ, че тоя, когото избрала, не е узрял още. — Нищо, ще го чакам да узрее. Важно е, ще живеем ли добре. — Ще живеете. — Докога? — Докато се роди детето. — После? — После ще имате големи мъчнотии, които ще развалят живота ви. Като се роди второто дете, мъчнотиите ви ще бъдат още по-големи. То ще бъде момиче, като скъпоценен камък; ще се явят много разбойници да го крадат. — Ти ми говориш алегория, но не те разбирам. Говори ми без алегии, ясно. — Добре, ще ти говоря направо. Ти си млада, не познаваш себе си. Твоят възлюбен е много добър, но ти ще го развалиш. — Как ще го разваля? Аз го обичам. — Обичаш го, но ще го заставиш да служи на друг господ. Така ще объркаш и своя, и неговия път.

Питате: Лошо нещо ли е любовта между хората? — Любовта е най-красивото нещо в

живота. Всички хора се влюбват — и светски, и религиозни. Без любов не можеш да влезеш в духовния и в Божествения свят. Любовта ще те въведе в тия светове. Тя ще те въведе и в света на знанието. Тя е сладък сок, с който се справят само мъдреците и светиите. Попадне ли в устата на обикновения човек, тя първо е сладка, а после го опива. Тоя сок ферментира и дeйствува опивателно. Мъдрецът трансформира силите на любовта и работи с нея безопасно. Обикновеният човек, обаче, не може да се справя със силите на любовта.

Една майка казала на сина си, ученик: Синко, както вървиш, никога няма да въртиш къща. — Защо, мамо? Нали уча? Един ден той се събрал с другари да се повеселят. Купили вино и започнали да пият. Пили за здравето на тоя - на оня, докато се напили. Той се върнал у дома си пиян, едва се държал на краката си. — Мамо, виждаш ли, че цялата къща се върти? Целият свят се върти, с него заедно и аз се въртя.

И религиозните не могат да се справят с живота. Те се запитват, защо Бог допусна злото в света; защо съществува смъртта да коси хората; как ще бъдат приети на оня свят? — Това са ненужни въпроси. Това е тежка раница, от която постепенно трябва да се освобождавате. Казваш: Ще хвърля раницата от гърба си! Искам да бъда свободен. — Опитвал ли си да се освободиш от една непотребна мисъл? Знаеш ли, как става освобождаването?

Христос казва: „Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли?“ Чашата представя страданието. Ако Христос прие страданието и го понесе с радост, колко повече обикновеният човек трябва да го приеме. Петър мислеше, че с нож може да се бори със страданието. Той извади ножа си и отрязва ухото на слугата. Христос взе ухото и го залепи. С това Той показва на Петра, че има друг начин за справяне със страданието. Явява се въпросът: Защо Петър отрязва дясното ухо на слугата, а не лявото? Защо му отрязва ухото, а не ръката? Това са философски въпроси, върху които трябва да се разсъждава. Обаче, Христос каза на Петра: „Скрий ножа в ножницата, защото, който вади нож, от нож умира.“

Сега, ние не се интересуваме от това, което е станало във времето на Христа. За нас е важно това, което днес става. Казвате, че Христос дойде да спаси света, но същевременно Го отричат, нямате нужда Той да ви спасява. Като се намерите в трудно положение, започвате да търсите Христа. Млада, красива мома обича един момък, който иска да се ожени за нея. Той я нарича ангел, божество, и тя вярва на думите му. И за нея той е всичко в живота. Тя гледа на него като на свой спасител. Като се оженият, отваря се нов лист. Тя престава да бъде ангел, и той я нарича говедо, простак, животно. Тя става обикновена слугиня. Той не държи сметка за нейното положение. Като чува думи, които тровят, тя трябва да се чисти от тях с дни и

седмици. Не е лесно да се очистиш от отровата на лошите думи, отрицателните мисли и състояния. Като идат при мене хора, всеки оставя по малко от своите лоши състояния. За да помогна на някого, аз се свързвам с него и поемам част от отровата, която го мъчи. След това трябва да се чистя, да се освободя от отровата, която съм поел.

Като говоря за женитбата, аз я сравнявам със сраженията на бойното поле. Войникът влиза в сражение насила. Ако остане на него, той сам да пожелае да се сражава, едва ли ще направи това. В повечето случаи майките и бащите женят синовете и дъщерите си. Войникът влиза в сражение два-три пъти и излиза с пробит шинел оттам. И младоженците влизат в сражение, а окръжаващите гледат, кой от двамата ще победи. Те постоянно се сражават. Някъде жената побеждава. В едно Варненско село мъжът обичал да пие с другарите си. Жената била здрава, юначна българка. Като знаела, че мъжът ѝ пие по кръчмите, тя прашала детето си да го вика, да се върне вкъщи. Той казвал на детето: Кажй на майка си да си гледа работата! Аз съм свободен да пия, колкото си искам. Една вечер той пак върнал детето с думите, че никой няма право да се меси в работата му. Като чула това, жена му се ядосала, сграбчила една цепеница, влязла в кръчмата и ударила мъжа си по ръката. Той веднага сгнал от стола и тръгнал с жена си, но със ступена ръка. За да се лекува, той оти-

шъл в друго село; срам го било от съселяните, да не разберат, че жена му го била. Като го питали, как си ступил ръката, той отговарял: Паднах от коня си.

Много хора се влюбват, женят се, сражават се, без да са виновни за това. Виновен ли е войникът, че се сражава? Други го прашат, и той е длъжен да се сражава. Ако го питат, желае ли да се сражава, той ще каже, че желанието му е да бъде свободен. Човек трябва да не се опива. Виното е направено от гроздов сок. Като ферментира, гроздената захар се разлага на спирт и въгледвуокис. Спиртът опива, всичката вина е в него. Като извадите спирта от виното, получавате сладко, безалкохолно вино, което не опива.

Казвам: Има мисли и чувства, които са толкова опасни, колкото спиртът и вредните киселини. Вие трябва да знаете свойствата на тия вещества, да разбирате реакциите, които те произвеждат върху организма, за да се предпазвате от тях. Един млад, даровит свещеник разправяше една своя опитност. В черквата, дето служил той, имало един дякон, който му помагал в службата. Един ден дяконът направил една малка грешка, за която свещеникът не могъл да му прости. Той му ударил една плесница, да го научи да не греши. Дяконът бил крайно честолобив и тайно носел обидата в себе си. След няколко години дяконът станал владика. Сега свещеникът попаднал под неговото ведомство и често си казал: Ударих една плес-

ница, но сега ще плащам за нея. Едва след 25 — 30 години владиката простил на свещеника за обидата, която преди години му нанесал.

Казано е в Писанието: „За всяка дума, за всяка крива постъпка ще отговаряш.“ Казваш, че си търпелив, а като ти дойде едно изпитание, питаш: Защо Бог допусна това изпитание? Защо ми даде тая лоша жена? — Ти не подозираш, че по тоя начин роптаеш против Господа. — Защо Бог ми даде това лошо дете? — Ти обиждаш Господа. Знай, че Бог не бива поругаем. И Йов задаваше такива въпроси, но мина през големи изпитания. Той изпи горчивата чаша на страданието до дъно и, като научи урока си, каза: Господи, прости ме. Разбрах, че съм правил неща, които не трябваше да правя.

И тъй, докато влезе в духовния свят, човек ще мине през големи мъчности. Труден е пътят на любовта. Сам никой не може да влезе в тоя път. Трябва да се намери някой да ви води. Привидно Христос остана сам на кръста, но не беше сам. Има Един, Който придружава човека и в най-трудните моменти на живота му. Той сочи пътя на всичките хора към Царството Божие, към Царството на любовта. Това, дето хората се влюбват, се дължи на факта, че търсят някого да ги ръководи. Жената търси мъж да я води в пътя на любовта; мъжът търси жена да го води в същия път. Децата търсят учители да ги водят и поучават. Всеки търси някой да му покаже пътя към Царството Божие.

На какво се дължат страданията на хората? — На неразбирането им. Като не разбират много неща, те ги обезценяват. И петелът обезценява диаманта, който изровил на бунището. Много естествено, той не разбира цената му. Ако можеше да оцени диаманта, петелът щеше да се осигури за цял живот. Не само себе си, но още много петли щеше да осигури.

Оценявайте любовта! Ако я цените, тя ще ви възкреси; ако я обезцените, ще ви умъртви. Ако я цените, тя ще ви направи учени; ако я обезцените, ще ви направи невежи. Ако я цените, ще бъдете силен човек; ако я обезцените, ще станете слаб. И тогава, каквото и да ви се случи, за всичко трябва да благодарите. Не отпращайте нито една лоша дума, нито едно роптание против Бога. Казвайте: Всичко, каквото Бог е направил и прави, е добро. Вълните на лошите мисли могат да бушуват, колкото искат, но ти няма да ги допуснеш да влезат вътре. Влезат ли вътре, те ще те разрушат като живеницата.

Една е вратата на любовта. Който влиза през тая врата, той е добрият пастир; който минава през оградата, той е крадец и разбойник. Той остава вън от любовта. Всяка мисъл и всяко желание, които минават през оградата на кошарата, са крадци и разбойници, нищо не допринасят.

„Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли?“ Тая горчива чаша е на любовта. Докато не я изпие, човек не може да разбере сми-

съла на живота, който носи радости и страдания. Който не може да разбере смисъла на страданието, никога не може да разбере смисъла на радостта. Казваше ми една сестра, че иска вече да живее за Господа. — Това е най-лесната работа. Казвам ѝ: Досега ти не си могла да живееш за Господа, защото от сутрин до вечер мислиш само за себе си. Ти си Господ сама за себе си. Значи, твоят Господ е на земята. Ти обичаш себе си и света. Начинът, по който обичаш света, няма да те въведе в Царството Божие. — Какво да правя? — На своето място ще туриш Господа. На мястото на света ще туриш ближния си; себе си ще туриш на трето място, а света ще туриш на последно място. Ти вървиш по обратен път: себе си туряш на първо място, ближния си на второ място, а Бога — на последно място. Сега не ви остава нищо друго, освен да смените реда на нещата: На първо място в своята душа да поставите Бога, на второ място — своя ближнен, на трето място — себе си, а на четвърто — света.

Христос казва: „Отец ми е по-голям от мене. Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Оня, Който ме е проводил.“ Христос постави Бога на първо място в себе си, ближния си на второ място. Той казваше, че Син Человечески няма де да подслони глава, но знаеше, какво трябва да прави. Когато Петър Го предупредяваше да бъде по-предпазлив, да не излага живота си, Христос му отговори:

„Това е дяволска мисъл. Не дойдох да живея за себе си. Махни се оттук! Чашата, която ми даде Отец, трябва да изпия.“

Казвам: Не туряй себе си на първо място в живота. Това е нещастие. Не туряй и света на първо място. — Това е друго нещастие. Тури Бога на първо място в душата си! Тури ближния си на второ място! Кой е твоят ближен? В притчата за Самарянина Христос показва, кой е твоят ближен. Тури себе си на трето място, а света — на четвърто място. Постъпиш ли така, ти си в правия път, който води в Царството Божие.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

•

24. Утринно Слово от Учителя, държано
на 16 май, 1937 г. София. — Изгрев.

НОВОТО

Размишление.

Ще прочета 18 гл. от Евангелието на Йоана, от 20 ст. нататък.

Казано е в Евангелието, че Христос дойде да свидетелствува за истината. Когато грешникът страда, има причина за това. Казано е, че който греши, трябва да страда. Какво ще кажете, когато праведният страда? Според индусите, съществува закон за кармата, който гласи: „Каквото сееш, това ще жънеш.“ Когато детето боледува, и майката страда. Когато правиш благодеяние на някого, без да искаш, ти се свързваш с него и носиш част от тежестта му. Ако правиш благодеяние на някого, ще спазваш известни условия. Можеш ли да закачиш една торба със злато на давящия се? Ще кажеш, че му правиш благодеяние. Това благодеяние ще го отнесе на дъното на морето. Помогни му да се спаси, да излезе на брега и тогава му дай торбата със златото. Изкуство е да знаеш, кога и как да помагаш на хората.

Днес и религиозните, и светските хора имат желание да избегнат страданията. Всеки се стреми да живее добре, за да не страда. Повечето религиозни и духовни хора живеят

добре с единствената цел, да се уреди някак живота им. Христос показва на хората пътя към добър живот. Той поучаваше хората, лекуваше ги, без да иска нещо от тях. В края на краищата, Той получи за това такава заплата, каквато не очакваше. Еврейският народ беше предупреден чрез своите пророци, че ще дойде техният Месия, да бъдат готови да Го посрещнат. Въпреки това, те Му дадоха друг прием. Мнозина се чудят, как е възможно да очакваш някого и да го приемеш като неприятел! Някои религиозни хора и днес дават такъв прием на Христа, какъвто Му дадоха евреите. Това беше изпит за тях. Това е изпит и за сегашните християни. Едни издържаха изпита си добре, други не можаха да го издържат. Петър даже се отрече от Христа. Запитаха го: „Да не си и ти от Неговите ученици?“ — Не съм.

Едно трябва да научите: Някога добрите и праведни хора трябва да страдат за грешниците. Как ще разберете това? Казвате: Грешният трябва да страда за греховете си, но защо трябва да страда праведният? Верно е, че грешният трябва да страда за греховете си, но праведният трябва да страда, за да се спаси. Праведният, добрият човек е хляб, който грешният яде, за да оздравее и да живее. Грешният трябва да яде пресен хляб, а не мухлясал. Яде ли мухлясал хляб, той ще умре.

И тъй, като дойде страданието, не бягайте от него, но си кажете: Ако съм грешен, страдам за греховете си; ако съм праведен, страдам

за спасението си. Не се страхувайте от страданията, но разумно се справяйте с тях. Не се страхувайте и от смъртта. Защо се страхува човек от смъртта? — Защото не я разбира. Всяко нещо, което не разбираме, ни причинява страх. Всяка душа, която иде на земята да се въплъти, също изпитва страх. Тя представя въоръжен войник, който слиза на земята да се бие за отечеството си. От желание да му помогне, тя се хвърля в първата бойна линия. Като пострада, тя съжалява, че е влязла в първата бойна линия и казва: Трябваше да бъда внимателна, да се предпазя от страданието.

Сега, не е въпрос за страданията и радостите. Важно е, как може да ги използва човек, за да се повдигне. Ако човек е сам, без никакви задължения в света, и желае да се подвизава, щеше ли да има страдания? Щом се е родил и живее на земята, страданието непременно ще дойде. И обратно: Като умре, човек се освобождава от страданието. Който се ражда, осъден е на страдания; който умира, той се освобождава от страданията. Следователно, човек страда, защото се е родил; той умира, за да се освободи от страданията.

Защо сме дошли на земята? — Това е първата задача, която трябва да решите. Вие не сте дошли на земята да живеете охолно; не сте дошли на земята да вършите търговия; не сте дошли на земята да ставате учени хора, философи, певци или музиканти. Вие сте пратени на земята като слуги, да изпълнявате во-

лята на Бога. Това е най-лесната задача, която трябва да решите и след това да се върнете назад. Ако е въпрос за музика, на небето вашата музика ще бъде кряскане; ако е за философия, на небето вашата философия е, както някои я наричат, „дървена философия“; ако е за поезия, на небето вашата поезия е детска играчка.

Единственото нещо, с което можете да се похвалите на оня свят, това са вашите страдания. Като говорите за вашите страдания, жителите на оня свят ще кажат: Ето нещо ново, което ние не познаваме. Трябва да слезем на земята, да опитаме това, за което хората обикновено говорят. И на вас казвам: Единственото нещо, което можете да научите на земята, това са страданията. За тях сте дошли тук. Някога сте били на небето, говорили са ви за страданията и, като сте слушали за тях, казвали сте: Да слезем на земята да опитаме това ново нещо, да видим, какво представят страданията.

Сега, като познаваш отчасти страданията, казваш: Не искам повече да дохождам на земята! — От тебе зависи. Страданието не се налага насила. То е свободен избор. Привилегия е за човека да страда. Напредналите души слизат доброволно на земята да опитат страданията. И за тях страданието е привилегия. Днес аз говоря за вътрешния смисъл на страданието. Има нещо дълбоко скрито в страданието, което по никой начин не може да се

обясни. Никаква философия не може да обясни, какво нещо е страданието и какво се крие в него. Всеки сам трябва да го опита. И Христос дойде на земята да опита страданието, че, като се върне на небето, да разказва за него, като за нещо ново, непознато на небесните жители. В Христовите страдания се крие спасението на човечеството. Който живее на земята и бяга от страданията, той не може да се спаси. Каква ценност ще занесеш в другия свят? С какво ще се похвалиш там? Ако носиш човешката музика, философия, поезия, те нищо не представят в оня свят. Ако носиш една торба със страдания, веднага ще те приемат. Вратата на Царството Божие ще се отвори пред тебе и ще ти кажат: Добре дошъл! Тръгнеш ли за оня свят с торби, пълни със знание, философия, музика, пеене, поезия, веднага ще те спрат и ще ти кажат: Назад! Ние имаме от тия неща повече, отколкото трябва. Нека остане това на земята. Друг е въпросът, ако носиш торба със страдания. Апостол Павел казва: „Ще се похваля със страданията си.“

Това, което сега ви говорих, е достатъчно. Малко, но сладко.

Христос казва: „Блажени страдащите, защото е тяхно Царството Божие.“

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

25. Утринно Слово от Учителя, държано
на 23 май, 1937 г. София. — Изгрев.

Упование на Божественото

Ще прочета 19 гл. от Евангелието на Йоана, от 1 — 20 стих.

Размишление.

Христос казва: „Едно ти недостига.“ Истина, има нещо, което недостига на човека, но, въпреки това, всеки ден или се прилага по нещо към него, или се отнима. Как ще отговорите, ако ви запитат, какво нещо е светлината и какво — тъмнината? Как ще ги представите в геометрична форма, на научен език? Ще кажете, че светлината се предава чрез трептения. И водата се пренася чрез тръби, но нито трептенията са светлина, нито тръбите — вода. Те са само проводници. Това не значи, че водата се предава само чрез тръби — и без тръби може да се предава. Първоначално са знаели, че електричеството се предава чрез жици. Днес се знае, че електричеството се предава и без жици.

Често се говори за любовта, мъдростта и истината. Някои мислят, че знаят много по тия въпроси. Не е важно, какво знаете; важно е, кой от вас е приложил тия добродетели. При това, те трябва да се приложат вътрешно, а не външно.

Две млади сестри стоят при мене и се разговаряме. Казвам им: Знаете ли, за какво е определена съботата? Тя е ден на Бога. В събота човек не трябва да мисли за себе си: нито за болките си, ако е болен; нито за дрехи и обувки. В събота човек ще мисли само за красиви и велики неща, които не се отнасят до него. Казвам на сестрите: Знаете ли, че всички нещастия произлизат все от добри желания? Те ме гледат очудено, как е възможно, от доброто да излиза лошото. Представете си следния случай: Един беден човек работи по цели дни и едва изкарва по 40—50 лв. дневно. Ражда му се момиченце. То расте, развива се добре, стане на 15—16 години. Един ден младото момиче се вижда в огледало и изпитва приятно чувство — радва се на своята красота. Среща я млад момък, който се заглежда в нея. Сърцето ѝ трепва за момъка, и тя мечтае за хубави дрехи и обувки. Щом се върне бащата от работа, тя започва да го моли, иска от него пари, да се облече хубаво. Бащата се вижда в чудо, как да задоволи желанията ѝ — няма пари. Тя се сърди, недоволна е от него, иска да се облече, да се хареса на момъка, когото видяла на улицата. Не е лошо, че обикнала момъка, но защо мъчи баща си? Длъжен ли е той да ѝ купува хубави дрехи, обувки и шапка? За да задоволи желанията си, трябваше да има тя богат баща, който да задоволи нуждите ѝ. Нейният баща е беден. Какво трябва да прави тогава? Ако момата мисли, че с хубавите си дре-

хи може да спечели сърцето на момъка, тя е на крив път. Мислите ли, че тоя момък ще остане завинаги на нейна страна? Ако с дрехите може да спечелите едно сърце, много момичета са по-хубаво облечени от вас. Тогава? — Сърцето на момъка ще мине от момата с по-лошите дрехи към оная с по-хубавите. Младата мома, въпреки очакването си, ще бъде нещастна. Според мене, като се влюби, човек първо отива на баня, съблича дрехите си и се окъпва добре. Облечен ли влиза човек в банята? — Съблича дрехите си и гол влиза. Като се окъпе, излиза от банята и облича чисти, хубави дрехи. В това отношение, всички, които отиват на баня, са влюбени.

И тъй, когато хората се обличат хубаво и мислят само за дрехи, това показва, че са влюбени. Според мене, когато момата се влюби, трябва да се облича скромно. Това показва, че тя е работлива. Ако момъкът минава често край дома ѝ, трябва да види, че тя работи ту в градината, ту въщи. Момците харесват работливите моми. Мома, която мисли само за дрехи и нови премени, не е работлива. Тя не се харесва на момците. Такава мома носи нещастие и за себе си, и за своя възлюбен. Това е мое предсказание. Видиш ли, че слаб човек ездил лош кон, ще знаеш, че той скоро ще се намери на земята. Слаба греда мост не става. Не е лесно да предскажеш бъдещето на човека. Много време трябва да го изучаващ, за да предвидиш неговото бъдеще. Казва се, че Бог изпитва чо-

века. — Защо го изпитва? — За да се познае сам, и Бог да го познае. И доднес още Бог изучава хората. — Не ги ли познава? — По-неже човек е изложен на промени, нужно е постоянно да се изучава.

Казваш: Аз искам да бъда задоволен. — Знаеш ли, че нещастията в живота се дължат на задоволяването? Отиваш в кръчмата и казваш: Дай четвърт кило вино! Пиеш, но не си доволен. — Дай още четвърт! Пиеш чаша след чаша, докато се задоволиш. Щом се задоволиш, ставаш нещастен. Друг пуши цигара след цигара, докато изпразни кесията си. Желанието му да пуши е задоволено, но нещастieto го следва. Някога легне в сламата с цигара в уста и заспи. Не се минава много време, сламата се запали, и отиде целият хамбар — и житото, и сламата изгарят. Доволството е вътрешен процес. Остане ли да се задоволяваш по външен начин, нещастieto тръгва след тебе.

Какво е нужно на човека? — Знание. Влизаш в един голям град. Виждаш, че той е сив, потънал в дим. От кумините постоянно излиза пушек, който прави атмосферата мрачна, тъмна. — Какво е нужно на този град? — Вятър. Той ще отнесе дима и ще пречисти въздуха. И в човека става вътрешно горение — някога пълно, а някога непълно. При това горение се образуват сажди, дим, които помрачават атмосферата на човека. Недоволството, неразположението внасят дим в човека, поради което лицето му потъмнява. — Как ще си помогне? — Само

знанието може да го спаси. То е вятър, течение, което отнася дима далеч в пространството. Без знание човек всеки ден ще се натъква на мъчнотии.

Например, една сестра решила да приеме пост. За да издържи поста, тя се нахранила добре. Прекарала пет-шест деня в пост, но започнала да усеща виене на свят, особено главоболие. Аз разбрах причината за главоболието и я питам: Преди да запостиш, яде ли? — Нахраних се много добре. Иначе, как ще издържа няколко деня пост? — Там е грешката ти. Преди да започнеш поста, ти трябваше да вземеш очистително, да освободиш стомаха си от всякаква храна. — Не знаех това. — Ето какво причинява незнанието. Добро е желанието на човека да пости, но знание е нужно за това. Казах на сестрата да изпие една-две чаши гореща вода. Тя направи това, и стомахът ѝ се регулира. Има смисъл да пости човек, но ако може да пречисти мислите и чувствата си. Не постигне ли това, постът няма смисъл. Целта на поста е да се филтрират мислите и чувствата на човека. От друга страна, постът е нужен за почивка на организма — външна и вътрешна. Да постиш, това значи, да се вгълбиш в себе си, да се отстраниш от всякакви смущения, нищо да не те безпокои. Постът се препоръчва и като средство за лекуване. Във време на пост горенето в организма е по-силно, благодарение на което става изгаряне на всички

вещества, които са причина за различни болести, неразположения и недоволства.

Следователно, поддържайте чистота на организма си, за да не се развиват във вас ония микроби, които причиняват болестите. Пазете се от лоши мисли, чувства и желания, които понижават духа на човека и го водят към нисш живот. Той е причината за големите злини в живота. Казвате: Толкова години служим на Бога! Отде ще дойде злото? — Важно е, как служите. Да служиш на Бога, както трябва, това се отнася до напредналите същества. От вас се иска учене. Преди да служи на Бога, обикновеният човек трябва да учи, да придобива знание, без да се стреми да стане учен. В процеса на ученето той ще се натъква на различни промени: ще придобива светлина, но ще изпада и в тъмнина. Вие знаете теорията за квантите. Според нея, процесите не текат непрерывно като водата, но в тях се забелязва един ритъм. Ако днес си здрав, на другия ден ще настъпи една малка промяна в здравето ти. Ако днес си буден, утре ще настъпи едно малко разсейване. Ако днес си силен, утре ще отслабнеш.

Процесите в природата текат вълнообразно, с едно малко повдигане и понижаване. Доброто, например, е една кванта, злото — друга кванта. Всякога не можеш да бъдеш добър. Всякога не можеш да правиш добро. За това се искат известни условия. Например, можеш ли на всяко време да посадиш една семка? За

да посадиш семката, първо земята трябва да е разработена, да има влага и слънце. Можеш ли всякога да учиш? За да учиш, трябва да имаш любов към знанието и желание да учиш. За да бъдеш силен, трябва да имаш здрав гръбнак. Някой се мисли за силен, но като започне една тежка работа, скоро се изчерпва.

Един млад брат се оплакваше от слабост; казваше, че изпитвал особено чувство, като че го напушат силите и ще се пръсне. Искане да му помогна. И аз имам желание да му помогна, но виждам, че той не вярва в мене, т. е. в методите, които му препоръчвам. — Защо? — Той няма връзка, няма никакъв контакт с мене. За да повярва в моите методи, нужно е знание. Той ме гледа критично и ме пита мислено, отде ида, кой съм. — Аз съм посланик. Трябва да му покажа акредитивните си писма, за да ми повярва. Според мене, не е голямо изкуство да познаеш, кой отде иде. Отивам в едно богато семейство. Излиза мъжът и любезно ми казва: Извинете, жена ми и децата ми са на курорт, не мога да ви приема. Тоя човек не говори истината. Аз познавам вече, от кой свят иде той. Отивам в едно бедно семейство: излизат и мъжът, и жената, канят ме да влеза. Те ме приемат добре, с разположение и любов. Аз зная вече, отде идат тия хора. Те са дошли от Божествения свят.

Какъв извод трябва да направя от казаното досега? Всички трябва да работите за прилагане на нещата. Липсва ви нещо в метода на

прилагането. Методът ви е крив. Прилагането на любовта, на знанието, на свободата изисква прав метод. Иначе, ще ги прилагате, но ще получавате обратни резултати. Казваш: Искам да обичам всички хора, но някои ме дразнят, не мога да ги търпя. — Това не показва, че тия хора са лоши. Някога се дразниш от лоши хора, но някога и от добри. Дойде при тебе един добър човек, поглежда те със своя чист, спокоен поглед, а ти се дразниш. — Защо? — Страхуваш се да не проникне в тебе, да открие нещо, което не искаш другите да знаят. Изкуство е да търпиш всички хора. Ако аз бях като вас, колко хора щях да изпъдя! И на мене всички хора не са еднакво приятни. Казвате: „Бог е Любов.“ — Любов е Той, но има хора, които не заслужават Неговата любов, в смисъл, че не са готови още за нея. Те страдат, пъшкат, но Бог е далеч от тях, не ги чува. Как трябва да постъпва майката със своето непослушно, своенравно дете? Тя го измие, облече, нахрани, но то продължава да плаче, недоволено е, иска нещо друго. То плаче и денем, и нощем. Майката го оставя и си гледа работата, не му обръща внимание.

Питам: Как трябва да се постъпва с вас, ако, след като всичките ви нужди са задоволени, вие продължавате да пъшкате и да охкате. Вие ще пъшкате, но вашата майка ще си работи — никакво внимание няма да ви обръща. — Ние обичаме майка си. — Тя не се нуждае от вашата любов. Следователно, и Бог не се

нуждае от любовта на грешни хора, които само се оплакват. Какво ще ви допринесе тая любов? Нито вие ще придобиете нещо от тях, нито те ще придобият нещо от вас.

Аз се чудя на младите моми и момци. Те се срещат, обикват се, и момата очаква момъка да я направи щастлива, а той очаква на момата. Това никога няма да бъде. Щастието иде изключително от Бога. Човек може да бъде щастлив, когато държи в ума си мисълта за Господа, Който е създал всичко. Да мисли, че щастието му може да дойде от друг човек, подобен на него, това е невъзможно. Закон е: Не уповавай на човешкото в себе си, нито на човешкото в своя ближен. Не уповавай на животинското в себе си, нито на животинското в своя ближен. Уповавай само на Божественото в себе си, както и на Божественото в своя ближен. Като не разбират силата на Божественото, хората постъпват като Пилата. Те измиват ръцете си, за да се освободят от всякаква отговорност. Пилат каза за Христа: „Не намирам никаква вина в този човек.“ Когато евреите се възбунтуваха и казаха, че искат смъртта на Христа, защото се нарича цар, Пилат отстъпи. Той беше безхарактерен, страхлив и щеславен човек. Евреите искаха смъртта на Христа под предлог, че се нарича Син Божи. Интимната страна на тяхното желание се крие другаде: те се страхуваха от Христа, да не засегне интересите им. И донес още човек постъпва като евреите. Дойде в ума му една светла идея, и той се

колебае, да я приеме, или не; да я разпне ли по закона, който съществува? Той мисли, че ако я приеме, интересите му ще пострадат. Помни: Докато вървиш в човешкия път, ти от ден на ден ще пропадаш. Влезеш ли в Божествения път, работите ще ти се нареждат добре. Как ще познаете, дали сте в човешкия, или в Божествения път? Ако лицето ви почернява, вие сте в човешкия път; ако лицето ви се озарява от светлината на живота, вие сте в Божествения път.

Казвате: Учителят може да направи всичко. — Не уповавайте на сламки, които сами си създават. Аз не се качвам на сламки, не искам и вие да упоавате на тях. Аз ходя по греди, които никога не се чупят; искам и вие да стъпвате по такива греди. Ако вярвате в мене, вярата ви да е вътрешна, а не външна. Някой има отлично мнение за мене. — Докога? — Докато не засегна неговите възгледи и интереси. Засегна ли ги, той няма вече никакво отношение към мене. Това не е вяра, нито убеждение. Ако и моите отношения към вас са такива, това са човешки отношения. Трябва ли да мисля добре за вас, докато ми носите подаръци? Това не е отношение, това е само подвързия на книгата. Тя е ценна само тогава, когато съдържанието ѝ е ценно. Ако книгата не е ценна, то е все едно, да цитирате стихове от Евангелието, без да разбирате техния дълбок смисъл. Цитираш стиха, дето Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Пътят, това е

знанието, необятната Божия мъдрост, която трябва да изучавате. Пътят подразбира Божествения език, който води към Божественото знание. Истината има отношение към свободата. Животът произтича от любовта. Той е крайният резултат, до който трябва да достигнем. Значи, като вървим по Христовия път, със силата на Божествената светлина и истина, ние ще дойдем до живота. Само така ще се свържем с живота, защото е казано, че любовта ражда живота. Чрез живота ще познаем величието на Бога. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, има живот в себе си.“ Казвам: Само оня може да яде тоя хляб, който има живот в себе си.

Какво е нужно на човека, за да придобива знания? — Да учи и да придобива светлина. — Какво трябва да прави старият? — Да се подмладява. — Младият? — Да не остарява. — Глупавият? — Да поумняа. — Слабият? — Силен да стане.

Като четете 19 гл. от Иоана, виждате, през какви страдания е минал Христос. Някои съжаляват Христа, че е минал през толкова големи страдания. Няма защо да съжаляват. Аз си казвам: Бих съжалявал, ако не изпълнявам учението на Христа. Пилат каза на Христа: „Не знаеш ли, че власт имам да те разпна, и власт имам да те пусна?“ Исус отговори: „Не би имал никаква власт над мене, ако не бе ти дадена отгоре.“ Пилат изми ръцете си, с което искаше да се освободи от всякава отговорност. Поне-

же не намираще никаква вина в Христа, той Го остави в ръцете на евреите, те да Го разпнат. Питам: Като кого искате да постъпвате — като Пилата, да си измиете ръцете, или като евреите? Както и да е постъпил Пилат, и доднес говорят и четат за него, като за страхлив човек. И за Христа говорят, но като за човек, Който изпълни Божията воля.

Казвам! Не се страхувайте, като Пилата, да изповядвате своята идея. Мислете за Бога. Мислете и за Христа, като образец на търпение. От своето величие Той слезе на земята, облече се в рабски образ и се смири. Той знаеше, каква работа Му предстоеше на земята. Бъдете и вие като Христа, да понасяте страданията с търпение. Ще кажете, че било определено, Христос да мине през тия страдания. И за вас е същото. Щом е определено, и вие ще си носите страданията. Някой ви заплашва и казва: Имам власт. Ще отговориш: Имаш власт, но тя е дадена отгоре. Мнозина се страхуват от злото, което наричат дявол. Не се страхувайте от него. Дяволът е резултат на човешката мисъл. Той няма власт над човека. Следователно, човек греша, защото е свободен. Той иска да греша, вината е в самия него. Не съжалявай, че си сгрешил, но кажи: Господи, благодаря за свободата, която Си ми дал. Както съм свободен да греша, така съм свободен и да изправя грешката си. Това значи характер! Не се оправдавай с дявола. Уповавай на Господа! За да уповаваш на Господа и да Му угодиш, нужно

е вяра. Тя е въже, за което се хващаш и в тоя, и в оня свят. И в рая да отидеш, ще се натъкнеш на неизвестни неща, за които е нужно вяра. Тя има Божествен произход, а вярването — човешки. Без вяра нищо не се постига. Вярвайте, че сте свободни, силни и може да изправите погрешките си. Не казвайте, че хората ви изкушават. Признайте грешката си и я изправете. И учен да си, признай грешката си. Така ще научиш нещо ново.

Един мой познат — лекар, се разболя и ме повика да му помогна. — Защо не извикаш някой твой колега да те лекува? — Там е чудното. Аз лекувам хората, а сам не вярвам в лекарите. — Твоята болест не е сериозна, лесно ще ти се помогне. Само с вяра можеш да се излекуваш. Няма болест, която да не се подчинява на вярата. Като се излекуваш, не бързай да разказваш на хората, как си се излекувал. Щом мине известно време, можеш да приложиш същия метод и към другите. Ако разказваш на хората, как се лекуваш, преди да видиш резултат, болестта ти ще се върне отново.

Проверявайте нещата и после говорете за тях. Не искам да се хващате като слепци за тояга. — Има ли бъдещ живот, или няма? — Ще опитате, и сами ще се убедите в това. Някой казва: Ако има бъдещ живот и живея добре, нищо не губя; ако няма бъдещ живот, нищо не печеля. — Има бъдещ живот! Като живеем, всеки ден го проверяваме. Някои мислят, че като умрат, тогава ще разберат, има ли бъ-

дещ живот. Аз и сега зная, че има бъдещ живот. За мене това е абсолютна истина.

Един евангелски проповедник ме попита: Вярваш ли в бъдещия живот? Вярваш ли, че има друг свят? — Как да не вярвам, когато всяка вечер отивам там и сутрин се връщам? Аз се чудя, как проповядваш на хората за оня свят, щом не вярваш! Ти чакаш да умреш, да отидеш на оня свят и тогава да повярваш. Като дойдеш отново на земята, ти пак ще забравиш, че има друг свят, и ще питаш, има ли бъдещ живот, или няма. Когато обичаш хората, ти си в бъдещия живот; когато вярваш в абсолютната истина, ти си в бъдещия живот. Радостта, която изпитваш от знанието, показва, че живееш в бъдещето, т. е. живееш в оня свят. Голяма е радостта на човека, когато знае, как е създаден светът, кой го е създал и т. н. Изгубиш ли знанието и вярата в бъдещето, радостта ти изчезва. И, докато си бил в светлостая, веднага наставка тъмнина. Можеш ли да виждаш в тъмнина? Нищо не виждаш: нито тоя, нито оня свят. Щом завъртиш ключа, светлината иде, и ти виждаш вече. Светлината открива всички светове пред очите ни, а тъмнината ги закрива.

Като говоря за абсолютната вяра, някой се съблазнил и казал, че не иска да ме слуша, защото съм провалил вярата му. Аз не искам да провалям вярата ви, но не искам да минавате по мост от сламки. Ако видите, че аз ми-

навам по такъв мост, не искам и вие да правите същия опит. Аз зная законите и мога да правя и най-големите рискове. Аз съм лек, от всякъде мога да мина, но ако вие, с вашето тежко тело, се опитате да минете по тоя мост, ще паднете в пропастта. Дето минавам аз, вие не можете да минете. За да вървите по пътя, по който аз вървя, трябва да измените тежестта на вашите мисли, чувства и постъпки. Трябва да олекнете.

Аз забелязвам, че на Изгрева има много кореспонденти, които пишат в различни вестници. Добре е да бъдеш кореспондент, но на проверени факти. Ако разнасяте непроверени факти, аз ви съжалявам. При това, никой не ви плаща. Обаче, един ден ще ви държат отговорни за хартията и мастилото, което сте изразходвали. И тогава, вместо на вас да плащат, вие ще плащате. Бъди кореспондент и разнасяй истината в света. Да бъдеш кореспондент на тъмната ложа, не те съветвам. Ако съм на ваше място и някой ме сбиди, ето как ще постъпя. На оня, който ме е обидил, ще напиша едно любовно писмо със следното съдържание: Братко, благодаря ти за горчивия хап, който ми даде. Ще се опитам да го взема като лекарство и ще изправа грешката си. И той ще ти отговори с любовно писмо. Правете опити да се споразумявате и да изправете грешките си.

Сега аз говоря върху критикуването и одумването, защото Бог е създал света за уче-

не, за придобиване на знание. Одумването изкривява посоката, по която умът трябва да върви. Защо ще се занимавате с грешките на хората. Закон е: Който се занимава с чуждите грешки, трябва да ги изправя. Ако някой дойде при мене и пожелае да му стана теляк, аз ще постъпя по всички правила на това изкуство: така ще го изтъркам, че няма да оставя място, което да не съм изчистил. Той ще излезе абсолютно чист от банята и ще ми благодари. Аз съм за абсолютната чистота. Ако чистиш човека, ще го изчистиш, както трябва. Има грешки, които могат да се търпят. Обаче, има грешки, които са спънка за човешкото развитие. Те по никой начин не се търпят. Откажете се от грешките, които спъват развитието на вашия ум, сърце и воля. Ако още се занимавате с такива грешки, преждевременно ще остарееете. След това ще заминете на оня свят и ще отидете да хленчете пред вратата на Бога. Тая врата е заключена за хора, които се занимават с чуждите грешки. Ще ви върнат назад, да изправите грешките си и да се очистите. Ще кажете, че вярвате в Христа. Само с вяра тая работа не се урежда.

Христос казва: „Аз живея в Отца, и Отец ми живее в мене.“ Питам: Христос живее ли във вас, и вие живеете ли в Христа?

Желая на всички, Христос да живее във вас, и вие да живеете в Христа. Носете истината в себе си. Само така ще се свържете с

оня свят и ще станете граждани на Царството Божие.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

*

26. Утринно Слово от Учителя, държано
на 30 май, 1937 г. София. — Изгрев.

Детето на истината

Ще прочета 19 гл. от Евангелието на Иоана, от 21 ст. нататък.

Има неща, които засягат всички хора, всички култури. Това, което стана с Христа, засегна всички хора на земята. — Какво беше то? — Разпятието на Христа. Той мина през такива страдания, които и доднес занимават умовете на хората. Когато умре обикновен човек, лекарите дават обяснения, от каква болест е умрял. Те знаят причината за болестта и смъртта на тоя човек. Щом дойдат до Христа, там никакви тълкувания не помагат. Всеки се пита, защо трябваше Христос да пострада и да бъде разпнат. Не можа ли по друг начин да стане с Него? В Писанието е казано, какво ще стане с Христа. Той трябваше да умре, за да остави богатството си на човечеството. Не става ли същото и с обикновените хора? Когато бащата умре, синът наследява къщата и парите на баща си. Когато дойде време за роене на кошера, старите пчели се роят, а младите остават в кошера. Старите и младите пчели не се разбират. Две царици на едно място не могат да живеят. Старата царица напуска кошера, а младата остава да живее в него.

Един брат разказваше, че дължал хиляда лева на една сестра, но той бил недоволен от нея, че тя постоянно го безпокоела, да ѝ върне парите. Той ѝ казал, че няма пари, не може да ѝ ги върне.—Щом дължиш на сестрата от шест години, ти трябваше да си отделяш всяка година по триста лева. В пет години щеше да събереш 1500 лв. и да се изплатиш. И на вас казвам: Ако дължите известна сума и не можете да я платите наведнъж, събирайте по малко пари, постепенно да се изплащате. Не мислете, че можете наведнъж да си платите задължението.

Казвате: Кой е тоя брат? — Не се знае името му. Все ще се намери един актьор да изиграе дадена роля. Докато е на сцената, той може да играе ролята на Иванко убиеца, но щом слезе от сцената, веднага ще се преоблече и ще бъде обикновен човек. Иванко е живял някога, извършил едно убийство, но и доднес изнасят престъплението му на сцената. Защо го представят на сцената? — За поука. Добре е някога да се изнасят лошите чърти на човека, да се поучават хората.

Помнете: Няма престъпление, което човек да е направил, малко или голямо, и да не се изнесе на сцената. Казано е в Писанието: „За всяка празна дума ще отговаряш.“ Строга е съдбата, на никого не прощава. — Защо трябва да съдят човека? — За да се изправи. Когато дойде денят Господен, всеки ще бъде изправен пред съдбата, да отговаря за делата си.

Някога човек греши несъзнателно, не по своя вина. Въпреки това, той не може да се освободи от последствията на своите грешки. Без да искаш, ти даваш прием на някоя опасна микроба — на холерата, на чумата, на маларичната треска и носиш последствията на твоето гостопримство. Тя започва да кани своите съседи и да ги угощава. Те се разположат удобно в къщата ти, започват да се размножават и отравят кръвта ти. Чудиш се, отде ти дойде тая болест. Нисши същества са влезли в кръвта ти и разстройват кръвообръщението. Веднага викаш лекар, плащаш му добре, за да изгони микробите от телото ти. Така става голямо сражение. Ако преди болестта си тежал стотина килограма, като боледуващ, ще олекнеш, ще тежиш наполовина. — Защо става така? — Защото си пуснал неканени гости в себе си, дал им си добър прием. Като чужденци—недоброжелатели, те злоупотребяват с твоето доверие. Като пострадаш, казваш: Втори път не пушам чужденец в себе си! Някога те нападне не само една болест, но няколко заедно.

В природата съществуват различни болести: едни болести са от физичен характер, други — от астрален характер, а трети — от умствен. Ако си неразположен психически, това се дължи на астрални същества, които влизат в твоята симпатична нервна система и причиняват известно дразнене. Тия същества обират човека, и черният му дроб страда. Следователно, когато черният дроб на човека е разстроен, чувствата му са на-

кърнени. Когато нервната система е разстроена, човек страда умствено. Изобщо, за да не страда, човек трябва да се освободи от своите нисши мисли и желания.

Защо трябваше Христос да пострада? — За да роди нещо. Той първо роди, а после напусна земята. Това, което роди, Той остави на земята. Значи, Христос остави детето си на земята. — Кое е Неговото дете? — Божието Слово. Той го остави на земята в полза на цялото човечество. Христос роди на кръста и там умря. Питам: Какво ще родите вие? Какво ще излезе от вашия ум? Физическото раждане, както жената ражда, коренно се различава от умственото. За да се освободи от плода, който носи в утробата си, жената трябва да изгуби много кръв. Ако плодът остане в утробата на жената подълго, отколкото трябва, детето е осъдено на смърт. За да излезе плодът вън от утробата, страданията на майката трябва да започнат. — Не може ли без страдания? — Не може. Щом раждаш, ще страдаш. Освен физичното раждане, има още едно, наречено самораждане. — Защо идат големите страдания? — За изправяне на грешките. Една жена помятала десет пъти, не по нейно желание. Въпреки това, при помятанията има големи страдания. Много хора помятат. Започнат една работа, донякъде вървят добре и изведнъж пометнат — развали се работата.

И тъй, докато човек не се самороди, всякога ще страда и умира. Трябва да се само-

родиш! Страданието е признак, че е дошло време за майката да роди. Ако раждането не стане на време, майката помята. Ако страдаш и нищо не родиш, страданията нямат смисъл. Те ще следват човека, докато роди. Христос роди и внесе в човечеството нещо ново. Той зачена грешното човечество в себе си и, като го роди, предаде му нещо ново. Затова се казва, че Христос понесе страданията и греховете на хората, за да ги очисти от тях. Христос доброволно пое кръста на страданието и роди детето на новото човечество. Ако не искаше да страда, щеше да пометне. За предпочитане е да страдаш и да родиш, отколкото да пометнеш.

Помни: Докато Божият Дух не се роди в тебе, ти не можеш да се повдигнеш. Не мисли, че си се самородил. Да се самородиш, това значи, да поемеш правия път на живота. Тогава ще имаш само външни страдания, но не и вътрешни. Да се самородиш, това значи, да осмислиш живота си, да придобиеш любовта и да влезеш в областта на великата хармония. При това положение, страданието има смисъл. Христос разпнаха, но Той роди Божественото дете. За това дете се говори в Откровението. Змееят гони детето на раждащата жена, но ангел Господен го взе и отнесе в Царството Божие.

Мнозина ме питат, защо светът е създаден така. Защо има толкова много страдания? — Виновен ли съм за това? — Не виждаш ли, че хората страдат? — Виждам и ги съжалявам, но и да искам, не мога да им помогна. — Защо

умират хората? — Койго се е родил, ще умре, но трябва да е готов да роди нещо, да остави нещо на човечеството. Ако страдаш и нищо не родиш, страданията ти не са на място. Трябва да дойде някой да ти помогне да родиш. Ето, Христос дойде, за да помогне на човечеството. Сегашният свят е по-добре, отколкото беше във времето на Христа. Понеже още не сте родили, светът не е напълно оправен. В края на тая епоха ще се роди новото дете, и съетът ще се справи. Ще се мъчите, ще страдате, но ще родите. Някои от вас ще заминат за другия свят, а други ще останат още на земята, да свършат работата, която им е дадена. — Кога ще възкръснем? — Когато минете през големи страдания. Христос възкръсна, защото мина през най-големия изпит и го издържа. Възкресението е процес на новораждане.

Казвате: Толкова години работим и учим, нищо ли не постигнахме? — Изпитът ще покаже, какво сте научили и изработили. Ако сте учили десет години архитектура и не можете да направите план на една къща, какво сте научили? Ако десет години сте изучавали музика и не можете да изсвирите едно музикално парче, както трябва, какво сте учили? Ако много си страдал и не можеш да родиш едно дете, нищо не си разбрал. Ще страдаш и ще родиш един път. Втори път няма защо да раждаш. Казано е в Писанието: „И създаде Бог човека по образ и подобие свое.“ Сегашните хора са направени, още не са родени. Ако човекът, когото Бог на-

прави, беше завършен, защо е казано в Писанието, че той трябва да се новороди? Създаването е външен процес, а раждането — вътрешен.

Това, което говоря днес, се отнася за ония, които са просветени, които разбират духа на нещата. Не говоря на обикновените хора, които очакват да умрат, да отидат на оня свят, и тогава да научат тайната на живота. Това е криво разбиране. Не мислете, че жената, която е помятала няколко пъти, без да роди, ще влезе в Царството Божие. Тя може да стигне до вратата на това Царство, но веднага ще я върнат назад. Ако родиш, ще влезеш в Царството Божие. Иначе, ще те върнат назад. Ти трябва да родиш. Детето ти ще носи истината в себе си. То ще върви напред, а ти след него. Вратата на Царството Божие ще бъде широко отворена за тебе, защото ти роди дете на истината. Песни и музика те очакват. Венци и хваления ще има. Ангели ще те носят на ръце, защото пред тебе върви детето на истината. — Ще се преродя ли? — Ако не родиш детето на истината, ще се раждаш и прераждаш, колкото пъти искаш. Родиш ли детето на истината, ще имаш свобода: ако искаш, можеш да се преродиш; ако не искаш, ще останеш на небето. Прераждането е условие за развитие, но не е смисъл на живота.

Желая на всички да родите детето на истината, което ще върви пред вас и ще ви въведе в Царството Божие.

Помнете: Само истината отваря царската врата на рая. Тази истина трябва да се роди от вашата душа.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

*

27. Утринно Слово от Учителя, държано
на 6 юний, 1937 г. София. — Изгрев.

Проводници на любовта

Ще прочета 20 гл. от Евангелието на Йоана, от 1—17 стих.

Някои от учениците на Христа дойдоха при гроба и, като видяха, че е празен, казаха: „Дигнали Господа от гроба, и не знаем, де са Го положили.“ Това внесло смущение между учениците. Дойде и Симон Петър и видя плащаниците сложени, и кърпата, която беше на главата Му, сложена, свита на едно място. И още двама дойдоха: оглеждат се, проверяват, но нищо не виждат, никакви ангели. Защо Мария видяла двама ангели с бели дрехи? Те я запитали: Кого търсите? Тя отговорила: „Взели телото на Господа моего, и не зная, де са Го турили.“ Като се обръща, тя вижда Исуса, но не Го познала. Тя помислила, че е градинарят, и го запитала: Господине, ако ти си Го взел, кажи ми, де си Го положил, и аз ще Го взема.“ Казва ѝ Исус: Марио! Тогава тя Го позна. Той ѝ рече: „Не се докосвай до мене, защото още не съм възлязъл при Отца си.“

В прочетената глава се говори за възкресението, но и доднес християните спорят, възкръснал ли е Христос, или не. Още много въпроси възникват между християните, но онова, което може да ги обедини, е единството в тех-

ните възгледи. И сегашните християни се смущават, както учениците на Христа. Като се смущат, те се обезсърчават, приличат на увехнали листа, на изсъхнали клоне. Защо трябва да се обезсърчават? Христос казал, че е наближило идването на Царството Божие на земята. Трябва ли тогава да се смущавате? Близко е идването на Царството Божие на земята, но не, както са мислили учениците на Христа, нито както мислят сегашните християни. Много от съвременните народи мислят, че Царството Божие ще дойде чрез силата. Така мислят англичани, французи, германци, руснаци, българи. Друго нещо се иска за идването на Царството Божие, а не сила.

Да мислиш, че силата ще въдвори Царството Божие на земята, това значи, да се облечеш с нова дреха и да считаш, че си придобил новото. Това е мислене по външен начин. Това е китката, с която момата се кичи, за да отиде на хорото. Хубаво нещо е китката, но момата трябва да бъде облечена и външно, и вътрешно. Китката и външната премяна са нужни, докато момата се ожени. След това друго нещо се иска от нея. Тя трябва да знае да готви, да чисти къщата, да меси хляб, да гледа децата. Докато не бяха женени, и двамата играеха на хорото, добре облечени и засмяни. Като се ожениха, животът се измени — работа ги чака. Това е най-лесното нещо, но малцина могат да свършат работата, която им е дадена.

Кога ще се въдвори Царството Божие на земята? — Когато хората станат проводници на Божията Любов. Ако не можеш да вършиш друга работа, стани поне проводник на Божията Любов, на Божията мисъл и светлина на Божиято чувство и топлина. Ако можеш да направиш това, много си постигнал. -- Не зная, как е възкръснал Христос. — Остави този въпрос настрана. Много томове са писани по този въпрос, много проповеди са държани. Всъщност, това само Христос знае. Той е минал през възкресението и знае, как е възкръснал. Който не е минал по пътя на Христа, може само да предполага. Дали предположението му е верно, или не, това е друг въпрос. Който знае истината, само той може да каже нещо верно; който не знае истината, може само да предполага, да прави загадки и тълкувания. Той не може да говори даже и за любовта.

Много свещеници и проповедници говорят за възкресението, като ту отварят прозорците на своите слушатели, ту ги затварят — не могат да кажат истината, не я познават. И философи, и учени говорят за възкресението, но и те не са дошли до истината. Когато възкръснете, тогава ще разберете, какво представлява възкресението. Сега, каквото и да ви се говори, няма да го разберете. Да говориш за възкресението на оня, който не е възкръснал, това значи, да говориш на гладния за яденето. Каквото и да му говориш, няма да те разбере. Ще му обясняваш, как трябва да дъвче храната. Това не е ядене.

Ще му разказваш, как се смила храната, по какъв път върви. И това не е ядене. Яденето, или храненето е процес, при който човек придобива живот и сила. То внася в организма ония елементи, които в дален момент му липсват. Дай на човека да яде и го остави да се нахрани свободно. Що се отнася до процесите при храненето, това са второстепенни неща. Първото и най-важно нещо за него е да се нахрани, да задоволи своя глад.

Някои казват, че имат ясна представа за възкресението на Христа. Какво се ползвате от това? Не е важно да вярваш във възкресението; важно е ти сам да възкръснеш. Ако внесе пари в банката, и тя ги изтегли вместо мене, това ще ме обезсърчи. Щом съм вложил пари в банката, пръв аз трябва да ги изтегля. Следователно, щом Христос е възкръснал, и аз трябва да възкръсна. Ако Христос не е възкръснал, и аз не мога да възкръсна. Възкресението е оня капитал, който поддържа живота. Без възкресението човек е изложен на изпитания, на мъчнотии, на страдания и недоразумения. Царството Божие е дошло само за възкръсналия. Под „Царство Божие“ разбирам истинския живот. Влезе ли тоя живот в човека, той е вече възкръснал. Ако мислиш, че ще възкръснеш, когато дойде Христос на земята, ти си на крив път. Христос възкръсна и се яви само на ония, които Го обичаха, за да усили вратата им. Той не се яви на ония, които нямаха никакво отношение към Него.

И тъй, възкресението е разумен акт. Само разумният може да възкръсне. Неразумният, който има желание да възкръсне, живее със страх, не знае, какво да прави, от какво да се откаже и, като види, че не е възкръснал, казва: Съжалявам, че живях толкова строг живот. Да бях се поне наживял. А така, нито възкръснах, нито използвах живота. Той съжалява, че не е могъл да опита любовта. Това е криво разбиране. Истинската любов има отношение към възкресението. Само възкръсналият разбира любовта и може да я прилага. Само свободният разбира любовта. Де е свободата: в хамбара или на нивата?

Представете си, че хамбарът ви е пълен с жито. Какво е положението на житните зърна там? Те са притиснати, ограничени. Всяко зърно натиска другото, иска да го махне, да не му пречи. Така прекарват те пели месеци, а някога и години. Те не виждат светлината, не я разбират. Няма свобода, но я търсят. Те не познават и любовта. Един ден разумният селянин влиза в хамбара, изважда житото навън и крина след крина го пръска на нивата. Така заровено в пръстта, то се радва на свободата си, на слънчевата светлина и топлина и започва да расте. И човек, докато е в хамбара, притиснат от всички страни, не може да расте и да се развива.

Сега и вас трябва да ви извадя от хамбара и да ви посея на нивата. Който иска да възкръсне, трябва да се посее на нивата. — Го-

леми страдания имам. — Посят си вече в земята. — Дотетна ми да живея. — Ти още не си живял. Истинският живот никога не дотяга. Това, което дотяга на човека, е неговото неразбиране. И житното зърно, докато покълне, минава през големи мъчнотии. Щом израсте и даде плод, то се радва на новия живот. Следователно, не мисли, че ти ще минеш през друг път. Докато покълнеш и дадеш плод, ще страдаш. Кое е онова, което мъчи човека? — Несигурността му. Например, слугата се мъчи от мисълта, дали господарят му е готов да му плати, след като е работил цяла година добросъвестно. След това се мъчи от мисълта, ще го наеме ли господарят му и следната година. Така се мъчи всеки човек. Той се безпокои, дали Бог ще прецени работата му, дали ще му плати, както трябва. Човек е дошъл на земята да служи. Така той изучава господарите. Има господари, които са студени, сурови към слугите си и не обичат да плащат. Към края омекват. Други господари вначалото са меки, любезни, а накрая ставаг строги. И едните, и другите имат пред вид своите интереси. Едно се иска от човека: докато е на земята, да изучава характера на своите господари. Ако не познава земните господари, никога няма да познае и оцени небесните. В това отношение, земята е училище, в което се учат ценни уроци.

Как трябва да постъпваш към своя подчинен, ако той е твой брат? Ти си полковник, а той — прост войник. Срещате се на улицата,

той се отправя към тебе, без да ти козирува. Ти го запитваш: Защо не ми козируваш? — Брат съм ти. Обаче, полковникът не гледа на брата си като на близко лице, но като войник, който не изпълнява задължението си. Той веднага взема картата му и го арестува. Има ли някакво престъпление от страна на войника? Той не е направил престъпление, но не е изпълнил военния закон. Вината му е към порядъка на военната дисциплина, но не и към Божествения порядък. Като живее на земята, човек трябва да бъде изпълнителен към порядъка на света, в който е влязъл. Следователно, влезе ли в умствения свят, той трябва да поставя всяка мисъл на своето място, да не нарушава порядъка на този свят. За да поставяш мислите, чувствата и постъпките си на тяхното място, ти трябва да учиш. Първата задача на човека е да учи, да знае елементарните аритметични действия. Как ще отделиш една мисъл от друга, ако не си се научил да делиш числата, да отделиш житото от царевницата? Малцина могат да се похвалят с права мисъл и с право разбиране на нещата. Някой дава пари на приятеля си и ги брои няколко пъти, да не сбърка нещо, да даде повече, и приятелят му да се възползува от неговата грешка. Де остава доверието му? Де остава неговото приятелство? Можеш да нямаш доверие в някой човек, но не и в приятеля си. Човек трябва да мисли право! Щом мисълта е права, и постъпките ще бъдат прави.

Две деца стоят около мене. В това време ми донасят една кошница с череши. Едно от децата се приближава към кошницата, взима една череша и я изяжда, като дава вид, че нищо не е взело. Другото дете стои далеч от кошницата и не помисля да бръкне в нея. То е добре възпитано и знае, че няма право да вземе нещо без позволение. Първото дете си казва: Нищо лошо не направих. Взех си само една череша. Не е лошо, че си взел черешата; лошо е, че криеш това, което си направил. Какво ще кажеш, ако черешите са броени? Тогава вината ще падне върху оня, който ги донесъл. Кое е престъпление, и кое не е, това после ще научиш. Важно е, че за всичко се плаща. Как става плащането?

Двама длъжници — стар човек и млада мома, се явяват при банкера, на когото дължат. Старият изважда парите си и ги дава на банкера. Последният взима парите и скъсва полицата пред длъжника си, с което се ликвидира дългът. И момата изважда парите и ги дава на банкера. Той веднага ѝ връща парите, изважда полицата и я скъсва. Значи, старецът ликвидира с дълга си по външен, материален начин, а младата мома — по вътрешен, духовен начин. Ще кажете, че банкерът е пристрастен към момата. Понеже е млада и красива, той иска да я спечели на своя страна, затова прощава дълга ѝ. Както и да мислите, банкерът разсъждава по друг начин. Той казва: Старият човек е живял повече на земята, правил е дъл-

гове и трябва да плаща. Младият не е живял много, не е правил дългове и няма защо да плаща. Той изплаща чужди дългове. Следователно, тия дългове му се прощават.

И Бог казва: „Ще залича греховете ви и няма да ги споменавам.“ — На кого се заличават греховете? — На младия, който е готов да служи и да се жертвува. Обаче, старият, който е живял само за себе си и трупал дългове, трябва да плаща. Неговите грехове няма да се заличат. Под „грех“ аз разбирам непослушанието на човека. Такъв човек поставя своята воля по-високо от Божията, своите желания — по-горе от Божествените заповеди.

Представете си, че ви заповядвам да не ядете повече от 21 хапки, ще ме послушате ли? При това, аз ви обяснявам, защо не трябва да ядете повече от 21 хапки. Някои са готови да ме послушат и са доволни, че се въздържат в яденето. Други не искат да слушат и казват: Ние сме свободни хора. Ще ядем, колкото искаме, няма защо да се въздържаме. Обаче, в края на краищата, и те дохождат до истината и казват: Съжаляваме, че не послушахме. Ето, възкръсналият Христос ви казва: Престанете да мислите само за себе си! И това е добре, но мислете повече, как да изпълните Божията воля, да служите на Господа и да бъдете проводници на Божията любов. — Какво ще стане с нас? — Оставете тоя въпрос настрана. Това е мисъл пак за вас. — Какво ще мислят хората за нас? — И това не трябва да ви инте-

ресува. Това е тяхна работа. Ваша работа е, като се храните, да спазвате закона за правилното хранене. Ще ядете само по 21 хапки. Който ме слуша, няма да страда; който не ме слуша, ще опита последствията на своето непослушание. Числото 21 е приложената любов. — Кой може да приложи любовта? — Възкръсналият.

Като ученици, пазете се от надценяването. Мнозина от вас повдигат себе си над другите. Сега направете точно обратно: дръжте високо в мисълта си своите братя, защото в тях живее възкръсналият Христос. Като въздигате Христа, вие въздигате и себе си. Христос даде пример на човечеството. Той въздигна образа на своя Баща. Той каза: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Отца, Който ме е проводил.“ Той имаше пред вид само служенето. Христос дойде на земята да служи на Бога, да прояви Неговата Любов. Да служиш на Бога, това значи, да изпълниш Неговата воля. Щом Бог живее във вас, в душите ви наставя мир и веселис. Дето е радостта и веселието, там е Бог. Ако живеете така, ангели ще слезат от небето да ви служат, както служеха и на Христа. — Кога ще ни служат? — Когато вие служите на Бога. Докато детето е малко, безпомощно, майката се грижи за него. Като порасне, тя следи, слуша ли я, или върши своята воля. Ако не я слуша, тя казва: Каквото можах, направих за тебе. Отсега нататък ти ще се грижиш за себе си. Така постъпват и

християните. Някой християнин е крайно ревностен, слуша Господа и изпълнява Неговите заповеди. Колкото повече време минава, той започва да урежда своя живот, да се осигурява. Когато вижда, как тоя човек се урежда и мисли само за себе си, Бог казва: Аз те оставям свободен; прави, каквото знаеш. Ти можеш вече да се грижиш за себе си, нямаш нужда от мене. Не е лошо да уреждате живота си, но уреждайте го, както Бог изисква. Какво изисква Бог от човека?

Един ден в хотел Македония, около една маса, седат трима-четирма души и разискват върху социализма, който ще донесе братство и равенство между хората. Те удрят на масата разгорещено, всеки дава мнението си и отвреме-навреме пият по малко винце. В тоя момент на пътя, пред прозореца, стои един селянин, мъчи се да вдигне товара си, но не може. Пъшка, охка той, докато най-после успява до го тури на гърба си. Те гледат от прозореца, как селянинът се мъчи, но продължават да говорят за братство и равенство. Де е грешката на тия хора? — Те живеят на небето, а мислят за земята. Правилно е да мислите за небето, а да живеете на земята. Само така ще се оправят работите ви. Вие мислите, че като отидете на небето, там ще проявите любовта. Не, любовта може да се прояви още на земята. Мислете за небето, за възкръсналия Христос, за да бъдете проводници на Божията Любов. Щом мислите за Христа, и Той ще мисли за вас. Отношението между Него

и вас ще бъде същото, каквото е между слънцето и вас. Ако обичате слънцето, ще имате изобилно светлина, топлина и влага. Слънцето има еднакво отношение към всички живи същества — от най-малките до най-големите.

Единственото нещо, което Бог изисква от човека, е да бъде проводник на Неговата Любов. Да бъдеш проводник на Божията Любов, това значи, да вършиш Неговата воля, не както ти искаш, но както Бог изисква. Бъди благоугоден на Бога. Тогава Той ще се весели, а ти ще се радваш. Да изпълняваш волята на Бога, както ти разбираш, това е временна работа. Да изпълняваш волята на Бога, както Той иска, това е вечното, към което се стреми всяка душа. Минете от временното към вечното, от сегашното към бъдещето.

Желая на всички да бъдете проводници на Божията Любов.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

28. Утринно Слово от Учителя, държано
на 13 юний, 1937 г. София. — Изгrev.

Особености на човека

Ще прочета 20 гл. от Евангелието на Йоана, от 17 ст. нататък.

Христос имаше дванадесет ученика. Един от тях беше голям реалист. Каквото и да му говореха, той не вярваше, докато сам не види и не провери нещата. Той се казваше Тома. Когато учениците казаха, че видели Христа, той отговори: Докато не пипна мястото, дето са били гвоздеите, не вярвам. Де се е чуло, умрял човек да възкръсне! Не мога да се воля по чужди умове.

Като се казва, че Христос имал дванадесет ученика, това подразбира дванадесет извора, дванадесет качества, дванадесет сили, дванадесет ума, дванадесет сърца, дванадесет очи, дванадесет ръце, дванадесет крака — всичко по дванадесет. Ще кажете, че разполагате само с две ръце. На физическото тело имате две ръце, на духовното две, на умственото две, на причинното две, на будическото две, и най-после на телото, с което човек се слива с Бога, още две, всичко дванадесет ръце. Ще кажете, че това е невероятно. Кога нещата са вероятни? Ти вярваш, че лъжата е лъжа, истината е истина, но тия две вярвания коренно се различават. Вярваш в празната си кесия, която е пълна със

въздух — това е лъжа. Вярваш в кесията си, пълна със злато — това е истина. В първия случай вярваш във въздуха, който нищо не допринася. Във втория случай вярваш в нещо реално.

Сега, ако искате да разберете живото в неговия дълбок смисъл, трябва да направите известно усилие, да се мръднете няколко стъпки напред. Например, водата, която тече през вашата чешма, е хубава, приятна за пиене, но има още по-хубава от нея. — Де е тя? — На планината. Значи, трябва да направите едно малко усилие, да се качите няколко километра нагоре, да отидете при чистия, планински извор. Казваш: Ако аз не мога да отида на планината, друг ще ми донесе оттам вода. Представи си, че ти сам трябва да отидеш на планината. Какво ще правиш тогава? Има опитности, които човек сам, непосредствено трябва да добие. Какво трябва да прави? — Да се откаже от навика си да получава всичко наготово. Какво прави славеят? Кой професор го учил да пее? Славеят сам се учил да пее. И днес, като добър певец, той пак се вслушва в пеенето на другите птички. продължава да се учи. Важно е да има в него подбудителна причина, която да го застави да учи. И човешката мисъл може да се превърне в песен — подбудителна причина е нужна за това. Като такава може да послужи всяко същество, което стои по-високо от обикновения човек. Ако поставят мекушавия човек под голямо налягане, той постепенно се

сгъстява, докато се втвърди. — Защо му е тая твърдост? — Така постъпват някои моми със своите сукмани. Те ги диплят толкова много, че образуват бърченици, над които поставят известна тежест, да ги държи прави. Значи, за да се подържат в изправност, нещата се нуждаят от известно налягане.

Същият закон се отнася и до ума, и до сърцето, и до волята. Искаш да мислиш право — умът ти трябва да бъде в изправност. Искаш да чувствуваш правилно — сърцето ти трябва да бъде в изправност. Искаш да пееш — гърлото ти трябва да бъде в изправност, да взимаш основните тонове правилно. Тогава ще се справите лесно с повишението и с понижението на тия тонове. Вие по-лесно взимате повишенията. Като дойдете до пониженията, изпитвате известно затруднение. Такива повишения и понижения съществуват и в човешките мисли и чувства. Повишения и понижения съществуват и в щастието, и в нещастието.

И тъй, ако сте щастливи, пониженията не са приятни; ако сте нещастни, пониженията са приятни. От ваше гледище, страданието трябва да се понижава, а радостта — да се повишава. Като слушате здрав човек да говори, в тембъра на гласа му долавяте нещо особено, което определя, че е здрав. Тембърът му е неговата диагноза. Значи, по говора може да определите, добър ли е даден човек, или не; истинолюбив ли е, или не обича истината; меко ли е сърцето му, благороден ли е, или невъзпитан и груб.

Достатъчно е да чуете една дума от човека, за да определите неговия характер. Когато пазаряват слуга в дома си, чуйте, как говори. Първата дума, която излезе от устата му, може да определи, ще работи ли добре той, или няма да работи. Същото се отнася и за вас. Още като станете от сън, вслушайте се в първата дума, която ще изговорите. Тя ще определи работата ви през деня — ще я свършите ли добре, или няма да я свършите.

Наблюдавайте себе си, наблюдавайте и своите близки, да видите, колко лесно стават пониженията. Виждате, че един човек върви в правия път. Един-два деня той е добре. На третия ден вече казва: Какво ще стане с мене, ако се подхлъзна и отклоня от правия път? Във вратата му става понижение. Той не е взел верно основния тон. Защо идат пониженията и повишенията, не знаем; или защо нещата стават нормално, и това не знаем. Ти страдаш, но не знаеш, защо страдаш — неприятно ти е, че страдаш. Радваш се, не знаеш, защо се радваш — приятно ти е, че се радваш. Ако си дадеш отчет, защо страдаш и защо се радваш, нищо не можеш да кажеш.

Днес всеки човек си има по една идея, която иска да реализира, и мисли, че неговата идея е най-съществена. Малкото дете, което постъпва в първо отделение, иска да свърши курса на първоначалното училище; ученикът от прогимназията иска да свърши трети клас, да постъпи в гимназията. Гимназиалният уче-

ник иска да свърши гимназия, да постъпи в университет. Студентът иска да свърши университет и после да се специализира. Оня, който учи музика, иска да стане гениален музикант. Докато учиш и напредваш, ти мислиш, че си свободен, имаш условия да се развиваш. За религиозния, обаче, казват, че е вързан, като кон на ясли. Той може да се движи напред или назад, наляво или надясно, доколкото въжето позволява. По-далеч от въжето не може да отиде. Най-после религиозният казва: Такава е съдбата! — Такава е съдбата на вързания кон, но не и на свободния. Каква е съдбата на свободния кон? — Да се движи свободно в гората. Там ще срещне друга мъчнотия — там има вълци. Те могат да му одерат кожата. Каква полза има от тая свобода?

Хората се намират в един свят на постоянна борба. Искат, или не искат, те трябва да минат през бойното поле. Ако някой може да мине през това поле, без да го засегнат снаряжите, добре ще бъде за него. На мнозина дрехите ще бъдат надупчени от куршумите. Някои ще бъдат ударени право в сърцето. Няма човек, който да не е бил ранен, или да не бъде ранен. Защо е така? — Бойно поле е това! Хората се бият и казват: Свобода, или смърт! — Няма ли друг път за минаване? — Няма. Ще минете през бойното поле. Каквото и да правите, ще минете през големите сражения на живота. Вие трябва да владеете изкуството на добрия войник, да знаете, как да вдигнете

крака си, как да го сложите, отде да минете и т. н. Слухът ви трябва да бъде толкова остър, че отдалеч още да чувате снарядите и да различавате посоката, отдето идат. Тая мисъл е малко отвлечена, но постепенно ще я разберете.

Някой дойде при мене, иска да му определя диагнозата, от какво страда. Той казва. Здрав бях, добре се чувствавах, но какво ми стана от едно време, сам не зная. Усещам болки в раменете, в коленете, не ми се яде, не съм разположен за работа. Казвам му: Ти не се храниш правилно, много бързо ядеш. — Какво да правя? — Имам бърза работа, която трябва да свърша. — Ти си свършил работата си, но си объркал здравето си. Най-важната работа на земята е храненето, да знаеш, как да се храниш. Здравето зависи от правилното хранене. Който има здрави зъби и добре дъвче храната си, той не боледува. Ако дъвчеш храната си само на лявата, или само на дясната страна, не можеш да бъдеш здрав. Ако при храненето отваряш широко устата си, пак не можеш да бъдеш здрав. Ти поемаш много въздух, който отива в стомаха и произвежда гърчения. Въздухът пречи на правилното храносмилане. Ако се храниш и в това време критикуваш близките си, или негодуваш против живота, не можеш да бъдеш здрав.

Като ученици, вие трябва да минете през една вътрешна дисциплина. И тогава, като работите или учите, ще имате резултат. Някой изучава един език две-три години и мисли, че

го знае добре. Не се учи лесно език. Среждал съм много американци, англичани, но малцина знаят английски, както трябва. И българите не говорят правилно български език. Малко българи съм срещал, които говорят български, както трябва. Малко религиозни хора съм срещал, които мислят правилно. Като ги сполети някакво нещастие, те казват: Защо Бог допусна това нещастие? — Бог не се занимава с нещастията на хората. Бог никога не е мислил да чупи краката и ръцете им. Някой паднал от колата и счупил крака си. После казва: Как допусна Бог да счупя крака си? Бог никога не е мислил да счупи крака ти. Твоето невнимание е причина за това.

Един баща впрегнал каруцата си и тръгнал с момчето си за града. По едно време той пожелал да изпуши една цигара. Дал юздите в ръцете на момчето си, докато изпуши цигарата. Момчето, което никога не карало каруца, ударило конете с камшика и силно дръпнало юздите. Конете хукнали да бягат толкова силно, че бащата не могъл да ги спре. Скочил от каруцата, но изкълчил крака си. Най-после спрял конете и обърнал каруцата назад. Като се връщал в селото, той се питал: Преди да тръгна на път, се помолих на Бога, но как се молих, не зная. Защо ми се случи това нещастие по пътя?

Всички хора се питат, коя е причината за нещастията, които ги сполетяват. — Техните неестествени желания. Нужно ли беше тоя чо-

век да пуши в каруцата си? Трябваше да има търпение: като слезе от каруцата, тогава да си запуши една цигара. На каруца цигара не се пуши. Ония, които работят с взривни вещества, са крайно внимателни. Тия вещества експлодират при най-слаби сътресения. Човек носи в себе си експлозивни вещества, бомби, които избухват при най-слабото сътресение. Достатъчно е да се докоснете до една експлозивна мисъл в човека, за да причини голямо нещастие. Това не трябва да ви плаши, но бъдете внимателни и към себе си, и към окръжаващите, да не си причинявате взаимно пакости и нещастия. Като стане от сън, човек трябва да се моли, да го ръководи Бог през деня, да бъде страж на устата му, да не предизвиква запалване на бомби.

II тъй, поставете Бога страж на устата, на сърцето и на ума си, че каквото говорите, мислите или чувствувате, да бъде на мястото си. Ако не поставяте всяко нещо на място, всички ваши действия ще имат обратна реакция и ще носите техните обратни последствия. Като знаете това, гледайте да избягвате нещастията. Има неща, обаче, които не могат да се избегнат. Например, Христос беше разпнат. Това не можеше да се избегне. Защо трябваше да страда Той? — За да освободи човечеството от греха. Христос пое доброволно своя кръст, за да спаси свега. Който страда за другите, в края на краищата, ще придобие някакво благо. Може да мине много време, докато получи това благо, но жертвата ще даде своя плод. Сега и

вие страдате, но не знаете, за себе си ли страдате, или за другите.

Казвам: Човек може да страда за себе си, за своя ближен и за Бога. Най-великото страдание е да страдаш за Бога. Под „страдание“, в истинския смисъл на думата, разбирам страдание за Бога. Също така ти можеш да пееш за себе си, за ближния си и за Бога. Приятно е да пееш за себе си. Като пееш за своите близни, те могат да ти плащат, а могат и да не ти плащат. Най-приятно е да пееш за Бога. — Трябва ли човек да продава музиката си? Питам: Трябва ли религиозният да продава убеждението и чувствата си? Той отива между хората да проповядва, а те му плащат. Това не е ли продажба? Има една опасна страна при проповядването: човек говори за неща, върху които няма нужната светлина. Така не се проповядва. Ако говориш на хората, ще говориш само това, което абсолютно знаеш. Често описвам духовния свят, и някои ме питат: Духовният свят прилича ли на физичния? — Колкото вашият стар баща прилича на оня млад човек, когото вие не сте познавали, толкова и тия два свята си приличат. Какво ще кажете за баща си, когато е бил млад момък? Тогава нямал брада, косата му е била черна, а сега е побелял, с дълга, бяла брада. — Защо му е израсла брада? — От големи мъчности. Първоначално и животните не са били покрити с козина. Колкото по-трудни ставали условията на техния живот, толкова повече се покривало те-

лото им с косми. Същото се отнася и до човека. Обаче, колкото повече се подобряват условията на човешкия живот, толкова повече се подобряват и неговите косми: те стават по-меки. Колкото по-малко е обрасло лицето на човека, толкова повече може да се чете по него. Казва се в Писанието, че Яков бил гладък, а Исав космат. Косматите хора се занимават повече с материални работи, а гладките — повече с духовни. Това показва, че горите в тях са изсечени и се откриват повече места за обработване. Нивите, лозята, градините са места за обработване. По дланта на човека се познава неговата култура. Същото се казва и за лицето. Ако лицето на човека е обрасло с косми, нищо не можеш да четеш по него. Какво ще четеш по лицето на коня или на кучето? Опитното око все ще прочете нещо, но твърде малко. Например, хапливият кон има една особена линия на устата, едно особено изкривяване. Ако видиш тая линия на устата му, трябва да бъдеш много внимателен, да стоиш далеч от него, защото ще те ухае. Човек трябва да бъде добър физиономист, да разбира и най-тънките чърти на човешкото лице.

Като изучавам човешкото лице, виждам, как някои хора погрозняват по причина на една лоша чърта в характера им. Някой човек не уважава хората и, като му говорят, той изкривява устата или мръдва носа си особено, с което изказва презрението си към тях. Днес изкривиш устата си, утре сбръчкаш носа си, докато придо-

биеш навик, и лицето се изкривява. Някои върти ръцете си на една и на друга страна, не знае, де да ги постави. Той ги кръстосва пред гърдите си или ги туря под мишците си. Ръцете имат отношение към правото. Не можеш да живееш правилно, докато не се научиш да държиш ръцете си, както трябва. Краката имат отношение към доброто в човека. Следователно, не можеш да бъдеш добър, докато не знаеш, как да управляваш краката си. Може ли да се нарече цигулар оня, който не знае да управлява лъка си? За държането на лъка има ред правила. Лъкът трябва да се държи успоредно на магаренцето. При това, не е едно и също, дали ще минава близо до магаренцето или до шийката на пигулката. В двата случая се получават различни тонове.

Изобщо, за да пееш или свириш на един или на друг инструмент, трябва да спазваш известни правила. Сам човек представя цигулка с четири струни, които отговарят на четирите темперамента. Неговата воля е лъкът, който се движи по струните. Струната „сол“ е басът в човека, „ре“ е алтът, „ла“ — тенорът, а „ми“ — сопранът. Дойдем ли до семейството, там отношенията са други: басът е бащата — струната „сол“; „ми“ — това е майката; „ре“ — синът, а „ла“ — дъщерята. Който разглежда отношенията музикално, лесно се справя с живота. Другояче казано: Нервният темперамент е бащата, сангвиничният — майката. Първо жената е започнала да мисли. Значи, пръв мисли

оня, които обича. Дойде ли любовта в човека, той започва да мисли.

Питате: Защо страда човек? — Защото няма отношение към темперамента си. — Как ще се освободим от страданията? — Чрез мисълта. Като мисли, човек постепенно се освобождава от страданията си. *Обаче, само правата мисъл спасява човека.* Ако се тревожиш, това не е мисъл. Някой се безпокои и казва: Толкова години се подвизавам в духовния път, нищо ли не съм постигнал? — Ти си в правия път, имаш известни постижения, но това е резултат на работата, която си свършил в миналото. Важно е, какво си постигнал днес. — Бог ще уреди работите. — Той ще ги уреди, но каква полза ще имаш от това уреждане? За да се ползуваш от благата на живота, и ти трябва да си работил за тяхното придобиване.

Казвам: Да мислиш право, това значи, да се съобразяваш със законите на музиката. Значи, мисълта върви по пътя на музиката. И чувствата се движат по законите на музиката. Значи, мислите и чувствата имат трайност на цяла половина, четвъртина, шестнадесетина нота и т. н. Казвате: Това е отвлечена работа. Няма ли по-просто нещо? — Има и по-прости работи.

Един млад американец отишъл в Германия да следва по философия. Той попитал един от професорите по философия: Господин професоре, курсът по философия е четири години. Аз съм бърз по темперамент. Няма ли по-кратък курс? — Има един курс от пет-шест месеца. След

това професорът продължил: Когато Бог създал дъба, казал му: За да станеш здрав и траен дъб, да устояваш и на най-големите бури в живота, определям ти дълъг срок — сто години. Като създал тиквата, казал: За да се развиеш и дадеш плод, давам ти срок шест месеца, след което ще ликвидираш с живота си. Ако искаш още да живееш, ще те посадя следната година отново. Ето защо, щом искаш кратък курс, ще заемеш мястото на тиквата.

Помнете: Ако човек е недоволен от себе си, и хората няма да бъдат доволни от него; ако е недоволен от ближния си, и хората няма да бъдат доволни от него; ако е недоволен от Бога, всички живи същества няма да бъдат доволни от него. Такъв е законът. Следователно, не можеш да бъдеш щастлив, ако си недоволен от себе си. Значи, първо трябва да се справиш със себе си. Намери поне една добра черта в себе си и бъди доволен, че се отличава по нещо от другите. Тая черта да бъде отличителна — никой друг да я няма.

Често се спирам върху двете главни заповеди: Да възлюбиш Господа, да възлюбиш и ближния си. Изкуство е да любиш, както трябва. Как ще любиш ближния си? Дайте ми един пример за любов към ближния. Зная, че хората се обичат, но как, това е мъчно да се определи. На земята любовта е ограничена, затова мъчно може да се разбере, как се проявява любовта. Докато се прояви, на другия ден изчезва. Вземи от приятеля си сто лева на

заем и ги задръж в себе си две—три години, да видиш, как той ще развали отношенията си с тебе. Или, кажи му една обидна дума, да видиш, какво значи приятелство. Той ще ти отговори с десет обидни думи. Не мисли, че можеш да постъпваш, както искаш, или да говориш, каквото ти попадне на езика. Най-голяма е отговорността на проповедниците, свещениците, учените, обществениците. Те са длъжни да говорят истината. Те трябва да говорят само това, което знаят абсолютно точно и могат да го изпълняват.

И тъй, намерете една основна чърта в себе си и се дръжете за нея. Основна чърта е тая, която при всички условия остава неизменна. Казваш, че твоята отличителна чърта е доброто. Наблюдавай се, оставаш ли добър при всички условия на живота. Ако се мениш, не си добър. Друг казва, че има самообладание. Имаш ли самообладанието на Епиктета? Той бил роб при един римски патриций. Господарят често биел робите си, в това число и Епиктета. Последният нищо не възразявал на господаря си, като че не се отнасяло до него. Това дразнело господаря му, и той продължавал да се отнася грубо с Епиктета. Един ден той натиснал силно крака му. Тогава Епиктет проговорил: Господарю, свободен си да постъпиш, както искаш, но ще ступиш крака ми, и няма да ти бъда вече полезен. Така станало: кракът му се ступил. Господарят преценил качествата на своя добър роб и го освободил,

като му дал голяма сума да живее спокойно. Епиктет отишъл в Гърция, дето се проявил като философ, написал ценни философски съчинения.

Желая на всички да придобиеете самообладанието на Епиктета. Какво правят хората? Като им се случи някаква неприятност, ходят от къща на къща да разправят, какво им се случило. Епиктет не се оплаквал никога. Когато господарят му счупил крака, той не казал нито дума по това на другите роби. Той само предупредил господаря си, че ако му счупи крака, няма да му бъде полезен. Със своята доброта, той спечелил сърцето на господаря си и придобил своята свобода. Ако имате една основна черта, вие можете да измените характера на окръжаващите. Не можете ли да подобрите характера им, вие сте слаби, нямате още основна черта, на която да разчитате.

Христос каза на Петра: „Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли? За тоя час дойдох.“ Колкото и да се гавреха с Христа, Той остана тих и спокоен. Той знаеше, че благото на човечеството се крие в Неговите страдания. — Да бъдем и ние като Христа! — Искате да бъдете като Христа, но се стремите към богатство, имот и др. — Това е невъзможно. Не може да носиш корона, жезъл и да бъдеш като Христа. И Христа облякоха в царска мантия, когато Го мъчеха. Те казваха: „Радвай се, царю!“

Христос каза на Тома: „Дай си тука пръста и виж ръцете ми; и дай ръката си и тури

я в ребрата ми; и не бъди неперен, но перен.“ Днес всички хора са Томовци. Всички искат да опитат любовта. Тя се прилага без опит. И с опит може да се приеме, но това е $\frac{1}{12}$ от любовта. Тома беше един от дванадесетте ученика на Христа. Има неща, които трябва да се опитват; има неща, които се приемат и без опит.

Сега, намерете своята основна чърта, която Бог е вложил във вас. Тя ви отличава от всички живи същества. Тая чърта ще ви заведе и на оня свят. Тя е записана в Божиата книга. Като отворите тая книга, сами ще видите, какво Бог е написал за вас. Това не е достатъчно. Като сте живели и работили на земята, трябва да сте развили тая чърта. Ако сте я развили, ще бъдете добре дошли. Ще останете на небето цял ден, да се порадвате на небесния живот. Ако не сте развили тая чърта, веднага ще ви върнат назад — една минута няма да ви задържат.

Желая на всички да прекарате поне един ден на небето.

— В Божиата Любов е благо-
то на човека.

..

29. Утринно Слово от Учителя, държано
на 20 юний, 1937 г. София. — Изгрер.

Външен и вътрешен живот

Размишление.

Ще прочета 21 гл. от Евангелието на Йоана, от 1—16 стих.

Животът има външна и вътрешна страна, която сега се изучава. Днес всички живеят във външната страна, която се отличава с неудобства. Следователно, кажеш ли, че животът ти е пълен с неудобства, ти си във външната му страна. Всеки човек се стреми да се освободи от неудобствата, т. е. да мине от външната във вътрешната страна на живота. Тя може да се познае само по вътрешен път, т. е. по пътя на любовта. Вие изучавате този път сега. Преди вас са го изучавали светиите. Обикновеният човек иска да живее като светия, но не може. Той често си въобразява, че е талантлив, гениален, но си остава с въображението. Някой от напредналите същества иска да живее като обикновен човек. Не е лошо това, но той ще разбере само външната страна на живота, а не и вътрешната.

Какво представя външният живот? Той е подобен на светска мома, която мисли само за дрехи, за обувки, за украшения. Тя се облича модерно; всеки ден променя дрехите и обувки-

те си. На главата си туря различни украшения. Дето мине, всички се обръщат да я гледат и говорят за нея. Тя е млада, красива, задоволена от живота, но външно. Дохожда ден, когато дрехите ѝ овехтяват, обувките се скъсват, и тя се чувства нещастна. Здравето постепенно я напуска. Тя казва: Всичко опитах, но едно нещо не познах — любовта. Тя е получила много неща от живота, но не и любов. Значи, външният живот е светският, временният, преходният, а вътрешният — духовният, вечният — животът на любовта.

Ще кажете, че това са елементарни неща. — На пръв поглед са прости, но влезете ли по-дълбоко, те са чужди, неразбрани. Лесно е да кажеш, че имаш вяра, но приложил ли си вярата? — Аз прилагам вярата си. — Как я прилагаш? — Вярвам в хората. — Вярваш, например, че даден човек е добър. — Какво придобива тоя човек от твоята вяра? Ти придобиваш нещо — започваш да го изучаваш. После започваш да живееш като него. Важно е между тебе и него да се образува вътрешна връзка, да се опознаете. Обаче, двамата не можете да вървите успоредно. — Защо? — Защото главата не може да се постави на мястото на краката, и краката не могат да се поставят на мястото на главата. Той е глава, ти си крака.

Човек трябва да има само една основна идея. Ако има две или три основни идеи, той има три глави едновременно, а това е невъзможно. Казваш: Аз вървя по пътя на любовта,

на мъдростта и на истината. — Това е невъзможно. Ще вървиш или по пътя на любовта, или по пътя на мъдростта, или по пътя на истината. Любовта крепи живота, мъдростта крепи светлината и знанието, а истината крепи свободата. Основният елемент в живота е любовта, а светлината, знанието и свободата са условия за проява на любовта. Те представят външната страна на живота. — Искам да вървя в пътя на мъдростта. — Тоя път изисква големи знания. Най-лесният път е на любовта. Ако в тоя път нищо не постигнеш, в пътя на мъдростта вероятността е още по-малка. Искаш ли да влезеш в пътя на истината, там вероятността за постижения е още по-малка. — Обичам истината. — Как я обичаш: както детето обича плода, или по друг начин?

Представи си, че в тебе живее желанието да забогатееш. Ти си човек с ограничени средства и си купуваш един лотариен билет с мисълта, да спечелиш поне един милион лева. Работиш, движиш се, все за милиона мислиш. Аз дохождам при тебе и ти говоря за небето, за възвишените същества. Ще слушаш ли, какво ти говоря? Ти искаш да знаеш, дали ще спечели твоят билет. Другите неща не те интересуват. Питам: Всички хора с лотарийни билети ли живеят? Твоят билет отдавна е спечелил. Ти живееш на земята, всичко имаш даром: хляб, вода, въздух и светлина. След това голямо богатство, за което нищо не плащаш, купил си един малък лотариен билет, искаш да спечелиш

само един милион лева. Какво представя тоя милион в сравнение с голямото богатство, което ти е дадено? Можеш ли с един милион да отидеш на разходка до слънцето? За да отидеш на слънцето, нужни ти са най-малко 35 милиона долари. Колко души имат тая възможност?

Христос каза на учениците си: „Идете и проповядвайте Словото Божие, и аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Апостолите работиха. — Защо трябваше да работят? — За да спечелят пари да си купят билет за отиване на слънцето. И вие трябва да работите, да спечелите пари за билет и, като дойде Христос, да отидете с Него заедно на слънцето. Някои не работят и разчитат на особена привилегия. В живота няма никакви привилегии. Който има любов, само той се ползува с привилегии. — Как познаваме, колко сме спечелили? — Външно това не се познава. Всяка печалба се вижда в бъдещето. Светиите, които са живели преди вас, минавали за аномални, за глупави хора. Ако те не бяха дошли на земята, не бяха проповядвали и служили на Бога, животът на хората щеше да бъде пустиня. На тях се дължат всички блага и придобивки. Красотата на живота се дължи на тях.

Казвам: Ако Христос не беше дошъл на земята и не беше проповядвал в Галилея, нямаше да имаме културата, за която днес се говори. Ако слънцето не огряваше земята, щяхме ли да имаме сегашната култура? Било е време, когато слънцето не е гряло, както сега. Тога-

вашните жители на земята не са имали тия условия за живот, каквито днес имаме. Сегашните условия са много по-добри от предишните. В бъдеще ще има много по-благоприятни условия от сегашните. Обаче, условията, удобствата не идат отвън, но отвътре. Те се крият във вътрешния живот на човека.

Как се познават придобивките на живота? — По пег начина: едни ги възприемат само с пипане, с усещане, други чрез вкуса, трети чрез обонянieto, четвърти чрез слуха и пети чрез зрението. Тия пет категории хора имат пет различни впечатления. Петте сетива представят пет различни сили, дадени на човека за работа. Ако си служи с петте сетива, човек се развива всестранно. Работа се иска от човека. Ако не работи, нищо няма да придобие. Някой работи малко, а очаква големи постижения. Какво получи Христос за своята работа? Платиха ли Му? Направиха ли Му къща? Остави ли някакво материално богатство на учениците си?

Съвременният човек се стреми към големи неща. Той иска да се ожени, да има деца, да бъде баща, да стане като Бога. Ще се ожениш и после ще кажеш на сина си, че ти си го родил. — Това не е истина. Ще му кажеш, че ти го храниш. — И това не е истина. Бог дава на човека хляб, вода, въздух и светлина. Имаш ли право да заемаш мястото на Бога? Той създава, а ти казваш на сина си, че си го родил, че ти си му дал живот. Ако е верно, че бащата и

майката раждат децата, кой беше бащата и коя майката на Адама? Ева я роди баща ѝ Адам, но кой роди Адама? В света съществуват външни и вътрешни закони, които трябва да се изучават.

Сега, като казвам, че не трябва да разчитате на лотарийните билети, имам пред вид онова знание, което можете да приложите. Има смисъл да купувате лотарийни билети, но ако знаете, кой билет печели и при кое теглене ще получите най-голямата печалба. Щом не знаете тия закони, ще купувате билети и, при всяко теглене, вероятността да спечелите ще бъде едва едно на сто хиляди. Колко години трябва да взимате участие в теглене на билетите, за да спечелите един милион? Трябва да чакате най-малко 200 години, докато спечелите един милион. А на 120 години вие ще бъдете стар, побелял, няма да ви интересува нищо: нито момичета, нито момичи, нито лотарийни билети. Ще кажете: Нашата работа се свърши вече.

Има нещо съществено в живота, към което всеки се стреми. Тъй както днес се изяснява животът, има нещо неестествено. Животът на сегашните хора не е такъв, какъвто трябва да бъде. Кога човек прави това, което трябва? Има ли човек на земята, който да е постъпвал така, че да не е обидил никого? Аз не говоря за светските хора, но за ония, които търсят вътрешния живот. Светските хора се стремят към външния живот, дето слабият слугува на силния, а глупавият на умния. Във вътрешния

живот законът е точно обратен: силният слугува на слабия, умният на глупавия, любещият — на оня, който няма любов. Във външния живот, ако те обичат, и ти ще обичаш; във вътрешния живот, и да не те обичат, ти ще обичаш.

Христос каза на Петра: „Върху тоя камък ще изградя църквата си, и вратата на ада няма да я преодолее.“ Католиците се ползват от тоя стих и приемат апостол Петър за основа на католическата църква. Това е криво разбиране. Истинска основа на църквата е любовта. На нея се основава целият свят. Ако и вашия живот не се основава на любовта, вие сте на крив път.

Казвате, че имате основа на живота. Не отричам това, но казвам: Вие работите с два вида методи — с методите на външния живот, както и с методите на вътрешния живот. Първо започвате с методите на външния живот, оставяте тях и работите с методите на вътрешния живот. После пак започвате отново. Като променяте ту едните, ту другите методи, не дохождате до никакви постижения. — Трябва ли да се прераждаме? — Ако искате да се развивате, ще се прераждате. То е условие за развитие. — Колко пъти трябва да се прераждаме? — Това зависи от условията. Колко пъти ще драснеш кибритената клечка, за да я запалиш? Това зависи от кутията и от самия кибрит. Ако главичката на кибритената клечица е добре направена, достатъчно е един път да драснеш,

за да се запали. Ако съставът на кибритената главичка не е добър, ще драскаш много пъти, докато я запалиш. Някога употребяваш много клечици, докато си запалиш огъня.

Като се ражда и преражда, човек се свързва с хората, за да си помагат взаимно. Те влизат в общества с цел на взаимопомощ. И в единия, и в другия случай хората мислят повече за себе си, отколкото за другите. И ангелите не мислят за хората. Всеки има свое задължение, своя определена работа, която трябва да свърши. Хората не искат да, знаят това, и постоянно безпокоят Господа със своите объркани работи. Жената казва: Господи, не виждаш ли, че страдам? Децата ми не са наредени, мъжът ми не ме обича. И мъжът се оплаква от своите объркани работи. Свещеникът се оплаква от своите пасоми, че не ходят на черква. Българите се питат: Защо България не спечели в Балканската война. Това са обикновени работи, които не се поправят с оплакване. Защо бащата не работи върху децата си, за да ги наведе на идеята да живеят помежду си като братя и сестри, а оставят силните да господаруват на по-слабите?

Сега вие ще кажете, че говорите на децата си за добри, братски отношения. — Не е достатъчно само да говорите; вие трябва да носите идеята за браството в себе си. Можеш да говориш върху теорията на музиката, колкото искаш. Това не е достатъчно. Важно е, да знаеш да пееш и да свириш.

Като вземеш един тон, аз зная вече, какъв певец си ти. Може да ми разпразяш за благородството на твоя дядо и прадедо — това не ме интересува. Аз искам да зная, какво носиш от тях, какво наследство си получил. Една твоя постъпка е достатъчна, за да определи, какви са били твоите деди и прадеди. Ако ме приемеш добре в дома си, ти сам се препоръчваш, няма защо да ми говориш много. Една добра постъпка струва повече от твоето знание. Ти си богат човек, разполагаш с пари и знание — това не ме интересува. Аз съм пътник, нямам парче хляб в торбата си. Ако ти се спреш на пътя си и ми дадеш парче хляб и чаша вода, това за мене струва повече от всичкото богатство и знание на света. Така ще се създаде връзка между мене и тебе. След това вече мога да се интересувам и от богатството, и от знанието ти. Любовта разрешава всички въпроси. Ако тя не проникне в живота, всички неща се обезсмислят.

Днес Христос се обръща към вас, както към Петра, и ви пита: „Обичате ли ме“? — Ти знаеш, Господи, че Те обичаме. — Тогава, пасете моите агънца. От това, как ще ги пасете, познаваме, каква е била вашата любов. — Кои са вашите агънца? — Това са вашите добри мисли, чувства и постъпки. Те са резултат на любовта, която живее в душите ви. Бог е вложил любовта във вас. Спирайте вниманието си и върху добрите постъпки на вашите

близки, за да се отпечатват в съзнанието ви като добри случаи във вашия живот.

Мнозина очакват на Господа, да ги спаси, да им помогне. В какво се крие спасението на човека? За гладния спасението е в хляба, за жадния — във водата, за заблудения пътник — във спасителния дом. Спасението на света е във ония Божествени мисли, които проникват в човешкия дух; в Божествените чувства, които се изразяват чрез волята на човека. За да поддържа живота си, човек не трябва да яде само един път през деня. В който свят и да живееш, постоянно ще се храниш. Любовта трябва постоянно да се втича в човешката душа. Тя е храната на живота. Като знаете това, всяка дума, всяко чувство и всяка постъпка трябва да са проникнати от любов. Помнете, че зад всяка ваша дума или мисъл стои Бог и ви наблюдава.

Христос казва на Петра: „Скрий ножа в ножницата си!“ И на вас казвам: Турете ножа в ножницата си. Не мислете, че може да избегнете чашата, която Бог ви дава. Ще изпиете тая чаша. Ножът не разрешава въпросите. Петър отрязва ухото на слугата, а Христос го постави на мястото му и го залепи. Той казва: Ако вадите ножове, и срещу вас ще вадят; ако режете уши, и вашите ще режат. Една обидна дума предизвиква друга обидна дума; една лоша мисъл предизвиква друга лоша мисъл; едно лошо чувство предизвиква друго лошо чувство. Ако Петър, вътре в тебе, отреже

ухото на слугата, Бог ще ти каже: „Скрий ножа в ножницата си!“ Как трябва да воюваш: С нож, или с любов? Няма по-силно оръжие от любовта. Бог, Който е всесилен, също воюва с любовта. С един замах, Той може да унищожи хората за престъпленията им. Но Бог им казва: Не правете престъпления! Ако не слушате, ще страдате. Вие обещавате, че няма да правите престъпления, но забравяте обещанието си.

Казвам: Живейте със съзнанието, че Бог присъства във вас. В това се крие силата на новото учение. Като ви проповядвам новото учение, искам да събудя у вас Божественото, да станете проводници на Божията Любов. Който е проводник, да помага на другите. — Как се познава, кой човек е проводник, и кой не е? — По отношенията му към хората. В дома ти дойде един просяк. Вземеш парче хляб и му го подхвърлиш — ти не си проводник. Обаче, към своето дете си крайно внимателен: вземеш парче хляб, намажеш го с масло, отгоре с мед и му го даваш. То яде, а ти го милваш, радваш му се. Дойде ли в дома ти богат човек, веднага се отваряш, чудиш се, как по-добре да го посрещнеш. Към бедния си невнимателен, груб, искаш по-скоро да си отиде. Оня, който е проводник на любовта, постъпва еднакво и с просяка, и със своето дете, и с богатия, и с бедния гост.

Стремете се да угаждате на оня Бог, Който живее във вас и всякога подкрепва ума,

сърцето, духа и душата ви. Стремете се да бъдете изправни към Него. Ако направите някаква грешка, знайте, че към Него я правите. Признайте грешката си и я изправете. Казваш: Съжалявам, че сгреших. — Това не помага. Че плачеш и съжаляваш, не е достатъчно. Ще изправиш грешката си. Ако кажеш една обидна дума, втори път не я казвай. — Не мога изведнъж да се откажа от нея. — Щом не можеш изведнъж, втория път ще я кажеш по-меко, третия път още по-меко, докато отвикнеш да я употребяваш. Аз не искам изведнъж да станете светии. Светията е ученик, който се учил през вечността с голямо постоянство и любов. Той падал, ставал, но за любовта всичко преодолявал. Светията е бил гонен, преследван, бит, но всичко понасял с търпение и радост. Той вярвал, че светът ще се оправи, че животът е вечен.

Христос пита Петра: „Обичаш ли ме, или себе си обичаш?“

Един познат от Сливен искаше да се представи за светия. Един ден срещнал владиката, който му подал ръката си да я целуне. Светията се ръкувал, но целунал своята ръка. Според мене, който целува своята ръка, живее само за себе си. Такъв светия бил той! Който целува ръката на другите, той живее за тях. Вие ми целувате ръка. — Защо? — Обещавате, че ще живеете за другите. Не е лесно да ти целуват ръка. Когато ми целуват ръка, аз се уча на търпение. При това, знай, че трябва да

дам нещо на всеки, който ми целува ръка. Ако не мога нищо да дам, не позволявам да ми целуват ръка. Ще дойде ден, когато и на вас ще целуват ръка. Тогава ще разберете, какво нещо е да ви целуват ръка.

Сега, аз говоря за вътрешната страна на живота, която изисква чистота. Ако мислиш само за себе си, кой си и какъв си, ти се намиращ във външната страна на живота. Всеки е дошъл на земята да изпълни Божията воля, а не своята. Христос казва: „Прославих Те, Господи. Прослави ме и Ти за самия себе си.“ Следователно, който иска да се повдигне и прослави, първо трябва да изпълни Божията воля. Бог знае, какво да направи за него. Като прославяте Бога, и вие се повдигате. Като човек, ти си длъжен да изпълниш Божията воля, а останалото е работа на Бога. Не мисли за себе си. Друг ще мисли за тебе. Речеш ли сам да се повдигаш, нищо няма да излезе. То е все едно, да градиш нещо в ледовете на северния полюс. Щом се стопят ледовете, и съграденото ще отиде. Това, което човек съгражда, е преходно; това, което Бог съгражда, е вечно и неизменно.

Уповавайте на онова, което Бог е съградил и гради във вас. Вслушвайте се в любовта, която Бог е вложил във вас. Това е раят на земята. В него се крие вашето бъдеще. Там са постиженията. И днес Бог ви пита: Обичате ли ме? Готови ли сте да изпълните Божията воля?

Ще кажете, че още сега обещаваме да изпълните волята на Бога. Не е важно, какво говорите; важно е, какво вършите.

Нека остане в ума ви мисълта, че Бог живее във вас. Той ви дава благата, с които се ползвате. Така ще се създаде връзка между Него и вас. Горко на оня, който не е свързан с Бога! Щом ти не мислиш за Него, и Той не мисли за тебе. — Как да мисля? — Ще мислиш, както мислиш за буквите, които изучаваш. Ако не мислиш, как да съчетаваши буквите, ти не можеш да четеш. — Кой ще ни научи, как да изпълняваме волята на Бога? — Любовта ще ви научи. Без любов нищо не се постига. Без любов животът е мъчение. Любовта осмисля живота. Тя дава знание, свобода и простор на човешката душа. Щом имаш знание и свобода, ти живееш в областта на истината.

Христос запитва Петра: „Обичаш ли ме?“ Отговори Петър: „Ей, Господи, Ти знаеш.“ Христос го запитва три пъти, и Петър се огорчи. Той мислеше, че Христос изказва недоверие към него. Но Петър се отрече три пъти от Христа. И каза на Петра: „Скрий ножа в ножницата си!“ — Защо? — Защото всеки овчар, който носи нож, сам коли и яде овцете си.

Казвам: Ходете без нож между овцете си, да не би вие сами да снемете кожата им. Докато сте във външния живот, може да носите наточени ножове. Щом влезете във вътрешния живот, скрийте ножа в ножницата си. Какво ви

е нужно за тоя живот? Сърце топло и чисто, ум светъл и възвишен. Така ще работите за Божията слава на земята и на небето.

Т. м.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

..

30. Утринно Слово от Учителя, държано
на 27 юний, 1937 г. София. — Изгрев.

Смекчаване на злото

Ще прочета 21 гл. от Евангелието на Йоана, от 15 ст. нататък.

Една българска поговорка казва: „Повторението е майка на знанието.“ Христос запига три пъти Петра: „Обичаш ли ме?“ И Петър се отрече три пъти — съвпадение. На първото запитване от Христа, Петър се отрече. Значи, на три запитвания отговарят три отричания. След третото отричане, Петър си спомни думите на Христа: „Докле петелът пропее, ти три пъти ще се отречеш от мене.“ Разкая се Петър и горко плака. Както Петър не издържа изпита си, така всички хора ще минат през същия изпит и няма да го издържат. Как чисти домакинята петната на дрехите? — С чиста вода. Чистата вода е любовта. Значи, любовта изправя всички грешки и престъпления.

Днес религиозните хора се отказват от убежденията си, като Петър. Някои казват: Защо съм тръгнал в този път? Защо не си поживях, както всички хора? С отричане нищо не се постига. Ако тръгнеш в пътя на удоволствията, не само че нищо няма да придобиеш, но ще се провалиш. Ако вървиш по правия път и нищо не постигаш, по кривия път още по-малко ще постигнеш. Не можеш да си откъс-

неш плод от дървото, на което има ябълки, ами ще отидеш при сухото дърво! Там и листа няма да намериш. В живота няма щастие. Хората страдат не от това, че вървят в Христовия път, но защото не вървят в тоя път. Щастието иде само за тия, които следват тоя път. Тия хора принасят полза на света, както плодните дървета на човеческото. Като знаете това, стремете се към добри, праведни хора, които имат отношение към любовта, т. е. към живота на щастието.

Христос задава и на вас въпроса: „Обичате ли ме?“ Какво ще Му отговорите? Ако Му кажете, че Го обичате, как ще докажете това? Готови ли сте на това, което кажете? Колко пъти на ден човек се мени! Един познат ми разправяше, че животът бил борба, че трябвало човек да търпи. — Защо се оплакваш от живота? — Остави се, дойде един приятел да ми иска пари. Дадох му, колкото имах. Той преброи парите и ми каза: Това ли се откъсна от сърцето ти? Не можа ли да дадеш повече? Като гледах, че е неблагоприятен, идеше ми да взема парите назад и да ги туря в джоба си, но едва се стърпях да не кажа нещо. Погледнах го и спокойно отговорих: В такъв час си дошъл. Ела друг път, повече ще ти дам. Той се обърна грубо към мене, измърмори нещо и си отиде.

Така и хората се сърдят на Господа, без да знаят защо. Кой човек не се е сърдил на Господа? Имаш едно препятствие и казваш: Защо Бог не махне това препятствие от пътя

ми? Имаш една малка дарба, но искаш по-голяма. Повечето хора са мърморковци, недоволни от живота. Имаш много — недоволен си; имаш малко, недоволен си; никак нямаш, пак си недоволен. Казано е в Писанието: „Всичко съдействува за добро на ония, които любят Господа.“ Значи, и от вашето мърморене, в края на краищата, Бог ще изкара нещо хубаво. Докато мърморенето се трансформира, ти ще страдаш. С мърморене раните зарасват мъчно; без мърморене зарастват лесно. Казваш: От мене човек няма да стане. Днес кажеш така, утре кажеш, докато се обезсърчиш и отчаеш. Не си прав. Ако мислиш право, човек си; ако не мислиш право, не си човек. Защо не мислиш право? Това зависи от тебе. Да мислиш право, това е в реда на нещата. Така ще си създадеш добър навик.

И тъй, потържайте добрите навици; освобождавайте се от лошите. Един наш приятел разказваше, колко мъчно се освободил от един лош навик. Той имал една лоша, аристократична чърта в характера си, с която мъчно се справял. Обичал, като стане сутрин от сън, да се поизлежава малко, докато дойде жена му или слугинята да му обуют обувките и да му вържат връзките. Докато чакал, нещо отвътре му казвало: Какво ще правиш, ако жена ти умре по-рано от тебе, или ако нямаш слуга? В същото време нещо му казвало: Не се смущавай, нека дойдат да те обуют, нищо няма да им стане. Нека знаят, кой си ти.

Казвам му: Трябва да знаеш, че с тоя навик няма да отидеш далеч. Някои хора няма да те посрещнат добре. Не мисли, че всички ще служат на твоя аристократизъм. Много хора имат по един лош навик, но трябва да се възпита¹ват, да се освободят от него. Отде иде тоя навик, и те не знаят. Всеки лош навик е сила, която може да се използва за добро. Ако знаеш, как да го използваш, ще придобиеш нещо; ако не знаеш, ще си причиниш голяма пакост.

Христос се обърна към Петра с думите: „Който вади нож, от нож умира.“ Той искаше да му каже, че единствената сила, която изправя човека, е любовта. Казано е: „Бог е Любов.“ Значи, само Бог в човека е в състояние да оправи работите. Никакъв нож не може да оправи света. Дето е Бог, там е доволството; дето не е Бог, там е недоволството. Дето е светлината, там е радостта; дето светлината не прониква, там има мрак и тъмнина. — Отде иде тъмнината? — От земята. Тя хвърля сянка, тя носи тъмнина. Ние живеем под сянката на земята и се мъчим. Тая сянка не е нищо друго, освен лошият живот. В бъдеще земята ще стане прозрачна, няма да хвърля сянка. Тогава слънчевите и Божествените лъчи ще минават през нея, и животът ще стане лек и светъл.

Какво да се прави с противоречията? Оставете противоречията настрана; не е ваша работа да ги разрешавате. Питаш: Защо две по две е четири? — Защото две и две е четири. Изял си за два деня четири хляба. Значи, по

два хляба на ден. После казваш, че пет по пет е 25. — Защо? Какво означава това? Това показва, че си работил някъде пет деня и са ти платили 25 лв. — на ден по пет лева. Ти си недоволен от това и започваш да роптаеш. Колкото и да си недоволен, колкото и да философствуваш върху числата, нищо няма да разбереш. Вие искате да създадете една философия там, дето не е мястото ѝ.

Питате: Защо съществува злото? Заедно с този въпрос трябва да се запитате: Защо съществува любовта? Досега никой не е отговорил на тия въпроси. Да се запитваш, защо съществува любовта, това значи, да си намерил нещо криво в нея. Да питаш някого, защо те обича, това значи, че си направил една малка грешка. И когато питаш, защо те мрази, пак си сгрешил. Ако някой не те обича, не може и да те намрази. Не можеш да мразиш някого, ако не си го обичал; не можеш и да го обичаш, ако никога не си го мразил. Ако не си роден, кого ще мразиш? Ако не си роден, не можеш да бъдеш недоволен. — От кого си недоволен? — От майка си. Недоволен си, че те е родила. Щом страдаш, питаш майка си и баща си, защо те родили, защо не ти създали по-добри условия. Такова недоволство съществува и в мислите, и в желанията на хората. Яви се едно желание в тебе, но си недоволен от него. Питаш мисълта, защо допусна това желание в сърцето ти. Не можа ли да ти създаде по-добри условия в живота? Това е неразбиране.

То показва, че не познаваш характера на оня, който те обича. Така хората се стълкновяват и си създават неприятности. Изобщо, ако някой те обича, а ти не го обичаш, никога не можеш да го разбереш. Ако и двамата се обичате, между вас има разбирателство. Правило е: когато критикуваш някого, той те обича, а ти не го обичаш; когато той те критикува, ти го обичаш, а той не те обича. Като знаете това, не критикувайте. Ако нямаш любов, ще критикуваш; ако имаш любов, критиката ти ще почива на истината и на свободата.

И гъй, не е достатъчно само да носиш името „виден художник“, но трябва да владееш четката, да туряш боите на място, да рисуващ добре. Не е достатъчно да си свършил по музика и да носиш името музикант — трябва да знаеш да пееш и да свириш хубаво. Не е учен оня, който само говори за знанието и за любовта — той трябва да люби. Да любиш, това е велика наука. Няма защо да се говори за любовта — тя трябва да се проявява. Срещаш одного и му казваш: Ти си лош човек! Едва изминеш десетина крачки, спъваш се, падаш и си счупваш крака. Веднага той, когото наричаш лош, се затичва, намества крака ти, превързва го и те завежда у дома си. След тая голяма услуга, ти изправяш грешката си и казваш: Извини ме, брагко, сгрехих. Не те познавах. Сега разбрах, какво нещо е любовта.

Казвам: Животът носи условия за опознаване на хората. — Защо страдаме? — За

да се опознаете. Страданието е условие за опознаване. Щом е така, благодарете за страданията. Да благодарим на Бога, когато ни се изявява чрез страданията. Казваме, че Бог е Любов. Значи, любовта се изявява чрез страданията. Същевременно, тя се изявява и чрез радостите. Следователно, ако търсиш Бога, търси Го в радостите и в страданията. Външно никой не е виждал Бога, и не може да Го види. Затова малцина са Го познали. Ето, две хиляди години изминаха след Христа, но хората още не Го познават. Въпреки това, Христос със своето воинство — възвишени и напреднали души, и доднес продължава да помага на човечеството. Той е в постоянна борба с противоположната лежа, която иска да унищожи света. Като срещнат някого, тъмните същества веднага насочват отровните си стрели срещу него, да го умъртвят. Едно от напредналите същества застава на пътя им, и стрелата се забива в гърдите му. След това, той изважда стрелата, измива раната, и тя заздравява. Така човек се спасява от отровните стрели на лошите духове. Така се смекчава злото. Значи, любовта е единствената сила, която смекчава злото.

Желая на всички, да бъдете между напредналите братя, в чиито гърди се забиват отровните стрели. Тогава и вие ще кажете: Заслужава човек да живее за любовта. Сега разбрахме, какво значи да носиш страданията на хората. И доднес още Христос носи на гърдите си стрелите на злото. Само любовта е в сила

да смекчи злото. С други думи казано: Само Бог смекчава злото. — Защо трябва да сбичаме? — За да смекчите злото.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

..

31. Утринно Слово от Учителя, държано
на 4 юлий, 1937 г. София. — Изгрев.

Вътрешна обхода

Ще прочета 15 гл. от Евангелието на Матей.

Тогаз пристъпиха при Исуса Ерусалимските книжници и фарисеи и казваха: „Защо твоите ученици престъпват преданието на старите? Защо не си мият ръцете, когато ядат хляб?“ Те имали обичай, когато седнат да ядат, да си мият ръцете. Сегашните хора не спазват тоя обичай. А Той им отговори: „Защото и вие, заради вашето предание, престъпвате Божиата заповед.“ Те престъпват човешкото предание, а вие престъпвате Божиия закон — едно равновесие. Днес никой не пита, защо Христовите ученици престъпват преданието на старите? Защо никой не мие ръцете си, когато яде хляб? Тоя въпрос сега не е кардинален, но във времето на Христа беше кардинален. Ако Христос дойде втори път на земята, няма да му задават такъв въпрос. Днес биха задали въпроса: Учителю, защо брат ми ме обижда? Защо не се отнася с мене, както трябва? Защо престъпва закона на приличието? Престъплението може да бъде лично, а може да не бъде лично. Може да говориш лошо за българите в присъствието на един българин и да го обидиш. Всъщност, не говориш за него, но той се оби-

жда. Ако българин отиде в Англия и види паднали плодове под дърветата, веднага ще ги събере, ще ги издуха малко от праха и ще ги тури в бюфета да узреят. — Защо постъпва така? — Такъв обичай има. Самите англичани минават-заминават край дърветата, виждат нападалите плодове, но не ги събират — нямат такъв обичай. Те считат това за унижение. Питам: Имате ли право да събирате нападали плодове от земята? На тоя въпрос вие сами ще си отговорите. Някой обира падналите плодове и се оглежда на една или на друга страна, да не го видят.

Казвам: Желанието на човека да не го видят и чуят, че направил някаква грешка, се отразява психически върху самия него. Например, дъщерята ходи без позволение някъде и казва: Дано не ме види майка ми, дано не чуе баща ми. И синът казва същото. Те не подозират, че тая мисъл работи в умовете им и създава обратна реакция. Ден след ден зрението им отслабва, слухът се претъпява, и те ослепяват и оглушават. Също така не казвай за някого: Не искам да видя тоя човек! Няма да се мине много време, и тая мисъл ще се върне към тебе. Ако повториш тия думи няколко пъти, те ще се върнат към тебе. Това са ред психологични състояния, които се отразяват зле върху човека. Защо трябва да каже дъщерята, дано никой не я види! Казано е в Писанието, че ония, които виждат, отиват към виделината. Синът и дъщерята трябва да се радват, че бащата е ви-

дъл и чул това, което те са направили. Във всички хора има желание, като направят грешка, никой да не ги види, нито да ги чуе. Да остане на вас, вие бихте желали, никой да не ви види и да не ви чуе — даже и Господ да не ви види и чуе. Като сте влезли в новия път, вие сте забелязали, че там има множество малки, дребни неща, на които трябва да обръщате внимание. Те оставят своите последствия върху вашия живот. Дъщерята и синът ни най-малко нямат желание, бащата и майката да ослепеят и оглушеят.

В религиозните общества има една опасност — от вътрешна близост. Когато хората се сближават, без да са достигнали до една естествена, вътрешна обхода, те си пакостят. Някой сгреша нещо и се мъчи да се скрие, да не го видят братята и сестрите му. Когато се сближават, хората трябва да бъдат крайно внимателни в своите мисли, желания и постъпки. Човек се натъква на три вида мисли, чувства и постъпки. За да не пакости първо на себе си, той трябва да се стреми към такива мисли, които дават възможност на главата да се развива едновременно в три посоки: на дължина, на широчина и на височина. Когато главата расте на дължина, човек става активен, като кавалерист; когато расте на широчина, той става издържлив, лесно се справя с всички обсадни положения; когато расте на височина, той се развива в морално и духовно отношение. Изучавайте кои мисли удължават главата, кои я разширя-

ват и кои помагат за растенето и на височина.

Грите измерения — дължина, широчина и височина отговарят на телата. Само телата имат три измерения. Така се натъкваме на геометрията, която е предмет на сегашни изучавания. И в миналото, в кабалата са изучавали геометричните форми, а също и числата. Например, числото три, взето в сегашната математика, се разглежда като количество, сбор от три единици. Кабалистично, това число има друго значение. То не се дели на ъищо, освен само на себе си. Ако към него прибавим още три единици, получаваме шест единици. Това число се дели на две, на три и само на себе си. Последните три единици се различават от първите три. Ако съберем три килограма вода и три килограма сол, няма да получим шест единици, но ще получим солен разтвор.

Математиката и геометрията се прилагат навсякъде в живота, но като физични величини. Например, когато се строят къщи, архитектите си служат с геометрия и математика; когато изчисляват големината на орбитите, на планетите, пак си служат с математика. Обаче, сегашните учени не са дошли до прилагане на математиката в психичния живот на човека. Например, интересно е да се изчислят теченията, които стават в човешкия организъм. Болният се стреми към здравия. — Защо? — За да почерпи от него сила. Следователно, здравият дава нещо от себе си на болния, и болният предава нещо на здравия. Между тях става

обмяна, която може да се изчисли. Най-слабите изтичания от човешкия организъм могат да се изчислят. Колкото по-близък ви е болният, и колкото по-голяма е любовта ви към него, толкова повече черпи той от вас. Обмяна става и между здрави хора. В бъдеще, когато математиката се приложи и в психичния живот на хората, ще видите, какви сили изтичат от човека, и ще разберете причината на заболяванията. Тогавашъзнателно ще се предпазвате от всичко онова, което разстройва организма ви. Днес малцина разбират, какво значи общение с хармонични хора. Ако дружите с хора, които поддържат отрицателни мисли и чувства в себе си, вие се свързвате с тях и носите последствията на техните отрицателни сили. Като знаете това, ограждайте се със здрава аура, със здрави мисли и чувства, да не се поддавате на отрицателните влияния на хората. Пазете се от ръкувания, прегръдки и целувки с хора, които не познавате. Не казвам да се страхувате, но да бъдете внимателни. Всеки човек носи в себе си положителни и отрицателни сили, с които пръв той трябва да се справя. Ще кажете, че болестите се отразяват главно върху физиката на човека. Питайте младите студенти медици, какво ще кажат за това. Когато започнат да изучават признаците на болестите, много от тях заболяват от същата болест, която изследват. Това състояние е временно, но те го изпитват. Питайте младите лекари, какво изпитват, когато започнат да лекуват болни. Те минават почти

през всички болести, които лекуват. Това е област, която всички не трябва да знаят. Както електричеството се предава чрез влияние, така и много болести се предават чрез влияние.

„Защо учениците ти престъпват старите предания?“ Ще кажете, че вие сте свободни от старите предания. Лъжете се, тоя въпрос засяга и вас. Това, коото днес наричат унаследени чърти, не е нищо друго, освен предания на старите, т. е. на вашите деди и прадеди. Днес малко хора говорят за Божественото, което е вложено в тях. Обаче, всички казват, че са наследили известни чърти от своите деди и прадеди. Някой наследил слабостта да пие, друг — да се гневи, трети — страх и т. н. И заекът е страхлив. Достатъчно е шумка да мръдне в гората, за да удари той на бяг. Казваш: Страхлив съм, наследил съм тая чърта. — Щом си я наследил, лесно ще се справиш с нея. Тя не е Божествена чърта. Ако страхът беше Божествено чувство, защо едни хора са страхливи, а други — смели? Бог не е създал човека страхлив. Първоначално той не е бил страхлив. Когато сгреси, тогава разбра, какво нещо е страхът. Благодарение на страха, животните предчувствуват опасността отдалеч. Овцата предчувствува приближаването на вълка. Кокошката предчувствува приближаването на орела. Тя не поглежда нагоре, но предчувствува, че на един километър височина над нея се вие орел. Във всеки човек, колкото и да е безстрашен, дълбоко в него се крие затаен страх. Всеки се

страхува от нещо. Във Варна имаше една акушерка, смела жена, мъжки характер. Тя плаваше в морето, като риба. Сама отиваше с плаване от Варна до Евксиноград и обратно. Обаче, видеше ли пиявица, даже в шише, тя изпитваше панически страх. Сама казваше: От нищо не ме е страх, но пиявица не мога да гледам, особен страх ме обхваща. Тя е чувствителна към пиявицата. Има хора, особено мъже, които могат да понасят всичко със спокойствие. Обаче, осмели ли се друг мъж да погледне жена им, те веднага скачат на крак, готови са да му обявят дуел. В тази област те са крайно чувствителни.

Сега, аз разглеждам психологически въпроса за страха и за ревността. Има невидими същества, в чийто интерес е да възбуждат енергиите в човека, за да черпят от него. Като се гневи, те използват тази енергия в него и го обезсилват. Аз наблюдавам, как пристигат тия същества. Те идат групово, сядат около човека и започват да му внушават отрицателни мисли, докато го настроят. Щом постигнат целта си, те се отдалечават и наблюдават, какво ще прави той. Какви са тия същества? — Като хората, само че за тях не са нужни специални столове. Те могат да седат и по десетина на един стол и пак им е широко. Какви са, каква външна форма имат, не е важно; важно е, как действуват те върху човека. При всяко изпитание, лицето на човека потъмнява. Страшно е, когато той се отдава на отрицателни чувства: завист, отмъ-

шение, злоба. Тогава лицето му потъмнява и погрознява. Когато Каин загида на брата си, лицето му почерня и погрозня, и той реши да го убие. Пазете се от греха на Каина. Наблюдавайте се, да видите, какви промени стават с цвета на лицето ви. Когато изпитвате завист и търсите случай да отмъстите на човека, погледнете се в огледалото, да видите, какви промени стават с вас. Ако цветът на лицето ви е тъмен, вземете мерки да се справите с отрицателните си мисли и чувства.

Казвате: Човек трябва да търпи. Търпението е за силния човек; за слабия е неволята. Само оня може да търпи, който разбира законите. Той знае, че може да го притиснат на няколко места: в областта на сърцето — да засегнат чувствата му, в областта на ума — да засегнат мислите му и в областта на неговата воля — да засегнат постъпките му и всякаква инициатива за действие. Той е буден и лесно се справя с условията. Той знае, че, дето и да го нападнат, всичко може да понесе с търпение. Не е достатъчно само да виждаш грешките и да желаеш да ги изправиш. Важно е да знаеш методи за тяхното изправяне. Търпението е метод за изправяне на погрешките. Ще търпиш хората, ще търпиш и себе си, докато се изправиш.

Човек има слабости, които вижда, след като ги прояви. Има слабости, които се виждат отвън: те са явни и лесно се изправят. Види ли веднъж своите скрити слабости, човек трябва

ва да прави усилие да ги предотврати. Казваш. Втори път няма да проявя такава слабост. — Верно е, втори път ще проявиш друга слабост, която не си подозирал в себе си. Една слабост може да се прояви по много начини, и човек се изненадва, не знае, как да се справи. — На какво се дължи нетърпението? — На излизане на двойника. Често двойникът излиза един - два сантиметра навън, а някога — повече. Щом излезе повече, отколкото трябва, човек става крайно нетърпелив. За да не се гневи, той трябва да се бронира. Мекотата е броня на човека. Затова казвам: Колкото по-чувствителен става човек, толкова по-мек език трябва да има. Ако чувствителността ти се увеличава, а езикът огрубява, ти сам се натъкваш на мъчнотии и изпитания. Казано е в Писанието: „Не огорчавайте Духа, с който сте запечатани.“ Мислите ли, че Духът е доволен от вашите мисли, чувства и постъпки? Понеже Духът не може да говори на ваш език, Той ви нашепва отвътре: Не постъпи добре. Изправи грешката си! Вие започвате да Го убеждавате, че външните условия са лоши, че светът е лош. Духът казва. Бъди търпелив, аз ще уредя всички работи. — Не мога да търпя, ще му отмъстя. — Това е спор между човека и Духа. Той става вътре в човека. Ако не слушаш Духа, ти губиш вътрешния си мир. Без мир няма успех, няма развитие. Мирът е първото условие за идване на духовната култура.

Днес от всички хора се изисква вътрешна обхода, а не външна. Да се обхождаш добре с Божественото начало в себе си, никога да не го огорчаваш, това е истинска вътрешна обхода, за която е нужно култура, знание. Да не огорчаваш Духа в себе си, това значи, да имаш добра обхода към Божественото в себе си. Щом изгубиш свободата си, ти огорчаваш своята душа; щом изгубиш силата си, ти огорчаваш своя дух; щом изгубиш знанието и светлината си, ти огорчаваш своя ум; щом изгубиш доброто си, ти огорчаваш своето сърце. — Какво трябва да се прави тогава? — Възстанови доброто на своето сърце, светлината и знанието на своя ум, силата на своя дух и свободата на своята душа. Следователно, свободен е оня, който знае, как да се обхожда с душата си; силен е оня, който знае, как да се обхожда със своя дух; умен е оня, който знае, как да се обхожда със своя ум; добър е оня, който знае, как да се обхожда със своето сърце.

Питате: Какво да правим с наследствените чърти? — Да оставим тоя въпрос настрана. — „В грях ме зачена майка ми.“ — И тоя въпрос не трябва да ви занимава. Ти може да си семка, посадена в калта — това нищо не значи. Тая семка може да пусне коренчета, да покълне, да образува листа и клончета и поне наполовина да се освободи от влиянието на земята. Работи върху себе си, да се освободиш. Не можеш да придобиеш свобода, ако не обичаш душата си; не можеш да придобиеш сила,

ако, не обичаш духа си; не можеш да придобиеш светлина и знание, ако не обичаш ума си; не можеш да придобиеш доброта, ако не обичаш сърцето си. Така, както се проявявате днес, това е вашият минал живот. Трябва да се освободите от миналото и да заживеете по нов начин.

Преди няколко деня бях с младите братя на планината. Седнахме да обядваме. Един от тях пожела да ни фотографира. Тъй както бяхме насядали на земята, със скромна трапеза, и да се фотографираме, нямаше да съблазним никого. Това не е в някой дом, при богата трапеза. Помислих си: ако кажа, че не искам да се фотографирам, ще излезе, че се страхувам; ако пошепна на ухото на брата, който седеше до мене, съображенията си, другите ще мислят, че му казвам нещо тайно, и те ще пожелаят същото; да кажа, че времето не благоприятствува, това ще бъде много дипломатично. Най-после реших: като искам, нека да ни фотографира. Ще взема участие в сражението. По-добре да не се обижда братът. Наистина, ако откажа, ще употребя най-мек език, но и това може да го засегне.

Един селянин изпратил сина си да учи в странство. Към края на годината синът писал на баща си да му изпрати четири хиляди лева, които му трябвали за изпитите. Като неграмотен, бащата занесъл писмото на касапина, да прочете, какво иска синът му. Касапинът чете с груб, повелителен тон: Татко, изпрати ми пари, трябва ми за изпит! Бащата казал:

Виж го ти, хем пари иска, хем ще ми заповядва ! Няма да му пратя нищо ! После се размислил и отишъл при фурнаджията : Моля ти се, прочети, какво пише синът ми. Фурнаджията чете с мек, кротък глас : Мили татко, изпрати ми моля ти се, четири хиляди лева. Трябват ми за изпит. — Виж, като се моли, като ме нарича „мили татко“, ще му изпратя, колкото иска. Ще излезе от него човек ! — Де е грешката сега ? — В касапина. Той чете с груб глас, а фурнаджията — с мек, кротък глас.

Често и вие получавате писма от небето, които не можете сами да прочетете. Давате писмото на касапина, но не сте доволни. Дайте го на хлебаря. Като го прочете той, ще разберете съдържанието му и ще останете доволни. Животът на много семейства се разваля поради грубия език на мъжа или жената. Мъжът се върне от работа и казва на жена си с груб, недоволен тон : Много си пресолила яденето ! Казвам : Има цяр за пресоленото ядене. Сипи една чаша гореща вода в яденето, тури го да ври още малко, и то ще стане, както трябва. Кой от двамата е по-виновен : мъжът, или жената ? — И двамата. Мъжът е виновен, че говори грубо и обижда. Ако жената не премълчи и отговори по същия начин, и тя е виновна. Някога човек роптае, недоволен е от живота си. Той казва : Господи, защо на едни хора даде повече знания, богатство, красота, а мене лиши от тия блага ? — Кой е виновен за това ? — Ти сам. Някой те обижда, защото и

ти си обиждал. Днес ти си господар, имаш няколко слуги на разположение, но се отнасяш с тях грубо, жестоко — постоянно ги обиждаш. Помни: В другия живот ще стане обратното. Ти ще станеш слуга, а един от слугите ти — твой господар. Това, което си правил със слугите си, той ще ти го върне с лихвите. Отношението му към тебе е отглас на твоето отношение в миналото. Като знаеш това, кажи си: Както и да постъпва господарят с мене, аз ще мълча, няма да му отговарям. Искam да ликвидирам със старите сметки.

Казвам: Не престъпвайте Божия закон заради старите предания! Не престъпвайте Божия закон заради вашите наследствени чърти! — Много съм нетърпелив. — Това е наследствена чърта, с която трябва да се справиш. — Чуждите работи ме интересуват. — И това е наследствена чърта. И лисицата се интересува от чуждите кокошки. И детето се интересува от ябълките, крушите, орехите на съседа. — Това са тънки работи. Какво ще правим, ако не се интересуваме от проявите на живота? — Това са дребнавости във вашия живот. Знаете ли, какъв щеше да бъде вашият живот, ако можехте да се владеете, да не се занимавате с дребнавостите на живота? Дето минете, щяха да ви очакват като ангел. Ако можете да владеете мислите, чувствата и действията си, вие ще бъдете цвят, който разнася аромата си далеч; извор, който разхлажда ожаднелите пътици; чист въздух, който ободрява духа на

уморения пътник; изгряващо слънце, което насърчава всички обременени. Няма по-велико нещо за човека от това, да обича своите мисли, чувства и постъпки и да ги владее. Щом той ги обича, и те ще го обичат. Няма по-велико нещо от това, да чуваш гласа на своите светли мисли, на своите добри чувства и на своите благородни постъпки. Чрез тях се изявява гласът на Бога, Който казва: Добре мислиш, добре чувствуваш и добре постъпваш! Какво по-велико от това да чуеш одобрението на Господа!

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

Обхождайте се със себе си, с Божественото в себе си така, както Бог се обхожда с вас!

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

32. Утринно Слово от Учителя, държано
на 29 август, 1937 г. София. — Изгrev.

Силният

Ще прочета 65 гл. от Исая, от 16 ст. нататък.

Да задоволиш човека, да задоволиш себе си — ето една от големите мъчности в света. Да задоволиш човека, това е най-трудната задача в живота. Каквото и да направиш, недоволството ще върви с тебе. Има едно същество в човека, което всякога остава недоволено. Имаш нови дрехи — отчасти си доволен. Един ден ще видиш някакъв недостатък, ще бъдеш недоволен. Докато си малко дете, и майка ти те носи на ръце, доволен си от нея. Щом пораснеш, и тя те пусне на земята да ходиш сам, недоволен си от нея. Турят те в количка, не си доволен; извадят те оттам, пуснат те на земята да ходиш, отчасти си доволен. След това търсиш нещо ново да те задоволи.

Някой държи сказка за човека и казва, че той е същество, което никой не може да задоволи. Щом е недоволен, той всякога е гладен. Не е въпрос да се говори за глада — важно е да се задоволи той. Един виден художник може да нарисува една картина, която да представя страдащ, измъчен човек. Всички се възхищават от картината. Вестниците пишат за художника, хвалят го. Всички намират, че той предал много

сполучливо образа на страдащия, добре схванал отличителните му чърти. Обаче, кой човек би желал да бъде истинският, живият образ на тоя страдалец?

Каква идея е вложил художникът в тая картина? Защо трябваше да нарисува, именно, страдащия човек? С това той иска да посочи пътя към радостта. Който иска да се помогне до радостта, трябва да мине през скръбта. Идеалната скръб е път към идеалната радост. Тая картина представя единия полюс — страданието, което води към радостта. Това са две противоположности, както негативът и позитивът във фотографията. Негативът е сянка на живота. И сянката е нещо реално, но в тая реалност няма нищо съществено. Ти си жаден. Виждаш на картината, как изворът блика, и водата тече. Тая картина не е реална; водата в нея не може да задоволи жаждата ти. Водата тече, но ти си жаден. Слънцето грее, но не топли. Хората се радват, но радостта не е там. Хората умират, но смъртта отсъства. Навсякъде виждаш богатство, но златото не е там. Казваш: И това е реален свят. — Реален свят без реалност. Жаден си, но вода няма там. — Дотегна ми да живея. — Дотегна ти, защото си попаднал в живите картини на художника, в които реалността отсъства.

Питаш: Защо Бог създаде такъв свят? Защо дойдох на земята? Сега аз ще те питам: Ти защо си взе билет и дойде на това представление? Коя беше причината за това? Ня-

кой човек, които има жена и деца, и мисли за тяхното осигуряване, създаде театъра, за да печели пари. Той създаде представлението, да изкарва всяка вечер по 10—15 хиляди лева. И, ако успее да спечели тая сума, казва: Постигнах целта си. От една страна ще забавлявам хората, а от друга — ще се осигурявам.

Една наша позната ходила в Евангелската черква, та предаваше впечатлението си. Там имали обичай да говорят за любовта на Христа към хората, докато ги убедят да повярват. Тя прави аналогия между настояването на тия проповедници и на българите, когато им дойде някой гост. Те имат обичай много да канят, докато най-после гостът се пресрами и започне свободно да се храни. Поканят го един път, два пъти, три пъти, докато той сам каже: Ще задоволя желанието ви. Започва да яде и, като се нахрани добре, казва: Благодаря, че ме канеха много. Ако не бяха толкова настоявали, щях да остана гладен. Турците постъпват точно обратно: Като седнат да ядат, първо се обръщат към госта. Казват му: Буюрум! След това не повтарят поканата. Всеки трябва да заеме мястото си и да започне да яде. Ако чака втора покана, гладен ще остане.

Природата си служи с двата обичая: някога си служи с българския обичай — по няколко пъти кани госта си да яде. Някога прилага турския обичай: Един път кани госта си, втори път не го кани. В първия случай, гостът не може да остане гладен. Във втория случай,

ако е срамежлив, може да остане гладен. Вие сте българи, каните се по десет пъти едно след друго. Според мене, този обичай е по-добър. Българинът е практичен. Той знае, че ако го поканят няколко пъти и не чуе, поне на десетия път ще чуе. Това, което се отнася за него, се отнася и за другите. Като канят гостите си по няколко пъти наред, и него ще канят.

Често се оплакват от болести и страдания. Казвам: Пейте на болестите и на страданията си. Ако си болен и не можеш да движиш ръцете и краката си — пей. Дойде обяд — пей. Цяла година пей на болестта си, да видиш, какъв ще бъде резултатът. Болестта обича спокойствие. Като разбере, че при тебе няма спокойствие, тя хуква да бяга и те напуска. Щом нарушаваш мира ѝ, тя казва: Тук не се живее. Като не знаеш, как да се лекуваш, викаш лекар. Сегашните лекари угаждат на болестта. Турят болния да легне — тъкмо това иска болестта. После пипат пулса на болния, преглеждат езика и очите му. Ако очите имат жълт цвят, това показва, че болният е користолюбив. Окото задържа шестте цвята за себе си, а седмият — жълтият цвят, изпраща навън. Окото трябва да бъде бяло — да дава щедро на всички.

Отличителното качество на музиката е щедростта — тя дава на всички. Човек пее и нищо не очаква отвън. — Защо? — Защото богатството е в песента, в самото пеене. Ще пееш и ще благодариш за благото, което ти се

дава. Певците, които пеят за пари, лесно губят гласа си. Така е било от памети-века, и така ще бъде. Някой певец, след като спечели много пари, казва: Не искам повече да пея. Каже ли така, гласът му го напуска. Същият закон се отнася и до музиканта, и до оратора. До известно време той говори красноречиво, задоволява публиката. Като забогатее, казва: Няма защо повече да ораторствувам. Щом каже така, красноречието му го напусне. Когато материалните блага господствуват над човека, той изгубва дарбите, които Бог му е дал. Езикът не ти е даден да печелиш пари с него. Парите трябва да вървят след тебе, като сянка на твоя живот, като средство, но не като цел. Те трябва да те търсят, а не ти тях. И да ги отблъскваш, те трябва да те следват неотклонно.

Един ден видях на улицата, как една катеричка тичаше подир господаря си. Тя се качи на единия му крак и се скри под палтото му. Той я хвана и я хвърли на земята. Тя се покатери на другия му крак и пак се скри под палтото му. Той я хвърли на земята; тя се затича след него, покатери се и се скри пак под палтото му. По-рано тая катеричка се качваше по дърветата, а сега се катери по краката му. — Защо прави така? Какво представя катеричката? — В случая, тя представя човешките желания. Ти хванеш едно свое желание, хвърлиш го на земята, но то се затичва, покатерва се по тебе и се скрива някъде, да не го видиш. Пак го хвърлиш на земята, то пак се покатерва по

тебе. Между оня, който носеше катеричката, и самата катеричка има някаква връзка, Между мене и него също има известна връзка. Като го наблюдавах, казвах си: По-добре е той да носи катеричката, а аз да разсъждавам, да си правя заключения, защо катеричката се качва по него.

Като изучавате явленията в живота, казвате: Защо става това явление? — Става нещо с даден човек, защото трябва да стане. Аз пък наблюдавам станалото, и разрешавам задачата. Между мене и него има някаква връзка. Ако катеричката не е свързана с господаря си, ще остане на земята, между непознати хора. Може да дойде отнякъде котка и да я изяде. Като се качва по гърба на господаря си, тя казва: Само при тебе мога да живея. Всички хора около мене са чужди, не ги познавам. — И вашите желания могат да живеят само при вас — дадено им е това право. Веднъж сте приели тая катеричка при себе си, ще я оставите да се качва по гърба ви. Ако сте оня, който наблюдава, как катеричката се катери по гърба на господаря си, идете настрана и разрешете въпроса, защо катеричката се качва по краката и гърба на господаря си, и защо той я хвърля на земята.

Питам: Защо житното зърно се хвърля на нивата? — За да израсте. Нивата крие условия за неговото покълване и развитие. Ако се хвърли във някъде, на камениста или песъчлива почва, нищо няма да излезе от него. Нова философия е нужна на човека. Ето, и в Писанието е ка-

зано: „Бог създава нова земя и ново небе.“ Старата земя и старото небе са места, дето живее скръбта. Новата земя и новото небе са места, дето живее радостта. — Кога ще се сменят старото небе и старата земя, та заедно с тях да си отиде и скръбта? — Когато дойде новата земя и новото небе, с тях заедно ще дойде и Божествената радост. — Защо Бог създаде новата земя и новото небе? — За да си отидат старата земя и старото небе. Щом те си отидат, и скръбта ще си отиде. Да се радваме, че Бог е предвидил това. Старото отнася скръбта, а новото носи радостта. Ако остарявате, вие носите със себе си скръбта; ако се подмладявате, носите радостта. Това е правилният процес в човешкото развитие. Следователно, като ставаш сутрин от сън, отнасяй скръбта и донасяй радостта. — Как ще стане това? — С песен и музика. И вие пеете, само сутрин, когато дохождате на клас, по три пъти на ден не пеете.

Една млада сестра казва, че нямала вдъхновение да пее. — Аз мога да накарам всеки човек да пее. Ако му дам десет английски лири, няма ли да пее? Ще пее. И да не знае да пее, ще се научи. Златото дава настроение на човека. То е проводник на живота. Понеже животът на земята се изявява чрез златото, затова хората го обичат. Златото е проводник не само на човешкия живот, но и на живота в цялата природа. Според мене, среброто е филтър на живота, а златото — проводник на живота. —

Верно ли е това? — За мене е верно, а за вас — сами ще си отговорите. Докато имам злато в джоба си, аз мога да пея. Щом извадя златото, гласът ми се загубва. Това опитвам всеки ден. Така дохождам до заключението, че между гласа ми и златото има известно отношение, известна връзка. Аз правя и други опити. Щом съм гладен, не мога да пея. Нахраня се, започвам да пея. От опита виждам, че между яденето и пеенето също има връзка. Значи, каквото е златото за материалния свят, такова са хлябът, водата, въздухът и светлината за духовния свят.

Дванадесет души адепти се събрали на едно място и се разговаряли, кой какво постигнал в живота си. Първият казал: Аз дойдох до положението, като произнеса думата „вода“, веднага да дойде водата при мене. Щом съм жаден, изговоря думата „вода“, и жаждата ми се утолява. Вторият казал: Аз дойдох до положението, когато огладнея и изговоря думата „хляб“, да дойде хлябът при мене. Така се изредили и останалите десет адепта: всеки разказал, какво постигнал в живота си. Жаждата, гладът са вътрешни процеси за познаване на Бога.

Сега, аз не искам да обяснявам думата „познаване“ да не се съблазните. Христос каза на учениците си: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Повече от 70 Негови ученици се съблазниха от тия думи и казаха: Тежки са гия ду-

ми. Тоя човек иска да ни направи човекоядци. Ако ядем плътта Му и прием кръвта Му, какво ще остане от Него? И вие, като не знаете силата на думите, казвате: Искаме да бъдем добри. Знаеш ли, какво значи да бъдеш добър? Като изговориш думата „добър“, целият свят трябва да стане добър. Доброто трябва да дойде при тебе. Когато Бог произнесе думата „добър“, целият свят ще стане добър. Понеже Той още не е произнесъл тая дума, светът не е станал добър. Когато Господ каже за себе си, че е добър, и ние трябва да станем добри. Той чака момента, и ние да съзнаем, че сме добри. Ти казваш, че Бог е благ, но сам не вярваш на думите си. Ако някой твой ближен умре, веднага казваш: Щом Бог е благ, защо допусна да умре тоя човек? Кое е доказателството, че тоя човек е умрял? Ако водата замръзне и не тече, умряла ли е тя? Като замръзва, водата поумнява. Тя спира движението си и казва: Само с движение работите не се нареждат. Тя се е вгълбила в себе си, иска да забогатее. Който казва, че се е смръзнал, това показва, че се е вгълбил, обърнал поглед към себе си. Той иска да каже, че само с даване не се живее. Човек трябва да поживее и за себе си. Започне ли да живее за себе си, човек непременно ще замръзне. Ако не искаш да замръзнеш, ще живееш не само за себе си, но и за другите.

Един познат ми казваше: Като наблюдавам хората на Изгрева, виждам, че са станали крайно положителни. Като говориш с тях, или

трябва да приемеш всичко. каквото ти кажат, или трябва да бягаш. Те са крайно настойчиви. Но аз, казва той, дойдох до следното заключение: който е слаб, нека дойде на Изгрева, да види благото, което се крие в него. Който е силен, пак нека дойде на Изгрева, да опита силата си, да види, колко може да издържа. Сутринното слънце е приятно, всеки го търси. Обядното слънце е горещо; то е само за силни хора, да видят, колко могат да издържат на неговата топлина. Ако можеш от сутрин до обяд да издържаш на слънцето, ти си здрав човек. Ако не можеш да издържаш дълго време на слънце, ти не си здрав човек.

Казвам: Който дойде на Изгрева, веднага го поставят на изпит, да се види, колко е силна любовта му. Щом проповядваш за любовта, и кесията ти се изпразва, любовта ти е слаба. Ако любовта ти е силна и дадеш на някого една монета, веднага трябва да получиш две монети. Кажеш някъде три сладки думи — вместо тях трябва да ти кажат шест сладки думи. Няма празни думи в живота. Не е въпрос да рисуваш картини само за забава. Ние се нуждаем от живот. — Художниците рисуват хубави картини. — Това не ме интересува. За мене е важно, какво аз мога да създам. Влизам в своята градина и виждам, че всички цветя са увехнали, главичките им увиснали надолу. Веднага произнасям думата „вода“, и водата потича. Казвам: Иди да полееш всички жадни, скръбни, натъжени цветя. Жажда ги мъчи. Задоволи

жаждата им. След това картината се сменя: от мъртва, става жива. Цветята се ободряват, живо издигат главичките си нагоре и запяват песента на живота. Това е новата философия. Следователно, като видите тъжен, скърбен човек, не питайте, защо скърби, но кажете: Вода! Водата ще потече към него, ще задоволи жаждата му и ще го освежи.

И тъй, ако не можете да носите скръбта на целия свят, вие не можете да носите и радостта на целия свят. Законът е такъв. Ако не обичате всички хора, никакво изкуство не можете да придобиете. Под „всички хора“ разбирам да обичаме Бога. Трябва да обичаме всичко, което Бог е създал! В това се крие силата на човешката душа. Правете опити да обичате всички. Аз мога да ви накарам в един момент да се обикнете. Представете си, че двама души не се обичат. Давам им 25 английски лири и казвам: Разделете си ги братски. И двамата са бедни. Те се пригръщат, целуват се, всеки взима по дванадесет лири и половина и се примиряват. Така постъпва Бог. На грешните Той дава изобилно блага, за да се примирят със света. Те са богати, за да дават от изобилието си на бедните и на праведните. Бог оправя света чрез изобилието, чрез благата, а не чрез наказания и лишения. На лошите хора Бог дава и деца, да смекчи сърцата им.

Казвам: Най-жестоките същества на земята са рибите, затова те имат чрезмерно много деца — техните яйца. Без да искат, те

раздават хайвера си на други същества — риби, животни и хора, и така изучават закона на жертвата. Макар и жесток, паякът отстъпва по жестокост на рибите, които се гълтат едни-други. Като жертвуват хайвера си, те смекчават своята жестокост. Рибите са студенокръвни, безмилостни същества. Горко на оня, който падне в устата на акулата! Като с хирургичен нож тя отсича ръцете и краката му и по-нататък не се интересува. Че трупът е останал без ръце и крака, това не е важно за нея. В това отношение, смъртта е акула. Тя действа само във водата. Там е нейната сила. Ако паднеш във водата, тя отсича ръцете и краката. Ако искаш да бъдеш здрав и цял, трябва да излезеш на суша.

Коя е причината за нещастията на човека? — Неговите желания. Многото желания са многото яйца на рибите. Желанията живеят във водата, както рибите. И в рибата има нещо хубаво — тяхната чистота. Няма по-чисто същество от рибата, но и по-жестоко от нея няма. И човек, като рибата, има два живота: живот на духа, т. е. на чистотата, на любовта; живот на плътта, т. е. на жестокостта. Иоан казва, че видял новото небе. В него нямало морета и реки. Там е новият порядък — живот без вода, т. е. живот без желания. Във водата стават лоши, жестоки неща. Най-големите скърби са във водата.

Един познат ми разправяше една своя опитност. Един ден, като плувал, заплел кра-

ката си в една трева и потънал във водата. В един миг той прекарал през ума си целия си живот — от детинството до сегашния момент, но изпитал страшен ужас. Какво станало след това, не помнел, но, като дошъл на себе си, разбрал, че е във всякаква опасност и изпитал небивала радост. Никога в живота си не е преживявал подобна радост и благодарност, че се спасил.

Помнете: Бог изисква от всички да бъдете весели, радостни деца. Като види, че не сте радостни, Той пита: Защо тия деца не се радват? Какво им липсва? В сегашния живот има страдания, но те са предвестници на бъдещата радост, която ви очаква. Който е страдал, има право да се радва; който не е страдал, няма право да се радва. Ако не искаш да страдаш, не можеш да се радваш. Щом приемеш страданието, ще бъдеш гражданин в царството на радостта. Това е новата философия на живота. Само така можем да примирим противоречията. Само така можем да примирим живота със смъртта. Животът е по-силен от смъртта; радостта е по-силна от скръбта. Силното е реално. Любовта е по-силна от омразата; светлината е по-силна от тъмнината.

Казвам: Дръжте се за силното, Само Бог е силен. За Него се казва, че е всемогъщ. Следователно, когато искате да разрешите мъчнотите си, потърсете Бога. Казано е в Писанието: „Потърсете ме в ден скърбен, и Аз ще ви се изявя.“ Скръбта е денят, в който може

да познаете Божията благодет. Когато никой не може да ви помогне, обърнете се към Бога. Тогава ще имате такава радост, каквато никой не може да ви даде.

„Ще създам нова земя и ново небе.“ Всички, които са минали през скърби и страдания, ще влезат в новото небе и новата земя — в живота на радостта и веселието.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

— В Божията Любoв е благо-
то на човека.

..

33. Утринно Слово от Учителя, държано
на 5 септември, 1937 г. София.—Изграв.

Свят на промени

Ще прочета 61 гл. от Исайя.

Често се питате: Какво носи бъдещето?
— То носи много нови неща. Ще дойде ден, когато на амвона, вместо проповедници, ще има грамофонни плочи. Ще завъртите плочата, и тя ще започне да проповядва. Каквато проповед искате, такава плоча ще турите. Плочите ще бъдат номерирани: № 1, 2, 3 и т. н. Ще слушате отлични проповеди. Никаква обида няма да чувате, защото вие ще изхвърлите всичко, което ви обижда. Всъщност, и днес има проповедници, които са грамофонни плочи — говорят неща, които не трябва да се говорят. Както ги навиват, така говорят. Има и вярващи, които са грамофонни плочи; и те говорят, без да мислят. Някой пее една класична ария, но думите не са подходящи. Друг пее същите думи на нов глас.

Какво се разбира под думата „ария“? Ония, които следват музикалната академия, знаят, какво значи ария — песен от опера. Тя е мъчно преводима дума. Според мене, под „ария“ се разбира нещо въздушно, което се движи като въздуха. Понеже не е точно определена дума, могат да ѝ се дават различни обяснения. Например, американецът казва „ком“ — ела;

англичанинът казва „към“. Това е една дума, с едно и също съдържание, но се произнася различно. Когато иска да погали детето си, българинът казва: Моето пиленце, или моето гълъбче. Коя от двете думи е по-хубава?

Като изучавам проявите на религиозните хора, намирам една опасна страна в техния живот — крайна чувствителност, крайна напрегнатост в чувствата, благодарение на което те изопачават фактите. Почти не съм срещнал религиозен човек, който да постъпва справедливо. Всички говорят за право, за справедливост, но те сами не са справедливи. Това се дължи на една обща черта в човека — да преувеличава нещата. Това чувство наричат сублимност, величественост. В българина центърът за времето е слабо развит. Той не може да определи точно, колко часа трябва да вървиш от едно село до друго. Той казва: Като минеш този баир, веднага ще отидеш на другото село. Струва ти се, че ще вървиш най-много половин час, а то излиза два-три часа път.

Като четете Свещената книга, срещате стиха: „Бог е огън всепояждащ.“ Според този стих, излиза, че който отиде при Бога, ще изгори. — От човека зависи: Може да изгори, а може само да се стопи. Ако отидете при един добър, благороден човек и го заварите в добро разположение на духа, ще почувствувате нещо особено: от всяка негова дума лъха живот, всяка негова дума е балсам. Ти седиш при него, топиш се от блаженство. Някога отидеш

при същия човек, но го намираш в раздразнено състояние — гневен. Той изсипва недоволството и гнева си, които събрал от години в себе си. Ти седиш при него, но изгаряш — огън е той. Ти си мислел, че той е Божя кравичка и се разочароваш. Не е така. Той е добър, благороден, но справедлив. Гневи се, но това е Божествен, справедлив гняв. Ще кажеш, че той се гневи за малки неща. Някога малките работи носят големи последствия. Той знае, защо се гневи. Страшно е, когато човек се гневи. без да знае защо.

Един познат ми разказваше една своя опитност. Той казваше: Чудя се на себе си, защо, като дойде някой човек при мене, едва започне да говори, аз изпитвам лошо разположение към него. Искам да му ударя една - две плесници и да го изпъдя вън. Дойде друг, приятно ми е да го слушам. Като го слушам да говори, имам желание да го пригърна и целуна. Защо е така, не зная. Сега аз ще те питам: Какво правиш, като видиш един умрял вол? Имаш ли желание да го пригърнеш, или запущваш носа си и бягаш далеч? Като ти дадат една голяма, хубава ябълка, готов си да я пригърнеш и целунеш. Следователно, когато при тебе дойде човек, който носи нещо добро в себе си, ти си готов да го пригърнеш; когато дойде някой, който нищо не носи, а иска да вземе нещо от тебе, ти бягаш далеч от него.

Говори се за религия, за религиозен живот. Какво значи, да бъдеш религиозен? — Да

имаш отдушник, т. е. предпазителна клапа. Без такава клапа, котелът ти ще се пръсне. Религиозният казва: Аз обичам само Бога. Това значи, да обичаш като Бога. За да обичаш така, трябва да отидеш при Бога. Ако нямаш пример за любовта, не можеш да проявиш Божията Любов. Ако носиш Божията Любов в себе си и отидеш при мъртвия, той ще оживее; ако отидеш при гладния, ще го нахраниш; ако отидеш при жадния, ще го напоиш; ако отидеш при бедния, богат ще го направиш; ако отидеш при невежия, учен ще го направиш; ако отидеш при грозния, красив ще го направиш; ако отидеш при слабия, силен ще го направиш. Щом носиш Божията Любов в себе си, ще преобразиш света. Ако не носиш любовта в себе си, колкото и да говориш на хората за нея, невежият ще си остане невежа, болният ще си остане болен, слабият ще си остане слаб, бедният — беден.

Обикновеният човек не може да се справя със силата на Божията Любов. Само силният може да носи тая любов в себе си. Само безкористният може да се справя с Божията Любов. Той навсякъде е последен. Той прилича на готвач, който готви с часове и, когато стане време за ядене, първо дава на клиентите, а последен на себе си. Любещият заема последното място, но, понеже хората го обичат, те му дават първото място. Колкото по-почитан е човек, толкова на по-преден план излиза. Ако на една конференция присъствуват делегации от всич-

ки страни, делегатите на големите държави заемат първите места, а делегатите на малките държави — последните места. При направата на корнизите големите камъни се турят на първо място. Ако десет души пеят заедно, на първо място ще бъде оня, който пее най-хубаво. Ако десет души тръгват на екскурзия, кой от тях ще бъде пръв? — Оня, който знае добре местността. Той ще избере най-добрия и кратък път; ако води такъв, който не знае пътя, ще задръсти някъде, отдето мъчно ще излезе.

Един голям философ, наш познат, често казваше за религиозните: Това не са хора, но баби. — Какво иска да каже с това? Той ги счита за глупци, които не заслужават внимание. Не е така. Бабата не е красива, но умна. Младата мома е красива, но не е умна. Обаче, ако трябва да вървиш в пътя, младата мома ще те заведе в драките, дето и двамата ще се объркате. Бабата ще те изведе от драките и ще те постави на прав път. Религията е за стари хора, за баби и дядовци, а не за млади хора — за моми и момци. Религията не е най-високото нещо в живота. Много естествено. Да бъдеш религиозен, това значи, да се облечеш във вретище, да се разкаеш за греховете си. Тук си направил един грях, там — друг. Започваш да плачеш и да се разкайваш за греховете си. Как ще бъдеш красив? Тук кажеш една дума не на място, там — друга, и ти се смущаваш. Казват, че религията е връзка с Бога. Не е така. Като станеш религиозен, ти минаваш през ред мъч-

нотии и изпитания, падания и ставания и, след хиляди години, като се освободиш от религиозните вярвания, ти стъпваш свободно на краката си, като самостоятелен човек.

Исайя казва: „Духът на Господа Иеова е върх мене, защото ме помаза да благовестувам на смирените; проводи ме да изцеля съкрушените в сърце, да проповядвам освобождение на пленниците.“ Това са религиозни работи. Религиозният е затворен в догмите, в понятията, в схващанията. Ако някой се осмели да го обиди, той търси начин да се освободи. Съберат се религиозни хора и ще афоресат някого, ще го анатемосат, ще се наговорят да не го поздравяват. Това е опаката страна на религиозния човск.

Думата „религия“ е нова. Тя има отношение към сегашното състояние на човешкото съзнание. Религията е процес на чистене. Как се облича домакинята, когато чисти къщата си? — С вехти, всекидневни дрехи. Такова е състоянието на всеки религиозен. След това той влиза в истинския живот и се облича в чиста, нова премяна.

Като ученици, трябва да се изучавате, за да различавате, кои състояния са ваши и кои — чужди. При религиозния живот, човек мени състоянията си според средата, в която попада. Ако е в среда на скръбни хора, и той става скърбен; ако е в среда на нервни, и той става нервен; ако е в среда на крадци, и той пожелава да открадне нещо. И обратно: като по-

падне между добри, благородни хора, и той става добър, благороден. Значи, един и същ човек може да бъде и добър, и лош. С един и същ орган той възприема и доброто, и лошото. Ухото схваща и хармонията, и дисхармонията. Обаче, трептенията на хармонията са едни, а трептенията на дисхармонията — други.

Много хора идат при мене, искат веднага да ги приема. Съботен ден не приемам. Те се чудят, как мога да откажа на такива величия, каго тях. Много просто — не приемам в събота. — Друг ден ще дойда. Ще ме приемеш ли тогава? — Ако отговарям по човешки, ще ти кажа да дойдеш в понеделник, във вторник или друг ден през седмицата. Ако говоря по Божествено, не мога да ти кажа, кога ще те приема — не съм господар на дните. Според Божествения език, ще ти кажа: Ела, когато искаш; ако никой не чака отвън, ще те приема.

Като знаете това, не питайте, защо Бог някога не отговаря на вашите молитви. Много естествено, преди вас се молили стотина души — ще чакате ред. — Аз се моля вече пет-шест деня наред. — Тия хора се молили вече сто деня. Бог мълчи, нищо не казва, но трябва да чакате своя ред. Някой се моли и веднага очаква отговор, но не получава. На другия ден пак се моли, пак очаква отговор. Иде един човек при мене и ми казва: Ще се пръсна, не мога да търпя! — Защо ще се пръснеш? — Яде ме нещо отвътре, не мога да търпя. — Какво те яде? — Не зная. Помогни ми, моля ти се!

— Как да ти помогна? Вярваш ли в Бога? — Вярвам, но Той не ме чува. — Ако Бог не те чува, аз ли ще те чуя? — Той ме погледна криво и сопнато ми отговори: Помогни ми по някакъв начин! — Слушай, ако се сопваш така, ще те изпъдя навън. Той започна да ме гледа мило, спокойно. — Кажй сега, как искаш да ти помогна, не те разбирам. — Как не ме разбираш? Пак се сопва. Виждам, де е болката ти, но трябва да почакаш малко. Зная, че нещо те мъчи, изпитваш тежест под лъжичката. — Така е, яде ме нещо. Ходих при няколко лекари, всички гледат на мене като на смахнат човек. Не зная какво да правя. — Ще те излекувам, но какво ще дадеш за това? — Каквото искаш, само ми помогни. — Затвори очите си да не гледаш. След това го пипнах на едно място. Той извика: Олекна ми! Какво стана? — — Нека да не знаеш всичко. Ако знаеш, как ти помогнах, ще разказваш на другите, и болката отново ще се върне. — Щом е така, не искам да зная, как стана. Нека си отиде болката и повече да не се връща. Според мене, той е изпаднал в чуждо състояние и, като припрян, не може да търпи.

Преди няколко дена дойде при мене една госпожа, интелигентна, от добро семейство. Като я видях, казах ѝ, че не приемам, зает съм, да дойде друг ден. Погледнах я: на лицето ѝ беше описано голямо отчаяние и скръб. Тя ми каза: Бог ме изпраща тук. Моля ви се, приемете ме. — Щом Бог ви изпраща, ще ви прие-

ма. С какво мога да ви бъда полезен? Тя започна да ми разправя: Бях млада, неопитна и рано се ожених. Роди ни се едно момиче. След това мъжът ми започна да гледа към чуждите жени, докато един ден се увлече в една мома. Много време търпях, най-после реших да го напусна. Разведохме се. Това се отрази много зле на дъщеря ми. Тя обичаше баща си, беше тясно свързана с него. Външно много приличаше на него. Често се срещаха и се разговаряха. Обаче, той се ожени втори път. Втората му жена беше ревнива, не позволяваше на мъжа ми да се среща с дъщеря си. Като не можа да издържи това положение, дъщеря ми се самоуби. Изглежда, че невъзможността ѝ да се среща с бащата още повече ѝ се отрази. Какво ще ми кажете сега? Как да понеса голямата скръб? Казах ѝ: Вие направихте две грешки. Първата грешка е, че се оженихте толкова млада. Втората грешка е, че се разведохте. Вие не можахте да понесете по-малкото зло, но дойде по-голямото. Сега не ви остава нищо друго, освен да се примирите. Има нещо утешително за вас, което не знаете. То е следното: Дъщеря ви стана жертва на вашите недоразумения, за да се повдигнете. Тя ще помага и на двамата. — Късно е вече. Сега и бащата съжалява. Аз ходя на гроба да плача, но срещам и него там. И той ходи на гроба, плаче, нищо не може да го утеши. Казвам: В отношенията на хората има тънки работи, които хвърлят отпечатък на живота им.

Помнете: Животът на религиозните хора е пълен с противоречия, с малки и големи злини. Задачата на човека е, да се научи първо да понася малките злини. Казано е в Писанието: Целият свят лежи в лукавия.“ Ако е така, какво очаквате от тоя свят? Справедливост ли очаквате? Несправедливостта е най-малкото зло на земята. Днес всички хора пъшкат, търсят Божията Правда. Когато дойде Правдата, гответе се за второто пришествие. Друга правда не може да се даде. Защо разпнаха Христа? — Защото казваше за себе си, че е Син Божи. Той казваше: „Ако разрушите тоя храм, в три деня ще го съградя и въздигна.“ — Как е възможно това? Те Му възразиха: Ние съградихме тоя храм за 45 години, а ти за три деня ще го съградиш! Христос говореше за телото си.

Хората мислят, че светът е създаден само за тях. Трябва да знаете, че милиарди същества живеят във вселената — нисши и висши, от различна степен на развитие. Вселената е създадена за всички: В нея живеят, както светли, така и тъмни същества. Светът е създаден и за вълка, и за овцата. Защо е създаден така светът, не питайте. Той е създаден, както трябва. Ако програмата на земните училища е наредена според възрастта на децата, колко по-добре е наредена програмата на духовния и Божествения свят!

Да се върнем към въпроса за религията. Тя е живот за чистене. От какво се чисти човек? — От утайките на миналото. — Те създа-

ват различни болести. Ако заболяеш и отидеш при лекар, той ще прегледа гърдите, стомаха, корема, и най-после ще определи диагнозата. Според мене, три причини има за заболяване на човека: яденето, дишането и мисленето. Ако не знаеш, как да ядеш и пиеш, ще се явят един род болести; ако не знаеш, как да дишаш, ще се явят друг род болести; ако не можеш да мислиш право, ще се родят трети вид болести. Като не яде, не диша и не мисли правилно, клетките в човешкия организъм се индивидуализират, и човек заболява. И обратно, човек е здрав, когато яде, диша и мисли правилно.

Коя е причината за злото в света? — Че мислим само за себе си. Следователно, за да те освободим от злото, ние трябва да работим за Бога. Религиозният мисли повече за себе си, иска да се осигури, да заеме съответно място в живота. Щом си религиозен, няма да мислиш за себе си, но ще мислиш, как да изпълниш Божията воля. — Ще оценят ли моята работа? — Това не е важно. Ти ще работиш добросъвестно, а ония, които стоят по-високо от тебе, знаят, какво ти трябва. Те ще дадат нужната преценка. Когато ученикът се явява пред изпитна комисия, от него се иска едно — да пее. Комисията, която разбира повече от него, ще се произнесе, добре ли пее или лошо. Някой се сърди, че не го оценили правилно. Дойде при мене и казва: Учителю, кажи си мнението. Нали съм напреднал ученик? — Не мога да кажа мнението си. Ще те поставя между уче-

ници, които пеят по-добре и по-лошо от тебе, и ти сам ще си определиш мястото. Като се сравниш и с едните, и с другите, ти сам ще си дадеш преценката. Твоето мнение ще бъде меродавно.

Аз имам два метода за преценка на добрия певец. Според мене, като пееш в сухо време и завали дъжд, ти си добър певец. Ако пееш през време на проливен дъжд, и дъждът престане, ти си добър певец. Ако пееш, и сушата си остане, или дъждът не престане, ти не си добър певец. По същия начин се проверяват чувствата и мислите. Ако отидеш при хора, които се бият и карат, и те се примирят, чувствата ти са добри и възвишени. Ако, вместо примиряване, отношенията се влошат, чувствата ти са нечисти и неблагоприятни. Това показва, че ти трябва да работиш върху себе си, да се повдигнеш. Дето Бог е стъпил, дяволът няма сила. Дето не е стъпил Бог, дяволът има условия да се прояви. Който пръв е стъпил във вашия дом, той има надмощие: ако дяволът е стъпил пръв, надмощието е негово. И в тоя случай, обаче, Бог може да го измести. Ако Бог е стъпил пръв, надмощието е на Негова страна. И, ако човек се държи за Бога, дяволът никога не може да стъпи в дома му. Като знаеш това, бъди всякога буден, че като похлопа Бог, да Му отвориш. — Защо дяволът влезе в дома ми? — Защото ти си спал, когато Бог е хлопал.

Сега, пазете се от религиозния живот, който създава най-големите недоразумения и не-

щастия между хората. Често религиозните хора са недоволни, сприхави, подозрителни. Задачата на ученика е да се справи с тия състояния, да влезе в областта, дето Христос живее, и да се проникне от стиха, в който се казва: „Отец ми никого не съди.“ Дето има съдба, съдене, там е светът на чистенето — човешкият свят. В Божествения свят няма никаква съдба. Казано е: „Бог ще изтрие сълзите ви.“ Обаче, докато дойдете до Божествения свят, ще минете през големи мъчнотии и изпитания. Не питайте, защо ви се случва това или онова, но решавайте задачите си правилно. Някой ти иска пет лева, — не питай, защо иска; щом имаш, дай му. Някой дойде при мене, иска 45 лв. на заем, не му достигат за път. Веднага изваждам 45 лв. и му давам. Не питам, защо не си е приготвил пари за път, но си казвам: Пътят до Пловдив струва 150 лева, той ми иска само 45 лв. — и на това благодаря. Същият човек дохожда втори, трети път, пак иска пари за път.

Човек трябва да гледа широко на живота. Когато беше на земята, Христос мина през всички противоречия, но издържа. Характер имаше Христос! Когато беше на кръста, хората се гавреха с Него и Му казваха: „Нали си Син Божи, слез от кръста!“ Той си казваше: „Господи, прости им, те не знаят, какво правят. Един ден, когато минат през големи страдания, тогава ще разберат всичко. Христос ги извиняваше, но Божият закон не ги извини. И доднес евреите

носят последствията на своето престъпление. Страданията на всички хора са на място.

Да благодарим, че Христос се е молел за човечеството. Да благодарим на любовта, която е снизходителна към нас. Да благодарим за малките страдания, които ни сполетяват. Ако не благодарим за тях, ще дойдат по-големи страдания. Ако благодарим за малките страдания, ще дойдат големите Божии благословения.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната любов.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

×

34. Утринно Слово от Учителя, държано
на 12 септември, 1937 г. София.—Изгрев.

Любов и приравняване

Ще прочета 25 гл. от Исая.

„Защото си бил сила на сиромаша, сила на нищия в утеснението му.“ (— 4 ст.).

„От вина, очистени върху дрождията.“ (— 6 ст.). — Всички ще бъдат очистени. Няма да остане нечист, неорганизиран човек.

Много неща е казал пророк Исая. Това, което не се е сбъднало в негово време, ще се сбъдне сега. Същото се отнася и до човешкото съзнание. Това, което човек не може да възприеме в съзнанието си днес, ще го възприеме след време. Затова казвам, че много време трябва да се говори на човека, за да възприеме известна истина. Ако казваш на новороденото дете, че $2 \times 2 = 4$, то нищо няма да разбере; ако казваш същото на двегодишно дете, и то нищо няма да разбере. Обаче, ученикът отчасти разбира, какво значи 2×2 и $2 + 2$. Днес и възрастният не разбира дълбокия смисъл на числата и на действията с тях. Като кажем, че $2 \times 2 = 4$, имаме един умствен резултат.

Ако бедният човек има да дава 4,000 лв., той се ограничава, влиза в затвор. Ако двама приятели му дават по две хиляди лева, те го освобождават от затвора. Значи, 2×2 означава

закон, който изважда човека от затвора. Двойката освобождава, а четворката ограничава. Какво значи ограничението? — Дълг. Когато има да дава, човек всякога се ограничава. — Кога заробват човека? — Когато искат нещо от него. — Кого заробват? — Богатия. Щом го заробят, лесно го обират. — Кого нападат? — И глупавия, и учения. — Кого цапат? — Светията. Грешният, сам по себе си, е оцапан, няма какво повече да го цапат. Следователно, това, от което светията се цапа, грешника никога не може да го оцапа. И обратно: това, с което светията се мие и чисти, грешният се цапа. Какво ще стане с черната дреха на грешния, ако върху нея туриш бяло петно? Ще се оцапа. Който го види, ще каже: Какво е това бяло петно на черната ти дреха? То не отговаря на черния цвят.

Често питате, какво нещо е омразата и какво — любовта. — Омразата е слизане надолу, в гъстата материя. Любовта е качване нагоре, в рядката материя. Ако се стремиш към забогатяване, ти си под влиянието на омразата; като се откажеш от богатството, ти си под влиянието на любовта. Ако от богат искаш да станеш беден, ти ще имаш любов, колкото искаш; ако от беден пожелаеш да станеш богат, ти ще имаш омраза, колкото искаш. Как може да те обичат хората, ако на сто души свои работници задържаш всеки ден по един лев от надницата? Ти печелиш от техния труд, затова не могат да те обичат. Ония, които

работят, и те са като тебе. Ти си техен баща, а те — твои деца. Какъвто е бащата, такива са и децата. Могат ли вълчетата да бъдат по-добри от стария вълк? Могат ли агънцата да бъдат по-добри от овена?

Казвате: Да се обичаме! Това значи да обичате всички. Ето един мъчен въпрос за разрешаване. Как ще обичате всички? Като речеш да обичаш всички, ще задържиш на всички по половин или по един лев от надницата. Първо ще ги извикаш да работят при тебе, ще им определиш надница сто лева, а после ще им задържиш по един лев. Де е злото сега? — В това, което им задържаш. Ти си наел хиляда души работници, плащаш им по сто лева, а на всички задържаш по един лев. Хиляда работника по един лев правят хиляда лева. Значи, работникът получава сто лева дневно, а господарят — хиляда. Може ли при това положение да се обичате? — Невъзможно е. Може ли един мъж да се ожени за две жени, и те да се обичат? Той непременно ще обича едната повече, а другата — по-малко. Ако той обича и двете еднакво, и те ще се обичат. Яков имаше 12 сина, но най-много обичаше Иосифа. Това породило омразата на останалите братя, заради което те го продадоха.

Казвам: Омраза се явява не само между отделни лица, между господари и слуги, но и между различните религиозни секти. Една секта се счита по-близо до Бога, по-права, и с това предизвиква омразата на всички останали секти.

— Какво трябва да се прави, за да се обикнат хората? — Да се приравнят. Щом даваш на работниците си по сто лева надница, и за себе си ще задържиш сто лева. Ако някой се издигне повече от другите, веднага ще го намразят. — Защо? — Защото му се плаща по-голяма надница. Светията получава по-голяма надница, затова някои хора не го обичат. Като казвам, че нещата трябва да се приравнят, нямам пред вид външното приравняване, но вътрешното. Изгладете, т. е. изравнете грапавините в сърцето си, за да обичате, както трябва — чисто и безкористно. В любовта и в обичта се крие известно користолюбие. Някой казва: Обичам те. — Зная, защо ме обичаш. Ти си болен, вярваш, че мога да те излекувам. — И аз те обичам. — Зная, защо ме обичаш. Ти имаш сто лева надница, аз имам хиляда лева — очакваш да ти дам нещо.

Христос казва: „Ако не се отречете от всичко, което имате, не можете да влезете в Царството Божие.“ Това значи, да обичаш безкористно. Ако не се отречете от своите стари идеи, и в небето да влезете, пак ще се карате. — Какво трябва да се прави тогава? — Там е философията. Казваш: Аз мисля по-особено от другите хора. — Там е злото. — Постъпвам другояче, не като всички хора. — Там е злото. В желанието си да бъдеш особен, да постъпваш особено, в това се крие злото.

Един ден иде един музикант при мене и ми казва: Аз мисля за музиката особено, не

както другите музиканти. — И аз мисля особено. Не е там въпросът. Хайде, да направим един опит. Поставям пред нас една кибритена клечка. Изпей първо ти една песен, после и аз ще изпея една песен. Който от двамата може да запали кибритената клечка, той е истински певец. Сега и аз, като ви проповядвам, казвам: Всеки от вас е една кибритена клечка. Ако ви проповядвам и мога да ви запала, проповедта ми почива на истината; ако не мога да ви запала, истината е далеч от мене. Всяко нещо е истинно и верно, когато има някакъв видим резултат — Обичам даден човек. — Приравни ли го със себе си? — Не съм го приравнил. Значи, не го обичаш. За да обичаш някого, ти трябва да го приравниш със себе си. Ако го туриш по-високо от себе си, ти го поставяш на опасен път; ако го туриш по-ниско от себе си, ти го правиш свой слуга. Следователно, ако твоят ближен е долу, а ти — горе, господар си му; ако той е горе, а ти — долу, той ще ти заповядва, а ти ще му се подчиняваш. Ако той е над тебе, ти ще бъдеш недоволен от него; ако е под тебе, той ще бъде недоволен. Плюсът е над тебе, минусът е под тебе. Кой е стрелката, която уравновесява?

Какво разбирате под думата „кличка“? Според мене, клечка е това, което може да се огъва, без да се чули. Това, което не може да се огъва, не е клечка. Под клечка не разбирайте кибритената. Следователно, като казвам, че вие сте кибритени клечки, имам пред вид възможността

на кибритената клечка да се запалва, да свети и сама да пали огъня. Думите „кибритена клечка“ започват с буквата „К“, която е съставена от една права линия и две наклонни към нея. Двете наклонни към правата представят удар, който причинява запалване на клечката. Всяка проява на живота е удар — по-малък, или по-голям. Например, любовта е удар, омразата също е удар. Любовта бие господарите, а омразата — слугите. Вие говорите за любовта, но не я разбирате. Говорите за Христовата Любов, а се обиждате от най-малкото нещо. Това не е любов. Някой казал, че си лаком, и ти се обиждаш. В коя буква на тая дума се крие обидата? Буквата „Л“, е добра. В нея има възлизане нагоре, към Бога. Буквата „А“ означава бременност; тя е натоварена буква. Всяко нещо, което е натоварено, трябва да се разтовари. Омразата е натоварване на човека, а любовта — разтоварване. Кое е натоварено в човека? — Неговото сърце, неговият ум, неговата душа и неговият дух.

Следователно, всяко натоварено нещо трябва да си почине. Любовта носи почивката. Тя разтоварва човека. Значи, омразата товари, а любовта разтоварва. Да те мразят, това значи, да те натоварят с нещо, да го носиш. Като го поносиш малко и се умориш, ще дойде любовта да те разтовари. Докато беше на небето, Христос разполагаше с голямо богатство — натоварен беше. Щом слезе на земята, Той се разтовари и раздаде богатството си на хората. Христос беше богат с любов, а хората — с омраза. Каз-

ва се, че Христос понесе греховете на човечеството. Това значи: Той купи стоката на хората, т. е. техните грехове. — С какво ги купи? — С капитала, който носеше от небето. И апостол Павел казва, че обеднял, т. е. купил греховете на хората. Не мислете, че в греховете не се крие нещо ценно. Те са скъпа стока. Важно е да знаеш, как да извадиш съдържанието, което се крие в тях. Ако владееш това изкуство, ти ще бъдеш богат човек. Който не може да извади богатството, скрито в греха, ще се опетни. И, ако не разбира смисъла на тая идея, пак ще се опетни. — Как ще се опетни?

Представете си, че един опитен лекар, но млад, красив човек дойде да прегледа вашата жена, болна от проказа. Какво ще правите? Лекарят ще я пипне на няколко места, да види, какво е състоянието ѝ и как да ѝ помогне. Вие ще гледате спокойно и няма да помислите, че лекарят има някаква задна цел. Напротив, ще бъдете доволен, че той ѝ помага. Друг е въпросът, ако жена ви е млада, красива, жизнерадостна, и лекарят си позволи да я пипне. Не само, че ще бъдете недоволен от него, но няма да му позволите втори път да стъпи във вашия дом. Защо в първия случай позволяват на лекаря да пипа болната жена, а във втория случай не позволяват?

Един ден вървим с един бивш гимназиален учител из града и говорим върху различни философски теми. Минахме край една гостилница. Вътре, около масите, бяха насядали много

хора, всички разположени, ядат. Отдалеч още миришеше на пражоли. Учителят каза: Едно време, когато бях на работа, и аз ядех от тия хубави неща, но сега, ще минавам само и ще помирисвам. Той въздъхна дълбоко и продължи: Така е, като нямаш пари, ще носиш неволята. Погледнах го и му казах: Ако искаш, аз мога да ти помогна да прекараш един ден в доволство: да ядеш и пиеш, колкото искаш. Но ще знаеш, че на другия ден няма да бъдеш между живите. Не ти е дадено да се удоволствуваш. — Отде знаеш това? — Не е важно, отде знай. Казвам ти, че ако не беше уволнен от служба, нямаше да бъдеш между живите. Разумният свят те уволни, за да се продължи животът ти.

Какво ще разберете от тоя пример? Поуката е следната: Не можеш да живееш едновременно по два начина — като богат и като беден, като добър и лош, като учен и прост, с омраза и с любов. Омразата и любовта са тясно свързани помежду си; те са женени една за друга. И тогава, ако жената ви направи добро, мъжът ще ви обере; ако мъжът ви направи добро, жената ще ви обере. Това наричат хората любов! Никаква любов не е. Ако първо ви дадат нещо, накрая ще ви оберат; ако първо ви оберат, накрая ще ви дадат нещо. В тая любов се крие едно вътрешно користолюбие, от което трябва да се освободите. Вие обичате Бога, за да ви даде нещо. — Това е користолюбие. Това е неразбиране на истинската любов. Бог постоянно дава. Хората взимат, а Бог

дава. Щом е така, трябва ли да обичате Бога, само за да ви даде нещо? Като взима, човек постоянно се товари, докато товарът му стане непоносим, и той умира. Затова казвам, че Бог дава, но даването му причинява страдания. Мислите, чувствата и желанията на човека са товар, който той не може да носи и умира. Как няма да умреш, ако постоянно носиш в себе си мисълта и желанието да спечелиш няколко милиона? Някога ще ги спечелиш, но след това ще ги изгубиш. Загубата на милионите може да ти причини смърт. Друг някой желае да влезе в едно духовно общество, като член, но в скоро време му предлагат да напусне обществото, понеже се различава по възгледите и вярванията си от останалите членове. Той напуска обществото, но се разочарова от живота.

И тъй, желанието на мнозина е да бъдат обичани, но така, че само да взимат, без да дават. Всеки иска да бъде обичан, но да не взимат нещо от него. Така постъпват някои момци. Един момък откъсне едно бяло карамфилче и го занесе на своята възлюбена, срещу което иска сърцето ѝ. После ще отиде при втора, трета мома, да им занесе по едно карамфилче и да вземе сърцето им. Така той иска да им каже, че карамфилчето струва много, затова иска сърцето им. Това не е истина. Момата взима карамфилчето, дава срещу него сърцето си и след това започва да се оплаква. Младата мома е оня, който се влюбва в Господа и Му дава сърцето си за едно карамфилче. Който

дава сърцето си на човека, всякога остава недоволен и казва: Откраднаха сърцето ми!

Сега ще кажете, че говоря все за младите. Според мене, всички сте млади. Старите казват: Какво правят младите! — Каквото правят младите, това правят и старите. И младите, и старите са дошли за любов. Разберете ме. Аз не критикувам нещата, но ги разглеждам по същество. Казваш за някого: Обичам този човек. — Защо го обичаш? Какви са твоите вътрешни подбуди? Даваш му едно карамфилче, срещу което взимаш сърцето му. Ти храниш една кокошка по няколко пъти на ден, докато я угоиш, заколиш и изядеш. Това любов ли е? Ако изядеш кокошката и, като се ожениш, тя се роди като твое дете, изяждането ѝ има смисъл. Ако я изядеш и не ѝ дадеш живот, изяждането ѝ не се оправдава. Между тебе и кокошката трябва да стане приравняване. Това изисква любовта. Двама души се обичат, когато единият може да слезе до равнина на другия, а другият може да се качи до равнина на първия. Ако това не може да стане, единият е господар, а другият слуга. Христос дойде на земята да постави всички хора на един равен, да ги направи Синове Божии. Докато хората не се приравнят, не могат да бъдат братя. Това значи, всеки да зачита правата на другия, както зачита своите. Любовта подразбира вътрешно зачитане на всички свещени права на душата.

Като слушате да говоря за любовта, казвате: Толкова години вече работим върху се-

бе си, но нищо не постигнахме. — Как ще постигнете, докато мислите само за пари и удобства? Така и банкерът работи върху себе си, но той никога не може да стане светия. Не е достатъчно само да сееш. Сятото трябва да израсте, да даде плод, да се ожъне и прибере в хамбара. Колкото посееш, толкова трябва да събереш. Дойде някой при мене, иска да служи на Господа, но първо се интересува от оня свят. Казва: Искам да ме убедиш в съществуването на оня свят. Значи, с едно карамфилче искаш да убедиш младата мома, че Бог съществува, че има друг свят. Защо ще го убеждавам, че има друг свят? Ние сме двама братя, родени от един баща. Защо той ще ме заставя да обичам баща си? Аз виждам баща си, и той го вижда. На мене говори, и на него говори. Защо трябва да ме убеждава да го обичам? Да бъркам в кесията му? Бащата е дал вече нещо от себе си на своите синове, няма защо да им дава още, за да ги учи на любов. Сега синът трябва да прояви любовта си, без да казва на баща си, че го обича. Каже ли, че го обича, това е користолюбие.

Сега и вие ще кажете, че ме обичате. Какво сте направили за мене? Само оня люби, който може да направи нещо необикновено. Кой от вас е направил слънцето? Кой е направил звездите, дърветата, цветята? — Ние говорим за любовта. — Това нищо не значи. Говориш, т. е. раздвижваш въздуха и после искаш дял в тая работа. Ти приличаш на оня бездел-

ник, който видял, как един турчин чука кафе пред кафенето си и пъшка, казва: хъ, хъ. Безделникът му казал: Хайде да станем ортаци: ти ще чукаш, аз ще казвам хъ, хъ. — Да станем ортаци. Турчинът продължавал работата си. Започнали да дохождат клиенти. Той правел кафета и събирал пари. Съдружникът му казал: Дай и на мене пари, нали работим заедно. Турчинът си мълчал. Съдружникът завел дело. Съдията изслушал и двете страни и казал: Туряйте парите в една тенекиена кутия. Като падат вътре, ще се чува един звук „тин“. Парите ще вземе турчинът, а съдружникът ще вземе „тин“. В случая, парите представят реалността, а „тин“ е нереалното.

Казано е в Писанието: „Ония, които чуят гласа Му, ще станат и ще оживеят“. Не е достатъчно само да стане, човек трябва и да яде, да расте. Каква полза ще имам от семето, ако не го хвърля в земята да израсте, да се развие и да даде плод, който да опитам? Не е достатъчно да се говори за любовта; тя трябва да се опита. Изворот, който непрестанно блика, е истинската любов. Тоя извор трябва да се опита. Бог направи извора, плодните дървета, слънцето и каза: Ще бъдете като извора, като плодното дърво, като слънцето — постоянно ще давате. Който дава, той изпълнява Божията воля и е щастлив; който само взима, изпълнява своята воля и е нещастен. Направете си избор. Ако искате да живеете, давайте; ако искате да умрете, взимайте. Ако искате да жи-

веете, обичайте; ако искате да умрете, мразете.

Казваш: Щастието не е нито в любовта, нито в безлюбието. — Това е заблуждение. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.“ Щастието е в Бога, във вечния живот. Трябва да обичаме Бога и да отидем при Него. Само така ще се оправи светът. Всички други начини са помощни средства. Когато всички обикнем Бога и вършим волята Му, светът ще се изправи. — Ние обичаме Бога. — Защо сте нещастни тогава? Вие обичате себе си, като божество; искате да бъдете център, всички да ви обичат. Затова сте нещастни. Щастието ще дойде по обратен път. Първо да обичате Бога, да вършите Неговата воля. После ще обичате себе си. От любовта към Бога ще научите, как да обичате ближния си и как — себе си. Така ще се научите, как да помагате и на кого да помагате. Здравият, силният, умният, праведният и светията нямат нужда от моята помощ. Обаче, болният, слабият, глупавият, грешният се нуждаят от помощ, но трябва да знаете, как да помагате.

Сега, аз не искам да смуцавам умовете ви. Вие се държите за старите си убеждения, като слепец за тояга. Не казвам, че трябва да ги хвърлите, но искам да ми ги продадете. Колкото искате за тях, ще ви заплатя. Нека има отношение между мене и вас. Ако не ги купя, между нас няма да има никакво отношение. Ето, Христос купи греховете на хората.¹

Без любов към Бога щастие не съществува. Без познаване на Бога живот не съществува. Като знаете това, не питайте, защо остарявате и защо отслабвате. Говорите за оня свят. С какво ще се похвалите, като отидете на оня свят? — Искаме да видим Христа. — Как ще Го видите, като не приличате на Него? То е все едно, да дойде една кокошка при мене да ме види. Първо, тя не може да ме види такъв, какъвто съм. Какво ще ми каже? Че снесла много яйца, че кудкудякала. Това не ме интересува. Това се отнася до кокошките, а не до хората. Мнозина приличат на кокошките. Направят едно добро и крякат, всички да ги чуят. Дали на едно благотворително дружество известна сума и ще разказват на всички да знаят. Това е работа за кокошката, а не за човека.

Казвате: Какво ли още има да ни каже Учителят? Вие не сте сънували даже, какво имам още да кажа. — Какво ли знае Учителят? — Ако ви кажа това, което зная, главите ви ще побелеят. — Страшно нещо! — Нищо не е страшно. Докато главите ви не побелеят, вие няма да поумнеете. — Защо побеля твоята глава? — Защото съм започнал да поумнявам. Белият цвят е символ на щедрост; той дава всичко. От научна гледна точка, всички цветове — бял, червен, жълт, син, зелен са отражение на нещо. Черният цвят е цвят на пресищане. Той съдържа всички цветове, но ги задържа само за себе си, нищо не дава. Затова, който ходи в светлина, той върши Божията воля. Който

ходи в тъмнина, върши своята воля. Той всичко взима и го задържа само за себе си.

Казано е: „Светлината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе.“ Голямо е богатството на светлината, заговя тя щедро дава. Така ги се освобождава от товара, който носи. Като видяла, колко с голямо богатството на светлината, тъмнината се отказала от това богатство. Тя искала да го завладее, но не могла, затова се казва, че тъмнината не могла да обхване светлината. Всеки, който завладява, носи нещастие за човека. Всеки, който освобождава, носи щастие. Щастieto на човека е в свободата, а нещастieto — в робството; щастieto е в любовта, а нещастieto — в омразата; щастieto е в знанието и светлината, а нещастieto — в невежеството и тъмнината.

Казано е в Писанието: „Благословени са краката на оня, който проповядва.“ Само оня може да проповядва, който раздава Божиите блага, без да задържа нещо за себе си. Единственото благо за него е благоволенieto на Бога. Той се радва, че изпълнява Божията воля, както трябва.

Един българин си градил къща. Трябвало да подпре къщата на една здрава гредя, която после да се замести с каменен стълб. Като пъхнал гредата под къщата, не могъл вече да мръдне от мястото си; всяко мръдване било опасно да не се събори къщата. Той се оглеждал, дано дойде някой да му помогне. Най-после видял един циганин, които го загл-

тал: Какво правиш? Можеш ли сам да работиш? Българинът му казал: Ела за малко да подпреш къщата и подържиш гредата, докато си свърши една работа. Циганинът го заместил, но се отегчил: чакал няколко часа, българинът не се връщал. Ако пусне гредата, къщата ще падне върху него. Като се върнал българинът, циганинът му казал: Много се забави!

Днес всички хора държат по една греда на рамото си и, като не могат да я пуснат, очакват Бог да дойде да им помогне. Като Го видят, казват: Господи, защо се забави толкова много? — Бог се забавя, защото ви тежи нещо на рамото, на ума, на сърцето. — Какво трябва да се направи? — Да се тури един стълб, който да подпира къщата, да не тежи гредата на рамото ви. Само така човек може да бъде свободен.

Желая на всички да бъдете свободни от грижите на света, за да изпълнявате доброволно Божията воля.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

35. Утринно Слово от Учителя, държано
на 19 септември, 1937 г. София.—Изгрев.

Съдържание

	стр.
1. Старото отмина	3
2. Примирителната постъпка	25
3. Степени на любовта	42
4. Двамата синове	66
5. Истина и благост	85
6. Първата дума	104
7. Както Бог мисли и прави	123
8. Единият и многото	150
9. Първото място	169
10. Новото	185
11. Упование на Божественото	190
12. Детето на истината	207
13. Проводници на любовта	215
14. Особености на човека	227
15. Външен и вътрешен живот	243
16. Смекчаване на злото	258
17. Вътрешна обхода	266
18. Силният	280
19. Свят на промени	294
20. Любов и приравняване	308